ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, 1855. ΤΟΜΟΣ Ε'. ΦΥΛΛ. 117.

ΝΟΜΙΚΟΣ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλάδ. ΡΙΣΤ'.)

ΙΒ'.

Ἡ Κυρία Δὲ Λὰ Βουρδονναί.

—o—

Ἡ σκηνὴ αὕτη διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν. Καὶ ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς εἰσῆλθον θριαμβεύοντες εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἐκλαμβανόμενος πάντοτε ἀντὶ τοῦ Λουκᾶ, ὁ Ρενὲ προσείλκυεν ὡς κομήτης ὅλων τὰ βλέμματα, καὶ μάλιστα τὰ τῶν γυναικῶν· ὁ πρῶτος δὲ τὸν ὁποῖον συνήντησεν ἦτο ὁ ἀδελφός του, ὅστις εἶχεν ἀκούσει ὅλα καὶ ἔτρεμεν ὡς ὁ Κάϊν.

— Λοιπόν; ἠρώτησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, τὰ κατώρθωσα καλά;

— Ἀνόητε καὶ εὐγενὴς καρδία! ἀνέκραξεν ὁ Λουκᾶς λαβὼν τὰς χεῖράς του, νὰ καταφρονήσῃς τόσους κινδύνους χάριν μου! Διὰ τί δὲν μὲ εἰδοποίησες διὰ τὴν φρικτήν σου μονομαχίαν; Ἐὰν δὲν κατώρθονα νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ζωήν μου, θὰ διεφύλαττα τουλάχιστον τὴν ἐδικήν σου. Ἀ! πότε θὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω ἐν ὀνέσει;

— Ἡ θυσία τοῦ αἵματος δὲν μὲ πειράζει . . . εἶπε στενάξας ὁ Ρενὲ καὶ ἐνθυμηθεὶς τὴν Ἀγγελίναν. Ἀλλ' ἂς λησμονήσωμεν τοὺς κινδύνους τῆς μάχης, καὶ ἂς προσέξωμεν εἰς τὰς ἀπολαυὰς τῆς νίκης. Ἔχω εἰς τοὺς κόλπους μου τὸν γάμον σου καὶ τὸ δίπλωμά μου, τὸ μέλλον σου καὶ τὸ μέλλον μου.

— Μέλλον μιᾶς ἡμέρας! ἀλλοίμονον! ἐπανέλαβεν ὁ Λουκᾶς! Ὁ πατήρ μας θὰ τὰ μάθῃ ὅλα αὔριον. Πῶς θέλεις, Θεέ μου, νὰ ἐξακολουθήσω νὰ κρύπτωμαι ὅπως ἀπόψε!

— Μήπως νομίζῃς ὅτι θὰ σὲ ἀποδώσω τὸ ξίφος σου; Θὰ φορῇς σὺ τὸ φόρεμά μου, καὶ οὕτω θὰ εἴμεθα ἴσια ἴσια! Ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν ὅλα τὰ σχέδιά μου.

— Ὁ Θεὸς ἂς σὲ βοηθήσῃ! Ἀλλὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο εἶναι πολλὰ ὡραῖον, καὶ τρέμω ἐνθυμούμενος ὅτι θὰ ἐξυπνήσω.

Ἀμφότεροι δὲ συνέσφιγξαν τὰς χεῖράς των, καὶ ἔμειναν ὀλίγον σιωπηλοί. Γλυκεῖά τις ἀνάμνησις ἐ-

φερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν δύο τὴν θυγατέρα τοῦ Βερνάρδου, πρὸς μὲν τὸν Λουκᾶν μειδιῶσαν μειδίαμα πλῆρες ἐλπίδος, πρὸς δὲ τὸν Ρενὲ δακρύουσαν δάκρυ ἀπελπισίας. Καὶ ἡ εὐγενεστέρα ἀφοσίωσις ἔχει δικαίους πόθους περιφιλαυτίας· ὁ ἥρως μας, τελῶν τὴν θυσίαν του, κατεβάλλετο. Ποτὲ ἡ ἀγγελικὴ ἐκείνη μορφὴ δὲν ἐφάνη πρὸς αὐτὸν τόσῳ ἀξιέραστος ὅσῳ τὴν ὥραν ἐκείνην ὅτε τὴν ἐστερεῖτο διὰ παντός. Ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἔβλεπε μεταξὺ τῶν ἀνθέων εἰς τὸ παράθυρόν της, χαίρουσαν διὰ τὴν ἐπιστροφήν του, καὶ ἑτοίμην νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸ εἴπῃ... καὶ ἡ καρδία του ἐσπαράσσετο ἀπαρνουμένη τοσαύτην εὐτυχίαν.

Αἴφνης ἐφάνη ἔμπροσθέν του ἡ Κ. Δὲ Λὰ Βουρδονναί, ὅλη περικαλλὴς καὶ ἀκτινοβόλος, κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ προσωπεῖον, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸ ῥιπίδιόν της, ὤμους ἔχουσα ἀνοικτοὺς, κόμην μυροβόλον, ὀφθαλμοὺς διαυγεῖς, μειδίαμα μαγευτικόν. Ἔρριψε δὲ πρὸς αὐτὸν βλέμμα τοσούτῳ ζωηρὸν, καὶ τοσούτῳ ὀξὺ, ὥστε κατεπλήχθη καὶ ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του. Εἰς μάτην παρουσιάσθη ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην του ἡ μορφὴ τῆς Ἀγγελίνης, ὡραιοτέρα ὑπέρ ποτε... Ἔδραμε πρὸς τὴν κόμησσαν παραφερόμενος ἀπὸ τὴν ἔνθερμον ἐκείνην ζέσιν μὲ τὴν ὁποίαν ἀναπλάσσομεν φαντασιώδεις ἀπολαύσεις, διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὰς πραγματικὰς συμφοράς μας.

Ὁ Ρενὲ ὡμίλησεν, ἐχόρευσε καὶ περιῆλθε μετὰ τῆς Κ. Δὲ Λὰ Βουρδονναὶ μέχρι τῆς ἑνδεκάτης ὥρας. Ἡ εὐγενὴς κυρία ἐφαίνετο ἐμβατεύουσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, καὶ θέλουσα νὰ τὸν παραζαλίσῃ, ἢ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, δι' ὅλων τῶν θελγήτρων της. Ποτὲ μὲν ἀνέπτυσσε χάριν καὶ εὐφυίαν, ποτὲ δὲ φαιδρότητα καὶ μελαγχολίαν, καὶ ἄλλοτε κουφότητα καὶ νοῦν, ὥστε ὁ Ρενὲ, ὅστις εἶχε γνωρίσει τόσας γυναῖκας, δὲν εἶχεν ἰδεῖ τοιαύτην. Ἐν συντόμῳ, ἡ εἰκὼν τῆς Ἀγγελίνης, ἥτις πρὸ ὀλίγου τὸν ἐβασάνιζεν, ἐξηλείφθη. Δι' ἕν τι μόνον ἠπόρει, πῶς δὲν τὸν ἐγνώρισεν ἡ κόμησσα, καὶ πῶς μάλιστα δὲν τὸν ἠρώτησε· διότι δὲν ἠγνόει ὅτι εἶχεν ἀπαιτήσει νὰ ἔλθῃ, ὅτι εἶχε προτείνει νὰ στείλῃ νὰ τὸν φέρῃ ἀπὸ Κάεν, καὶ ὅτι ὁ Λουκᾶς τῇ εἶπεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἦτο περιττόν... Πῶς λοιπὸν ἡ ἀλάνθαστος ἐμπειρία της καὶ ἡ γενναία ψυχή της δὲν ἐμάντευσαν, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ὅστις ὡμίλει πρὸ μιᾶς ὥρας μὲ αὐτὴν δὲν ἦτο ὁ Λουκᾶς Τρουὲν, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του καὶ σωτήρ της, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὴν προτεραίαν· ὅτι ὁ βραχίων ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο, ἡ χεὶρ ἥτις ἤγγιζε τὴν ἰδικήν της, ἀνέσυραν αὐτὴν τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπὸ τὰ κύματα· ὅτι ἡ πάλλουσα ἐκείνη καρδία, ἠσθάνθη εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κατέναντι τοῦ θανάτου, τοὺς παλμοὺς τῆς ἰδικῆς της... καὶ ὅτι μυριάκις ἔκτοτε, ἡ γοητευτικωτάτη αὕτη ἀνάμνησις κατετάραξε τὸν νοῦν του, καὶ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν κεφαλήν του ἰδέας φιλοδόξους!...

Εἰκοσάκις ὁ Ρενὲ ἀπεφάσισε νὰ κράξῃ· — Ἐγὼ εἶμαι, Κυρία!

Ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήπως ἡ ἐξομολόγησις αὕτη θεωρηθῇ ὡς ἐπίπληξις ἢ ἀνοησία, ἢ μήπως ἐπιφέρῃ καὶ ἄλλην ἐξομολόγησιν τολμηροτέραν· διότι, μαγευθεὶς κατακράτος ἀπὸ τὴν κόμησσαν, ἀλλοιωθεὶς ὅλως, παραφερόμενος ἀπὸ τὴν θέρμην τῆς κεφαλῆς του, ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τοῦ στήθους του, ἀπὸ τὴν κατάπληξιν τῶν ὀφθαλμῶν του, διεδήλωσε τὸν ἔρωτά του, μένων πάντοτε ἄγνωστος.

Ἀλλ' ἡ Κ. κόμησσα, οὐχὶ μόνον δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξαφλῇ ἔτι μᾶλλον.

Τότε τὸν ἀπεχαιρέτισε μὲ ἄπειρον χάριν, τῷ ἔδωκε τὴν λευκοτάτην χεῖρά της διὰ νὰ τὴν ἀσπασθῇ, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς ἓν τῶν ὑποστατικῶν της. Καὶ τῳόντι, τὸ ὄχημά της τὴν ἐπερίμενε, καὶ οἱ σφαδάζοντες ἵπποι ἀνεχώρησαν ἔκδρομοι.

Ἐπειδὴ ὅλοι ἐγνώριζον τὰς ἰδιοτροπίας της, οὐδεὶς ἠπόρησε διὰ τοῦτο. Ὁ Ρενὲ ὅμως ἀπέμεινεν εἰς θέσιν ἀνεξήγητον· ἐκρεμάσθη, οὕτως εἰπεῖν, μεταξὺ οὐρανοῦ ἐλπίδων καὶ κολάσεως ἐλέγχων.

ΙΓ'.

Ἡ ἄγνωστος.

Ἦτο εἰσέτι βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὅτε νέα τις ἐμφάνισις τὸν ἐξύπνισε. Γυνή τις προσωπιδοφόρος, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἕως τότε εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐστάθη ἐνώπιόν του. Ἐφόρει δὲ πλουσιώτατον ἔνδυμα ἰνδικὸν, καὶ ἦτο τόσῳ καλὰ περιτυλιγμένη, καὶ ἐσκεπασμένη, ὥστε μόνον τὸ ὡραῖον ἀνάστημά της ἐφαίνετο.

Ἐκάλεσε τὸν καταδρομέα μας διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ῥιπιδίου της, ἔλαβε τὸν βραχίονά του καὶ τὸν ἔσυρε μεταξὺ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κομήσσης, εἶχεν ἐλαττωθῆ.

— Κύριε, εἶπεν ἡ ἄγνωστος, ἔχω νὰ σὲ ὁμιλήσω σπουδαίως.

— Σπουδαίως! εἰς τὸν χορόν! παράδοξον! Καὶ ὅμως σὲ ἀκούω μ' εὐχαρίστησιν, Κυρία.

— Ἐν τούτοις σὲ λέγω ὅτι σὲ γνωρίζω· δὲν εἶσαι ὁ Λουκᾶς, ἀλλὰ ὁ Ρενὲ Δουγκέ.

— Καὶ ποῖος σὲ τὸ εἶπεν;

— Ἡ πληγὴ αὕτη τῆς χειρός σου, καὶ ἡ ἄλυσις ἡ ὁποία κρέμαται εἰς τὸν λαιμόν σου.

Ὁ δὲ Ρενὲ, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι καὶ τὰ δύο δὲν ἐφαίνοντο, ἀνεσκίρτησεν.

— Ἔχεις βλέμματα λυγκέως, εἶπε καταβιβάσας τὴν χειρίδα, καὶ τυλιχθεὶς καλὰ ἕως εἰς τὸν πώγωνά του.

— Εἶναι ἀργὰ, εἶπεν ἡ ἄγνωστος γελάσασα· πλὴν δὲν σὲ προξενοῦν ἐντροπὴν· τὴν πληγὴν αὐτὴν ἔλαβες ἀπὸ τὸν Κ. Δὲ Λὰ Βριλλιανταὶ, εἰς τὸ παλαιὸν φρούριον, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ ἄλυσις αὐτὴ, εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν σ' ἔδωκεν ἡ κόμησσα Δὲ Λὰ Βουρδονναί.

— Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύουν ὅτι εἶμαι ὁ Ρενέ.

— Μήπως νομίζῃς ὅτι ἠμπορεῖς νὰ μὲ γελάσῃς καθὼς καὶ τὸν πατέρα σου;

Εἶπε καὶ ὁ γέλως της ἔπληξε γοητευτικώτατα τὴν ἀκοὴν τοῦ νέου.

— Βλέπω, Κυρία, ὅτι τὰ γνωρίζεις ὅλα· διὰ νὰ ἔλθωμεν λοιπὸν ἴσια, εἰπέ με τὸ ὄνομά σου, ἢ δεῖξαί με τὸ πρόσωπόν σου·

— Ἂν τὸ κάμω, θὰ καταστρέψω ὅλον τὸ ἀποτέλεσμα ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔχω νὰ σὲ εἰπῶ.

— Σὲ ἴδα λοιπὸν ἄλλοτε;

— Ἴδες τὸ πρόσωπόν μου· ἀπόψε ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῆς καὶ τὴν καρδίαν μου, καθὼς ἐγὼ ἐμάντευσα τὴν ἐδικήν σου.

Ὁ τόνος μεθ' οὗ ἐπροφέρθησαν οἱ λόγοι οὗτοι διετάραξαν τὴν καρδίαν τοῦ Ρε ἑ· διότι μετὰ τὴν ταραχὴν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἀφῆκεν ἡ Κ. Δὲ Λὰ Βουρδονναί, δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἄλλην παρομοίαν. Ἡ φωνὴ τῆς προσωπιδοφόρου ἀνεκάλει εἰς τὸν νοῦν του μυστηριώδεις ἀναμνήσεις ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθησε δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν ἐνθυμηθῇ.

— Ρενὲ, σὲ ἀγαπῶ! ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνὴ, ἀλλὰ γλυκυτέρα.

Τότε ὁ ἥρως μας ἠσθάνθη τὸν ἐγκέφαλόν του ἀνατρεπόμενον· νὰ δοκιμάσῃ τοσαύτας συγκινήσεις ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας! τὰ συμβάντα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀγγελίνης, καὶ ἡ συνομιλία του μὲ τὴν κόμησσαν τὸν κατετάρασσον. Αἱ εἰκόνες των, συνηνωμέναι μὲ τὴν τῆς ἀγνώστου Ἰνδοῦ, περιεφέροντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ ψυχή του ἔγεινεν ὡς χάος πόθων καὶ ἐλπίδων, χαρᾶς καὶ ἐλέγχων· καὶ τόσῳ πολὺ μάλιστα, ὥστε ἐγκαταλιπὼν καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθὸν, παρεδόθη τυφλῶς εἰς τὰ θέλγητρα τοῦ ἐραστοῦ της.

— Ναὶ, σὲ ἀγαπῶ, ἐπανέλαβεν ἡ ἄγνωστος, καὶ σὲ μόνον θ' ἀγαπῶ αἰωνίως· ὅμως μόνον μὲ κρυμμένον πρόσωπον ἠμπορῶ νὰ σὲ τὸ εἰπῶ, τόσῳ βαθὺ εἶναι τὸ χάσμα τὸ ὁποῖον μᾶς διαχωρίζει! ἀλλὰ τοὐλάχιστον θέλω νὰ σὲ δείξω τὴν ἀφοσίωσίν μου, ὁδηγοῦσά σε εἰς τὸν δρόμον τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας.

Τὰ λόγια ταῦτα ἐπενήργησαν θαυμασίως εἰς τὸν Ρενέ· καὶ ἤνοιξε τὰ ὦτά του ὡς ὁ νέος ἵππος ὁ ἀκούων τὴν σάλπιγγα τῆς μάχης.

— Ἠξεύρω τί ὑποφέρεις· ὁ πατήρ σου ἀπατᾶται, καὶ τὸν κατακρίνω δι' αὐτό· ἡ θέσις σου εἶναι εἰς τὰ πλοῖα καὶ ὄχι εἰς τὰ σχολεῖα.

— Ἀ! ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶσαι, σ' εὐγνωμονῶ, ἀνέκραξεν ὁ Ρενὲ, θλίψας διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν ὡραῖον βραχίονα τῆς ἀγνώστου.

— Πλὴν ὁμολόγησέ το, εἶπεν ἡ ἄγνωστος, αἱ παρεκτροπαί σου ὑπερέβησαν τὴν αὐστηρότητα τοῦ πατρός σου· δὲν ἀκολουθεῖς δεόντως τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς, καὶ ἔκλεξες συντρόφους ὄχι τόσον καλούς.

— Τί ἐννοεῖς, Κυρία; ἠρώτησε δυσανασχετῶν ὁ Ρενέ.

— Ἐννοῶ ὅτι εἶσαι καλὸς διὰ τὰς ἀνωτέρας συναναστροφὰς καὶ ὄχι διὰ τὰ καπηλεῖα, διὰ τὰ παιδια τῆς μάχης καὶ ὄχι διὰ τὰς αἰθούσας τῆς ὁπλασκίας.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν νέον ν' ἀποκριθῇ, διηγήθη ἀκριβῶς τὸν ἀπὸ δύο μηνῶν καθημερινὸν βίον της.

— Ὅταν ὁ πατήρ σου σὲ ἔστειλεν εἰς Κάεν ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν δύο ὑπηρετῶν, δὲν σὲ κατακρίνω διότι τοὺς ἠγόρασες, καὶ ἐπέστρεψες ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν τοῦ σχολείου, ὅπου ἄναψες τὴν πίπαν σου μὲ τὸ πρὸς τὸν πρύτανιν γράμμα τοῦ Κ. Τρουέν.

Σὲ ἦλθε τότε ὄρεξις νὰ ἐμβῆς εἰς πλοῖον· δὲν σ' ἐπιπλήττω οὔτε δι' αὐτό· βλέπεις ὅτι εἶμαι συγκαταβατική. Ἀλλὰ τὸ ἀσυγχώρητον εἶναι ὅτι ὑπῆγες νὰ κατατρίψῃς τὴν ἀνδρείαν, τὸ πνεῦμα καὶ τὰ χρήματά σου ἀπὸ πανήγυριν εἰς πανήγυριν. Συνοικειώθης μὲ παντὸς εἴδους τυχοδιώκτας, τοὺς ὁποίους ἔτρεφες δι' ἐξόδων σου, καὶ ἐπροστάτευες μὲ τὸ ὄνομά σου. Μαζῇ μὲ αὐτοὺς παρεξετράπης εἰς μυρία ἄτοπα, ἔδειρες τὰς περιπόλους, ἔφερες ἄνω κάτω τὰ ξενοδοχεῖα, ἐμονομάχεις μὲ τὸν τυχόντα, ἔχυσες τὸ εὐγενὲς αἷμα σου εἰς τοὺς δρόμους. Ἐδῶ εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐμονομάχησες μὲ τινα πυροβολιστὴν, καὶ μὲ ἕνα διδάσκαλον τῆς ξιφασκίας, ὑπῆγες εἰς Ρουὰν μὲ ἕνα μαχαιρᾶν ἐνῷ σὲ κατεδίωκαν τὰ δικαστήρια, παρεβιάσατε καὶ οἱ δύο τὴν οἰκίαν ἑνὸς δικαστοῦ, ἡρπάσετε ἐκεῖθεν μίαν γυναῖκα ποταπὴν, καὶ ἐμονομαχήσετε ζητοῦντες τίς νὰ τὴν πρωτοπάρῃ... Ἀφοῦ σὲ ἐφυλάκισάν τινας ἡμέρας, ἀπῆλθες εἰς Παρισίους διὰ νὰ κάμῃς τὰ αὐτὰ (*)· τέλος πάντων ἐπέστρεψες εἰς Μακλοδιούπολιν καταχρεωμένος καὶ καταδιωκόμενος ἀπὸ κλητῆρας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀντεπάλαισες κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν....

Σ' ἐρωτῶ, Ρενὲ, ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι ἀξία σοῦ; οἱ θρίαμβοι αὐτοὶ ἀρκοῦν εἰς τὴν φιλοδοξίαν σου; τοιαῦτα θέλεις νὰ εἶναι τὰ προοίμια τῆς δόξης σου;

Τὰς ἐπιπλήξεις ταύτας ἠσθάνετο ὁ ἡμέτερος ἥρως· ἔμεινε δὲ κατησχυμένος, εἰ καὶ χαίρων ὅτι τὸ προσωπεῖόν του ἔκρυπτε τὸ ἐρύθημα καὶ τὰ δάκρυά του.

— Ἔχεις δίκαιον, ἐψιθύρισε, Κυρία, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δώσω τὴν χεῖρά μου.

Καὶ ἀφεὶς τὸν βραχίονα τῆς ἀγνώστου ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

Ἐκείνη ὅμως κρατήσασα αὐτὸν μετὰ στοργῆς·

— Μεῖνε, εἶπε! μεταξὺ τῶν τόσων παρεκτροπῶν ἡ καρδία σου ἔμεινεν ἀμόλυντος· ἰδοὺ διὰ τί ἀπεφάσισα νὰ ὁμολογήσω ὅτι σ' ἀγαπῶ. Ἐννοῶ τὴν μετάνοιαν ἀπὸ τὰ φλογερὰ δάκρυα τὰ ὁποία ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὴν χεῖρά μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν ἐπιχείρησιν τὴν ὁποίαν ἀνέλαβες χάριν τῆς πρὸς τὸν ἀδελφόν σου ἀφοσιώσεως. Εἶμαι ὑπὲρ σοῦ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὲ προτείνω συνθήκην συμμαχίας μὲ τὸν πατέρα σου.

— Εἶσαι ἄγγελος ἀγαθότητος καὶ εὐσπλαγχνίας, ἀνέκραξεν εὐγενῶς ὁ Δουγκέ.

— Θέλω νὰ γίνω ἄγγελος σωτηρίας. Θέλω νὰ σὲ κάμω ἥρωα, μέγαν ἄνθρωπον!

Ὁ Ρενὲ ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

(*) Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀληθῆ καὶ ἱστορικά· αὐτὸς οὗτος ὁ Δουγκαὶ Τρουὲν τὰ ὁμολογεῖ εἰς τὰ ὑπομνήματά του.

— Ἰδοὺ οἱ ὅροι τῆς συνθήκης, εἶπεν ἡ ἄγνωστος· νὰ μὴ μονομαχήσῃς πλέον εἰς μάτην, μήτε νὰ τρέχῃς εἰς διασκεδάσεις ἀτίμους, ν' ἀφήσῃς καὶ τὰ καπηλεῖα, καὶ τὰ θέατρα· θέλω ἐργασίαν, πράξεις καὶ μάχας! ἐξακολούθει τὸ σχέδιόν σου, ἀνάβα αὔριον εἰς τὴν *Γαβριέλλην* ἀντὶ τοῦ Λουκᾶ· ἐξιλέωσε τὸν πατέρα σου διὰ τῆς γενναιότητος καὶ τῶν προτερημάτων σου! Καὶ ἂν ἐπιμένων θελήσῃ νὰ κλείσῃ τὸ στάδιόν σου ἐγὼ θέλω τὸ ἀνοίξει. Ἀπὸ σήμερον προσήλωσα ἐπάνω σου τὰ βλέμματά μου, δὲν θὰ μὲ βλέπῃς, ἀλλὰ θὰ αἰσθάνεσαι τὴν ἐπιῤῥοήν μου· θὰ εἶναι παντοδύναμος διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς ἄξιος αὐτῆς.

Ὁ Ῥενὲ ἦτο ὅλως χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια· ἐνόμιζεν ὅτι ἐπλανᾶτο ὑπὲρ τὴν γῆν. Μία μόνη λέξις διετάρασσε τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Νὰ μὴ σὲ βλέπω, κυρία! ἀλλὰ τότε θὰ μὲ στερῆς καὶ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν ἀμοιβήν. Ἂς σὲ ἰδῶ μίαν μόνην φορὰν, καὶ κάμνω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

— Ἔστω, ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, θὰ μὲ ἰδῆς μίαν ἡμέραν.

Καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Ῥενὲ χρυσοτόρευτον νομισματόσημον, καλῶς κεκλεισμένον.

— Φέρε, εἶπε, τὸ νομισματόσημον τοῦτο ὡς θεῖον περίαπτον. Ἐγγίζον τὴν καρδίαν σου, θὰ μετρᾷ τοὺς παλμούς της, θὰ σὲ διαφυλάττῃ ἀπὸ θανατηφόρους πληγὰς, καὶ θὰ σὲ λέγῃ ὅταν πράττῃς καλὸν ἢ κακόν· ἐπὶ τέλους θὰ μὲ γνωρίσῃς ὅταν τὸ ἀνοίξῃς.

— Καὶ πότε νὰ τὸ ἀνοίξω;

— *Ὅταν θὰ γείνῃς πλοίαρχος πρώτης τάξεως·* ὄχι πρίν. Κάμε ὅρκον!

— Ὁρκίζομαι, Κυρία· καὶ δὲν θὰ περιμείνω πολύ

Καὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ῥενὲ μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἐφάνη εἰς τὸν νέον ὅτι ἦτο δύναμις ὑπεράνθρωπος. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ ἀπηγόρευσεν εἰς αὐτὸν νὰ τὴν παρακαλουθήσῃ. Ἐξῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς τῆς οἰκίας διὰ νὰ δροσίσῃ τὴν φλογιζομένην κεφαλήν του.

ΙΔ'.

Οἱ Ἄγγλοι.

Τὸ ὡρολόγιον τῆς μητροπόλεως ἐσήμανε μεσονύκτιον· ὅλος ὁ θόρυβος καὶ ὅλη ἡ κίνησις τῆς ἀποκρέω κατέπαυσαν· τὰ τελευταῖα φῶτα ἐσβέννυντο παντοῦ, καὶ μόλις τῆς οἰκίας τοῦ Τρουὲν τὰ χρωματισμένα παράθυρα ἠκτινοβόλουν. Ἡ προκυμαία, ὁ λιμὴν καὶ οἱ ὁδοὶ ἦσαν πάντη ἔρημοι· αἱ νῆσοι καὶ τὰ ἀκρωτήρια ἐφαίνοντο κοιμώμενα ὡς μέγισται φάλαιναι ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ἡ θάλασσα διεσκόπιζε τοὺς ἀπεράντους στεναγμούς της. Ὅλα ταῦτα ἐφέγγοντο ἀπὸ σελήνην τοσούτῳ λαμπρὰν, ὥστε οἱ φανοὶ τῆς πόλεως ἐφαίνοντο σκοτεινοί.

Ὁ Ῥενὲ, παρατηρῶν τὴν θαυμασίαν ταύτην σκηνὴν, ἀνελάμβανε τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του καὶ ἐδροσίζετο. Ἰδοὺ, ἔλεγε τὸ βλέμμα φέρων πρὸς τὸν ὠκεανὸν, ἰδοὺ τὸ στάδιον ὅπου μὲ περιμένει ἡ δόξα καὶ ἡ εὐτυχία! Ὦ! ἂν ἐδυνάμην νὰ τὸ μεταβάλω ἀμέσως εἰς μέγα πεδίον μάχης, διὰ ποίων ἀνδραγαθημάτων θὰ ἤνοιγε τὸ περίαπτον τοῦτο, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ μυστικὸν τῆς τύχης μου!

Αἴφνης, ἐνῷ τὰ βλέμματά του ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ἀνεσκίρτησεν ὅλος, ἀφῆκε κραυγὴν θαυμασμοῦ, χαρᾶς καὶ τρόμου· παρετήρησεν ὀλίγον ἔτι, καὶ ὡς λέων βλέπων ἐρχόμενον τὸ θῦμά του, ἀνύψωσε τὰς χεῖρας εἰς οὐρανὸν καὶ εἶπεν· Εὐχαριστῶ, θεέ μου, μὲ εἰσήκουσες. Καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του· καὶ βαλὼν ἐκ νέου τὴν προσωπίδα του εἰσῆλθε κράζων· εἰς τὰ ὅπλα· ἦλθαν οἱ Ἄγγλοι!

Ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης εἰδήσεως, δοθείσης εἰς τοιαύτην ὥραν πρὸς τοὺς μετημφιεσμένους ἐ εἴνους πειρατάς· ἡ μουσικὴ ἐσιώπησεν, οἱ χοροὶ διεκόπησαν, αἱ γυναῖκες ἐλειποθύμησαν, καὶ οἱ ἄνδρες ἀνέσπασαν τὰ ξίφη των! Ἡ φωνή· εἰς τὰ ὅπλα! οἱ Ἄγγλοι! ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα, ἀντηχεῖ εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς, ἐξυπνίζει ὅλην τὴν πόλιν, καὶ ὁ κρότος τῶν κωδώνων ἐλκύει πάντας πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἥρως μας δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ· ὁ λαὸς ὅλος, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, συνέῤῥευσαν ἠμικοιμισμένοι καὶ μὲ ἀλλόκοτα ἐνδύματα, καὶ εἶδον ἓν πλοῖον, δύο πλοῖα, πέντε πλοῖα, δέκα, εἴκοσι πλοῖα καὶ ἐπὶ τέλους ὅλον τὸν ἀγγλικὸν στόλον, συνοδεύοντα τὴν καταχθονίαν μηχανήν, ἐξελθόντα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Βρεττανικοῦ πορθμοῦ, πλησιάζοντα ὡς ἀγέλη γιγαντωδῶν λάρων, εἰσερχόμενον βραδέως εἰς τὰ ὕδατα τῆς Μακλοβιουπόλεως, καὶ ἀναγγέλλοντα εἰς τὴν πόλιν τὴν τύχην ἥτις τὴν ἀνέμενε διὰ εἰκοσιὲξ κανονοβολῶν.

ΙΕ'.

Ὁ ὄφις ὑπὸ τὰ ἄνθη.

Τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης, ὅλα τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα ἐῤῥίψαν τὴν ἄγκυραν μακρὰν τῶν τειχῶν ὅσον βολῆς καννονίου· τὸ καταχθόνιον πυροβολικὸν ἐγνωρίζετο, μεταξὺ ὅλων, ἀπὸ τὰς μεγάλας μαύρας πλευράς του, πλήθεις τρομερῶν μυστηρίων· αἱ φαντασίαι τῶν ἀνθρώπων ἐξηρεύνων τὰ τρομερὰ στοιχεῖα τῆς καταστροφῆς, τὰ ὁποῖα θὰ περιεῖχε· καὶ ὅμως οὐδὲν τῶν συμπερασμάτων αὐτῶν δὲν ἤγγιζε τὴν πραγματικότητα. Ὁ ναύαρχος Δάμπης ἔδωκεν εἰς τοὺς Μακλοβιουπολίτας εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμίαν διὰ νὰ παραδοθῶσιν, ἢ νὰ ἴδωσι τὰς οἰκίας των ἀποτεφρουμένας. Ἀλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως οἱ Μακλοβιουπολῖται ἡτοιμάσθησαν, ὡς εἷ, ἄνθρωποι, ν' ἀποθάνωσιν ἢ νὰ νικήσωσιν.

Ἀφοῦ ἐπεβίβασαν εἰς τὴν *Γαβριέλλην* ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πολεμεφόδια, ὁ Κ. Τρουὲν ἀνέμεινε τὴν ὥραν τῆς μάχης, ἀταραξίαν ἔχων Ῥωμαίου γερουσιαστοῦ. Καθήμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του, μεταξὺ τῶν γραφέων του, ὡς ἂν μὴ ἐκρέμετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

του ὁ θάνατος, ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπιστολὰς ὅσαι εἶχον φθάσει ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας του.

Ἰδὼν δὲ καὶ τὰς ἐκ Κάεν·

— Ἂς ἰδῶ, εἶπε, τί μὲ γράφει καὶ ὁ Ῥενέ. Εἶχα ἀπαιτήσει νὰ μὲ στέλλῃ ἓν γράμμα τὴν ἑβδομάδα . . . Ἰδοὺ ὀκτώ . . . Σωστὰ εἶναι· ἂς ἰδῶ, ἐξακολουθεῖ νὰ σπουδάζῃ;

Καὶ λαβὼν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς ἐπιστολὰς ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὰς ἑπομένας περικοπὰς, διὰ νὰ αἰσθανθῇ καλήτερα τὴν εὐχαρίστησιν·

Πανεπιστήμιον τῆς Κάεν 1 Μαρτίου.

« Φίλτατέ μοι πάτερ! *Ἐργάζομαι*, καὶ καταβάλλω πάντα κόπον διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἡ σπουδὴ τῶν νόμων δὲν εἶναι δύσκολος ὅσον τὴν ἐνόμιζον. Ἐλπίζω νὰ μάθω ἐντὸς ὀλίγου ὅσα καὶ οἱ διδάκτορές μου . . . . .

Πανεπιστήμιον τῆς Κάεν, 8 Μαρτίου.

« Φίλτατέ μοι πάτερ! *Ἐργάζομαι ἀνενδότως* καὶ κατ' εὐτυχίαν μου εὐχαριστῶ ὅλους. . . Καὶ δὲν πολυνοστιμεύομαι μὲν τὰ νομικὰ, ἀλλὰ χαίρω ἐνθυμούμενος ὅτι διὰ σὲ κάμω τὴν θυσίαν αὐτήν. . . .

Πανεπιστήμιον τῆς Κάεν, 15 Μαρτίου.

« Φίλτατέ μοι πάτερ! *Ἐργάζομαι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις*, καὶ θὰ ἀπορήσῃς ὅταν μάθῃς τὰς προόδους μου. Τὰ χθεσινά μας γυμνάσματα ἐπεριστρέφοντο εἰς τὰ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ ΧΡΕΗ. . . Ὥραν ὁλόκληρον ἠγόρευσα κατὰ τῆς μάστιγος ταύτης τῶν νέων, καὶ ἐκέρδησα τὴν ὑπόθεσιν ἐπικροτούντων τῶν διδασκάλων. Ἀ! ἐὰν ὅλοι οἱ παίζοντες ἐδύναντο νὰ μὲ ἀκούσωσιν! . . .

Πανεπιστήμιον τῆς Κάεν, 22 Μαρτίου.

« Φίλτατέ μοι πάτερ! *Ἐξακολουθῶ ἐργαζόμενος καὶ εὐδοκιμῶν.* Ὅσῳ προβαίνει ὁ καιρὸς τόσῳ συνεθίζω τὰ νομικά. . . . .

Πανεπιστήμιον τῆς Κάεν, 1 Ἀπριλίου.

» Φίλτατέ μοι πάτερ! *Τόσον πολὺ εἰργάσθην*, ὥστε ἠσθένησα. . . Πλὴν μὴ ἀνησυχῆς. Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ στείλῃς ὀλίγα χρήματα διὰ τοῦ ταχυδρομείου, διὰ ν' ἀγοράσω γλυκύσματα . . . . »

— Ὁ ταλαίπωρος! ἀνέκραξε περιπαθῶς ὁ Κ. Τρουέν· ἀντὶ ὀλίγων χρημάτων, θὰ τὸν στείλω ἑκατὸν φράγκα!

Καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς τρεῖς τελευταίας ἐπιστολὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἐπωδὴ ἦτο πάντοτε· *ἐργάζομαι, ἐργάζομαι, ἐργάζομαι,*

— Ὁποία, εἶπε, ἀπροσδόκητος μεταβολή! Χθὲς ἦτον θεότρελος, καὶ σήμερον ὅσιος. Τῇ ἀληθείᾳ, εἶμαι εὐτυχέστατος ἔχων τοιαῦτα τέκνα! Ἰδοὺ ἔγειναν καὶ οἱ δύο ὅπως τοὺς ἤθελα, καὶ δὲν ἔχω πλέον τί νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἤξευρα τῶντι ὅτι θὰ κατώρθονα καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον ὅπως ἐπεθύμουν· ὅτι ὁ εἷς θὰ ἐγίνετο τὸ πρωτότυπον τῶν δικηγόρων, καὶ ὁ ἄλλος τὸ παράδειγμα τῶν καταδρομέων! Βέβαια! διότι ἐννοῶ πῶς πρέπει νὰ ἀνατρέφωνται οἱ νέοι· καὶ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς πατέρας οἱ ὁποῖοι ἀπατῶνται εὔκολα.

Καὶ ἐνῷ ἐξέφραζε τὴν χαράν του, ἤνοιξεν ἐπιστολὴν σταλεῖσαν τὸ πρωΐ, καὶ κειμένην παρὰ τὰς τοῦ υἱοῦ του. Αἴφνης τὸ πρόσωπόν του μετεβλήθη, ἡ ὄψις του ἠλλοιώθη, καὶ φρικτὴ βλασφημία ἔφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων του. Ἰδοὺ ποῖον ὄφιν εὑρήκεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν ἀνθέων·

» *Κύριε Τρουέν!*

» Δὲν μὲ εἶναι πλέον συγχωρημένον ν' ἀφήσω νὰ μὲ ἀπατᾷ καὶ νὰ σᾶς ἀπατᾷ ὁ υἱός σας Δουγκαί. Νομίζετε ὅτι εὑρίσκεται εἰς Κάεν ἐγκύπτων εἰς τὰ βιβλία, ἐνῷ οὔτε κἂν ἐπάτησεν εἰς τὸ σχολεῖον. Πρὸ δύο μηνῶν τρέχει εἰς τὰ καπηλεῖα, τὰς ἀγορὰς, καὶ ἄλλα αἰσχρὰ καταγώγια. Ἐμονομάχησε τρὶς καὶ τετράκις, ἥρπασε μίαν γυναῖκα εἰς Ῥουὰν, ἐφυλακίσθη, ὑπῆγεν εἰς Παρισίους, καὶ ἐπέστρεψε χωρὶς τὴν ἄδειάν σας εἰς Μακλοβιούπολιν. Ἀφοῦ ἔφερεν ἄνω κάτω τὴν πόλιν καθ' ὅλην τὴν ἀποκρέω, ἑτοίμησε νὰ παρουσιασθῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χορόν σας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του Λουκᾶ, φέρων ἔνδυμα καταδρομέως τὸ ὁποῖον μὲ χρεωστεῖ ἀκόμη, ὡς βλέπετε εἰς τὰς ἐσωκλείστους σημειώσεις . . . ἤτοι 999 φράγκα καὶ δεκαεννέα λεπτά· δι' ἃ καὶ ἐζήτησα τὴν φυλάκισίν του. Ἕως τώρα μ' ἔπαιζε μὲ ὑποσχέσεις καὶ μὲ ψευδῆ ὀνόματα, ἀλλ' ἔμαθα ὅλην τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ ἕνα κατάσκοπον ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθησε χθὲς ἕως εἰς τὴν οἰκίαν σας. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε ὅπως πρέπει καὶ νὰ πληρώσετε τὸ χρέος του. Εἰμὶ

Χρυσόστομος Ψαλιδᾶς
Ῥάπτης. »

Ὁ ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται, ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων δανειστῶν οἵτινες ἐδέχθησαν τὸν ἐπὶ τῆς λέμβου συμβιβασμὸν, δὲν εὑρίσκετο ὁ ῥάπτης.

Ἡ ὀλεθρία αὕτη ἐπιστολὴ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Τρουὲν ὅλον τὸ μυστήριον τῆς χθεσινῆς κωμῳδίας· τὸ δίπλωμα, τὸν γάμον, καὶ τὴν μονομαχίαν.

— Βόμβαι καὶ μυδράλια! ἀνεφώνησεν ὁ γηραιὸς καταδρομεύς· δὲν ἦτον λοιπὸν ὁ Λουκᾶς! Καὶ ἐνῷ ἄλλος μ' ἔστελλεν ἀπὸ ὀκτὼ εἰς ὀκτὼ ἡμέρας τὰ γράμματα αὐτὰ ἀπὸ Κάεν, ὁ Ῥενὲ ἐτόλμα . . .

Ἀλλὰ τοιαύτην λύσσαν ἠσθάνετο ὥστε δὲν κατώρθωσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ῥάπτου, καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ὀργή του ἐξεῤῥάγη εἰς τοιαύτας φωνὰς, καὶ βλασφημίας, καὶ κτύπους, καὶ συντρίψεις θρανίων, ὥστε ὅλη ἡ οἰκία συνεταράχθη, καὶ ὅλοι συνέῤῥευσαν νομίσαντες ὅτι τὸν ἐβασάνιζεν ἡ ποδαλγία του.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὴ ἀποκρινόμενος διόλου·

— Ταμία! εἶπεν, ὁ υἱός μου σὲ παρουσίασε συνάλλαγμα δέκα χιλιάδων φράγκων;

— Ὄχι, κύριε.

— Κάλλιστα! ἐάν τις σὲ τὸ παρουσιάσῃ, σχίσε το ἀμέσως καὶ εἰδοποίησέ με.

Καὶ μετὰ ταῦτα, λαβὼν κονδύλιον, ἔγραψε τὰ ἑξῆς πρὸς τὸν Κ. Ψαλιδᾶν·

« Σὲ δίδω δύο χιλιάδας φράγκων ἐὰν ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὁ Ῥενὲ εὑρεθῇ εἰς τὴν φυλακήν. Σήκωσε κατ' αὐτοῦ ὅλους τοὺς δανειστάς του καὶ ὅλους τοὺς κλητῆρας τῆς πόλεως. »

Ἐν τοσούτῳ ἡ κοινὴ φήμη ἐπηύξησεν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ἀγανάκτησίν του, εἰδοποιήσασα αὐτὸν ὅτι ὁ Βερνάρδος ἦτο ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου. Πιστεύσας λοιπὸν ὅ,τι ἄλλοτε, διατελῶν ἐν ἀταραξίᾳ, ἤθελεν ἀποβάλει μὲ καταφρόνησιν·

— Ὁ Βερνάρδος, ἀνέκραξε μαινόμενος, μὲ τοὺς Ἄγγλους! αὐτοῦ λοιπὸν τὴν κόρην θὰ ἐνυμφεύετο ὁ υἱός μου! Βόμβαι καὶ μυδράλια! καλήτερα κόπτω τὸν λαιμόν του! Λουκᾶ! ἔκραξεν ἐπανειλημμένως, ποῦ εἶναι ὁ Λουκᾶς; νὰ μὲ τὸν φέρουν ζῶντα ἢ νεκρόν.

Ἀλλὰ ποῦ Λουκᾶς; Μόλις ἔμαθε τὰ διατρέχοντα καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν *Γαβριέλλην*, προτιμῶν τὰ καννόνια τῶν ἐχθρῶν παρὰ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός του.

Τέλος πάντων ἡ Κ. Τρουὲν κατώρθωσε νὰ καταπραΰνῃ τὸν παροξυσμὸν τοῦ συζύγου της, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸν μεταφέρῃ κατὰ τῶν Ἄγγλων. τῶν ὁποίων αἱ κεραυνοβόλοι καννονοβολαὶ ἀνήγγελλον τὴν τελευταίαν πρόσκλησιν.

Καὶ ὅμως ὁ καταδρομεὺς δὲν ἔπαυσε βλασφημῶν, χειρονομῶν, καὶ συντρίβων ἔπιπλα, εἰμὴ ὅτε ὁ Κ. Ψαλιδᾶς ἐλθὼν τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἐφυλακίσθη ὁ Ῥενέ.

Οἱ κλητῆρες, οἱ ἄσπλαγχνοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, τὸν συνέλαβον ἐνῷ ἔτρεχεν εἰς τὸν κίνδυνον ὡς εἰς ἑορτὴν, τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ πληρώσῃ δέκα χιλιάδας φράγκων ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του, καὶ τὸν ἔσυραν εἰς τὴν φυλακὴν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀγανακτήσεως.

ΙΣΤ'.

Ἡ μάχη.

Τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης, αἱ βόμβαι καὶ αἱ σφαῖραι ἔπιπτον σωρηδὸν ἐπὶ τῆς Μακλοβιουπόλεως ἐκ τῶν καννονοστασίων τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου. Μία βόμβα ἔσχισε τὸν θόλον τῆς μητροπόλεως, καὶ ἐσύντριψε τὰ μεγάλα παράθυρα τοῦ ναοῦ. Ἀπὸ πρωΐας ὅλα τὰ παιδία κατέλιπον τὴν πόλιν. Ἄλλο δὲν ἔβλεπες εἰς τὰς ὁδοὺς εἰμὴ ἁμάξας φερούσας ἀνθρώπους φεύγοντας, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὅσα ἦτο δυνατὸν νὰ παραλάβωσιν.

Ἐνῷ δὲ οἱ Μακλοβιουπολῖται, παλαίοντες πρὸς τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον, ἀντέτασσον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅλα τὰ καννόνια τῶν προμαχώνων του, στολίσκος καταδρομέων ἐξήρχετο τοῦ λιμένος μεταξὺ τοῦ φρικτοῦ πυρὸς τῶν ἀγγλικῶν πλοίων, διὰ νὰ κατορθώσῃ ἀντιπερισπασμόν.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στολίσκου ἦτο ἡ *Γαβριέλλη*, φέρουσα τὴν εὐλογηθεῖσαν τὴν προτεραίαν σημαίαν της, ἥτις ἔμελλε νὰ λάβῃ καὶ βάπτισμα αἵματος.

Ὁ Κ. Τρουὲν, φέρων τὴν στολήν του, καὶ σάλπιγγα κρατῶν εἰς χεῖρας, ἔχων δὲ πιστόλια καὶ μάχαιραν εἰς τὴν ζώνην αὐτοῦ, ἵστατο εἰς τὴν πρύμναν, διατάσσων, καὶ ἐπιβάλλων διὰ τῶν λευκῶν του τριχῶν σέβας εἰς τὸ πλήρωμά του. Ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ ἦτο ὁ Λουκᾶς, πάνοπλος ὡς καὶ ὁ πατήρ του, ὄψιν ἔχων ὠχροτάτην, ἀλλ' ἦθος σταθερὸν, καὶ ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ, εἰ δέον, διὰ νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης τοῦ πατρός του. Δάκρυά τ' νὰ ἐκυκλοφόρουν εἰσέτι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τελευταῖα ἴχνη τῆς τρικυμίας ἥτις εἶχε βροντήσῃ πρὸ μικροῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἀλλ' οἱ μύδροι, πετώμενοι περὶ αὐτὸν, ἐξήρανον μετ' ὀλίγον τὰ δάκρυα ταῦτα, καὶ αὐτὸς ὁ Κ. Τρουὲν ἠπόρησεν ἀκούσας τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς του ἐπαναλαβόντος τὴν περὶ τῆς μάχης διαταγήν του.

Ἡ *Γαβριέλλη*, παρήλλασσε τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ ἀκρωτήριον Δινὰρ, καὶ ὁ Λουκᾶς ἴδε λευκὸν μανδύλιον σειόμενον εἰς τὸ παράθυρον τῆς Ἀγγελίνης.

Τότε, ἐνῷ ἡ νολέττα ἔρριπτε τὰς πρώτας βολάς της κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου, ἠνοίχ'η καταπακτὴ πρὸς τὴν πρύμναν, καὶ ἐφάνη κεφαλὴ μακρὰν ἔχουσα κόμην· δύο χεῖρες, κρατοῦσαι πιστόλια, ἀνεπετάσθησαν, καὶ νέος πολεμιστὴς προσετέθη εἰς τοὺς ἄλλους· ὁ Κ. Τρουὲν ἀνεγνώρισε τὸν υἱόν του Ῥενέ!

Παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ὁ γέρων καταδρομεὺς, λησμονήσας καὶ τὸ πλοῖον καὶ τοὺς Ἄγγλους, καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα.

— Ἀκόμη! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν κεραυνοβόλον.

Καὶ ὁρμήσας ὡς μαινόμενος κατὰ τοῦ Ῥενὲ, θὰ τὸν ἐφόνευε μὲ τὴν σάλπιγγά του. ἂν ὁ νέος δὲν ἔσπευδε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν ἱστὸν μὲ ταχύτητα λαγωοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἀπροσίτου ἐκείνης κορυφῆς διηγήθη πῶς ἄγγελός τις ἀγαθὸς ἤνοιξε, τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν, τὴν φυλακήν του, ὅπου, ὡς λέων ἐντὸς κλωβοῦ ἤθελε νὰ συντρίψῃ κατὰ τῶν τοίχων τὸ κρανίον του, καθόσον ἤκουε τὸν κρότον τῶν καννονίων. Τότε ἐλθὼν ὁ πρῶτος τῶν κλητήρων εἶπε πρὸς αὐτόν· « Εἶσ' ἐλεύθερος. » Ἄγνωστός τις ἐπλήρωσε τὰ χρέη του, καὶ ἔφερε τὴν ἐξόφλησιν.

Ὁ Δουγκὲ ὑπώπτευε μὲν τὸν ἄγνωστον, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτε. Κατ' αὐτὸν, θὰ ἦτο ἡ Ἰνδὸς, ὁ φύλαξ ἐκεῖνος ἄγγελος.

Ἐπέβη δὲ εἰς τὴν *Γαβριέλλην* διὰ νυκτὸς, εἰσελθὼν διὰ θυρίδος, καὶ διενυκτέρευσεν εἰς τὸ κύτος μεταξὺ τῶν φυσεκίων. Ἐπὶ τέλους ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ πατρός του, διὰ τὴν ἐν Κάεν ἀναχώρησιν του, διὰ τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὴν χθεσινὴν μεταμόρφωσίν του, ἑνὶ λόγῳ δι' ὅλας τὰς παρελθούσας καὶ παρούσας παρεκτροπάς του, ὑποσχεθεὶς ὅτι ἤθελε πολιτευθῇ τοῦ λοιποῦ ὡς ἀληθὴς ἥρως, ἐὰν συγκατένευε νὰ τῷ χορηγήσῃ τὴν εὐκαιρίαν, καὶ διαδηλῶν ὅτι ἐπροτίμα νὰ τὸν φονεύσωσιν οἱ Ἄγγλοι παρὰ νὰ γείνῃ νομικός.

Ἡ δήλωσις αὕτη εἴλκυσε μὲν πρὸς αὐτὸν ὅλου

τοῦ πληρώματος τὰς συμπαθείας, ἀλλ' ἐξηγρίωσεν ἔτι μᾶλλον τὸν πατέρα του. Ἐβλασφήμει, ὕβριζεν, ἠπείλει, καὶ ἐκάλει τοὺς ναύτας διὰ νὰ τὸν συλλάβωσι καὶ τὸν δείρωσιν.

Ἀλλ' ὁ Ῥενὲ προλαβὼν δὲν τοὺς ἀφῆκε νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ καταγώγιόν του. Ἰδὼν σφαῖραν προσβαλοῦσαν τὸν ἐπίδρομον, ἔδραμεν εἰς τὴν πρύμναν, ἐμπόδισε τὴν κεραίαν ἥτις καταπίπτουσα ἔμελλε νὰ πληγώσῃ τὸν πατέρα του, καὶ πεσὼν ἴδε τὴν πληγήν του ἀνοιγομένην. Καὶ ὅμως σηκωθεὶς καθημαγμένος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γέροντα.

Ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο ἡ ὀργὴ τοῦ Κ. Τρουὲν, ὥστε κατέστειλε καὶ αὐτήν του τὴν ἀγαθότητα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν υἱόν του, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸν ὑγιᾶ καὶ μειδιῶντα, ἀφήρεσε τὸ ξίφος του καὶ τὸν ἔρριψε δέσμιον εἰς τὸ κύτος, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πληρώματός του. Ὁ νέος ἔκλαιε, καὶ μετ' αὐτοῦ ἔκλαιον καὶ οἱ ναῦται. Ὁ Λουκᾶς γονυκλινὴς ὠλοφύρετο, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπῆρξαν ἀνωφελῆ· ὁ γέρων καταδρομεὺς ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἀνέβη εἰς τὴν θέσιν του, καὶ διέταξε νὰ ἐφορμήσωσι κατ' ἐχθρικῆς φρεγάτας.

Ὅτε τὰ δύο πλοῖα συνεκρούσθησαν, καννονοβολούμενα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὁ Ῥενὲ ἐκραύγαζε μὲ φωνὴν ὀδυνηράν·

— Τὰ ὅπλα μου, πάτερ μου· δός με τὰ ὅπλα μου!

Μετὰ μικρὸν ὁ Κ. Τρουὲν ἐπληγώθη ἀπὸ σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλειποθύμησεν· ἀλλ' ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ τὴν σημαίαν του πίπτουσαν, τοὺς ναύτας μὴ δυναμένους πλέον νὰ τὴν ὑπερασπισθῶσι, καὶ τοὺς Ἄγγλους, τροπαιούχους νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰ πλοῖά του.

Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι χεῖρες ἀγγλικαὶ ἀπέσπασαν τὸ ξίφος του.

Ἀλλ' ὁπόσον ἠπόρησεν ὅτε ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του! Ἀντὶ Ἄγγλων ἴδε τοὺς δύο του υἱοὺς πλησίον του, τοὺς ναύτας του θριαμβεύοντας, τὴν σημαίαν του κυματίζουσαν, τὴν φρεγάταν κυριευθεῖσαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐνόπλους. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶχε κατορθώσει ὁ Ῥενὲ, συντρίψας τὰ δεσμά του.

Ἠλεκτρισθεὶς ἀπὸ τὸ παράδειγμά του ὁ Λουκᾶς τὸν ἐβοήθησε κλείων τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἀμφότεροι, τραυματισμένοι εἰς τὸ στῆθος, ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ἀκινδύνως ὡς καὶ ὁ πατήρ των, τῷ παρουσίασαν τὸ ξίφος του ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἄγγλου πλοιάρχου.

Ὁ Κ. Τρουὲν ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ ἀγαλλίασιν, καὶ ἔπεσεν ὅλως ἔνδακρυς εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν υἱῶν του, ψιθυρίζων·

— Τέκνα μου, καλά μου τέκνα!

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃς τώρα, πάτερ μου, ἠρώτησεν ὁ Ῥενὲ, καὶ θὰ μὲ δώσῃς τὰ ὅπλα μου;

— Ὄχι μόνον θὰ σὲ συγχωρήσω, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος μου θὰ σὲ δώσω, καθὼς καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς *Γαβριέλλης*.

Τότε ὁ ἥρως μας, λαβὼν τὴν θέσιν τοῦ πατρός του, ἐπευφημούντων τῶν ναυτῶν, ἔφερε θριαμβεύων εἰς Μακλοβιούπολιν τὸ πλοῖον καὶ τὴν λείαν του.

ΙΖ'.

Ὁ σκύλος τῆς Μακλοβιουπόλεως.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ νίκη τῶν Τρουὲν δὲν ἔσωζε τὴν πατρίδα των. Αἱ Ἀγγλικαὶ βόμβαι ἐξηκολούθουν διασπείρουσαι πῦρ καὶ θάνατον εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ καταχθόνιον πυροπλικὸν ἤγγιζε νὰ τὴν μεταβάλῃ διὰ μιᾶς εἰς ἐρείπια.

Ἐνῷ δὲ ἡ φρικτὴ μηχανὴ ἐπροχώρει βοηθουμένη ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὁ Ῥενὲ ἐπέστρεφεν εἰς Δινὰρ ἀπὸ νέαν τινὰ ἐκστρατείαν, ὁμοῦ μὲ τὸν ναύτην του Γάλλ καὶ τοὺς ἀλιεῖς τοὺς ὁποίους εἶχεν ὑπάγει νὰ ζητήσῃ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Καὶ εἶχον μὲν ἀποκρούσει τὸν ἐχθρὸν θελήσαντα ν' ἀποβῇ, ἀλλ' ἔφερον ἐπὶ φερέτρου ἕνα δόκιμον τραυματισθέντα θανασίμως.

Μόλις ἴδον οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι τὸν τραυματίαν, καὶ τὸ προβαῖνον πυροπλικὸν, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον πάντοτε ὅτι διευθύνετο ἀπὸ τὸν Βερνάρδον, καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ ἀνέκφραστον ἀγανάκτησιν. Δὲν ἤθελον πλέον νὰ καύσωσι τὴν οἰκίαν τοῦ προδότου, ἀλλὰ νὰ ἐξολοθρεύσωσιν ὅλην τὴν οἰκογένειάν του.

— Θάνατος εἰς ὅλους αὐτούς! ὑπάγωμεν νὰ τοὺς τουφεκίσωμεν! πρὶν μᾶς καταστρέψῃ ὁ ἐπικατάρατος ἐκεῖνος, ἀς ἰδῇ ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸν στόλον, ὅτι ὅλη ἡ γενεά του ἐχάθη ἀπὸ τὰς χεῖράς μας! Ἂς τὸν φέρῃ τὸ κῦμα, ὁμοῦ μὲ τὰς ἀράς μας, καὶ τοῦ τελευταίου τέκνου του τὸ πτῶμα.

Οὕτω ἔκραζον μαινόμενοι οἱ ταλαίπωροι, λησμονοῦντες κατὰ ποίων κεφαλῶν ἔμελλε νὰ πέσῃ ἡ ὀργή των· κατὰ τῆς Ἀγγελίνης, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον καλὴν κόρην τῆς Δινὰρ, κατὰ τοῦ ἑβδομηκοντούτου θείου της, καὶ κατὰ παιδίου δεκαετοῦς.

Ὁ Ῥενὲ ἤλπιζε πάντοτε ὅτι θὰ ἠσθάνοντο ἐπὶ τέλους τὸ φοβερὸν τῆς πράξεως καὶ θὰ ὠπισθοδρόμουν· ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς καταδικασθείσης οἰκίας, ἐνόησε τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀγώνων του ἀπέναντι πλήθους ἀποθηριωθέντος.

Ἡ καταχθονία μηχανὴ ἐπλησίασε τότε εἰς Δινὰρ διὰ νὰ παραλλάξῃ τὸ ἀκρωτήριον· ἡ πόλις καὶ ἡ ἐξοχὴ ἐσίγων σιγὴν φρικώδη, σιγὴν λαοῦ ὁλοκλήρου ἀναμένοντος τὸν θάνατον! Οἱ πολῖται ἔφευγον ἀπὸ τὰς οἰκίας των, οἱ στρατιῶται ἀπὸ τὰς θέσεις των, καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τοὺς σταύλους των. Οὔτε ἓν καννόνιον δὲν ἐκρότει κατὰ τοῦ πυροπλικοῦ, διότι τί ἐδύνατο μία σφαῖρα καθ' ἑνὸς ἡφαιστείου; Μόνος ὁ ἦχος τῶν κωδώνων ἠκούετο ὡς ὅταν σημαίνωσι νεκρικῶς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἱερέων ἐπικαλουμένων τὴν θείαν ἀντίληψιν.

Οἱ ἁλιεῖς ἐξαγριωθέντες, ἀνέτρεψαν ὡς χειμαῤῥοι τὸν Ῥενὲ, κατεπάτησαν τὴν οἰκίαν τοῦ Βερνάρδου, ἥρπασαν τὴν Ἀγγελίναν, τὸν θεῖον καὶ τὴν ἀνεψιάν

της, τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ τοὺς τουφεκίσωσι.

Τότε ἡ καταχθόνιος μηχανὴ ἐξερράγη... ποτὲ ὦτα ἀνθρώπου δὲν ἤκουσαν τοιαύτην φρικώδη ἔκρηξιν. Ἀπέραντος στήλη φλογὸς καὶ καπνοῦ ἀνυψώθη καθέτως... μυριάδες ἐκρήξεως διαδέχθησαν τὴν πρώτην, ὁμοιάζοντες τὸ πῦρ ἑκατὸν κανονοστασίων, καὶ ἡ τελευταία, ἡ τρομερωτέρα ὅλων, ἐφάνη κλονοῦσα καὶ οὐρανόν, καὶ γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ διαταράττουσα τὴν ἁρμονίαν τῶν στοιχείων. (*)

Ἐπὶ τέλους, ἡ στήλη τῶν φλογερῶν καπνῶν ἐξηπλώθη βραδέως, καὶ διέδωκε σκότος ἂν καὶ ἦτο νύξ. Καὶ μετ' ὀλίγον φλόγες κατακόκκινοι, καὶ σημεῖα μαῦρα καὶ ὀγκώδη, καὶ ἥλιοι συστρεφόμενοι, καὶ ἀλύσεις, καὶ ῥάβδοι σιδηραῖς, καὶ βόμβαι ὑπερμεγέθεις, καὶ πίθοι πλήρεις πυρίτιδος, καὶ θεῖον, καὶ νίτρον, ἑνὶ λόγῳ ὅλα τὰ ὄργανα τῆς καταστροφῆς διεσκορπίσθησαν πανταχοῦ.

Ὅτε ἠκούσθη ὁ πρῶτος κρότος, ὅλοι ἔκλιναν τὰ γόνατα καὶ ἀφιέρωσαν τὴν ψυχήν των εἰς τὸν Θεόν· ἀλλὰ φαντάσθητε τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν χαρὰν ὅλων, ὅτε σηκωθέντες ἴδον ὅλας τὰς οἰκίας τῆς Μακλοβιουπόλεως ἀβλαβεῖς καὶ σώας, καὶ τὸ καταχθόνιον πυρπολικὸν ἐξοκεῖλαν πεντήκοντα μέτρα μακρὰν τοῦ προμαχῶνος, καὶ ἐξεμοῦν ἐπὶ τῆς σκοπέλου τὰ ἐντόσιά του.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπέλαβον ὅτι ἦτο θαῦμα, καὶ φωνὴ εὐγνωμόνως ἀνέβη πρὸς τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἀπεκρίθη ῥίπτων σῶμα καθημαγμένον εἰς τὴν παραλίαν, εἴκοσι πόδας μακρὰν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἡτοιμάζοντο νὰ φονεύσωσι τὴν Ἀγγελίναν.

Τὸ σῶμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνεσήκωσε πρῶτος ὁ ἥρως μου, ἦτο τὸ τοῦ Βερνάρδου.

Αὐτὸς ἄρα ὠδήγει τὸ πυρπολικόν! οἱ ἁλιεῖς ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν ἀποτελειώσωσιν, ὅτε ἴδεν ὁ Ῥενὲ κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ στήθους του κύλινδρον ἐκ λευκοσιδήρου.

Ὁ κύλινδρος οὗτος περιεῖχε περγαμηνὴν, ἐφ' ἧς ὁ Βερνάρδος ἔγραψε διὰ τοῦ αἵματός του τὰ ἑξῆς·

« Οἱ Ἄγγλοι ζητοῦσι προδότην διὰ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τὴν Μακλοβιούπολιν· φοβηθεὶς μὴν εὕρωσιν τοιοῦτον, ἀπεφάσισα νὰ ὑποκριθῶ ὅτι εἶμαι ἐγώ, καὶ ὅτι δέχομαι τὴν προσφοράν των. Θὰ ῥίψω τὴν καταχθονίαν μηχανήν μου ἐπάνω εἰς σκόπελον, καὶ θὰ χαθῶ σώζων τὸν τόπον μου. Εὐδόκησον, Θεέ μου, νὰ εὕρῃ τίμιός τις ἄνθρωπος τὸ ἔγγραφον τοῦτο διὰ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἀπέθανα ὡς ἄνανδρος, ἀλλ' ὅπως ἥρμοζεν εἰς τὸν *σκύλον τῆς Μακλοβιουπόλεως*.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ. »

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἰς τε τὸν Ῥενὲ, καὶ τοὺς ἁλιεῖς, καὶ τὴν Ἀγγελίναν, καὶ τὸν Λουκᾶν Τρουὲν, καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Μακλοβιουπόλεως! Ἡ μετάνοια, ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑπῆρξαν ἀπέραντοι· μεγίστη δὲ καὶ ἡ χαρά των ὅτε, ἀναλαβόντος τὰς αἰσθήσεις του τοῦ σωτῆρος των, ἴδον ὅτι οὐδεμία ἐκ τῶν τριάκοντα πληγῶν του ἦτο θανατηφόρος.

(*) Ὁ βράχος εἰς ὃν ἐξώκειλε τὸ πυρπολικὸν ἐσχίσθη· ὅλαι αἱ θύραι τῆς πόλεως ἠνοίχθησαν μόναι· ὅλοι οἱ κώδωνες ἐσήμανον, καὶ πέτραι τρισμέγιστοι ἐξεσφενδονίσθησαν ὑπὲρ τὰς ὀροφὰς τῶν οἰκιῶν. Ἐὰν ἡ ἔκρηξις ἐγίνετο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ προμαχῶνος, ἐὰν θὰ ἔμενεν οὔτε εἷς τοῖχος ὄρθιος, οὔτε ὃν θὰ ἐπέζη καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

ΙΗ'.

Τὸ περίαπτον.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἀνεχώρησε διωκόμενος πλησίστιος παρ' ὅλων τῶν καταδρομέων τῆς Μακλοβιουπόλεως. Ἐκεῖνοι οἵτινες πρὸ μικροῦ ἤθελον νὰ φονεύσωσι τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βερνάρδου, τὸν ἔφεραν ἐν θριάμβῳ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν θυγατέρα του, τῷ ἔδωκαν διαβήτην τιμῆς, καὶ τὴν διοίκησιν τῆς παραλίας· ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ ἔστειλε δίπλωμα εὐγενίας.

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Λουκᾶς ἐστέφη νομικὸς εἰς Κάεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ μετὰ ταῦτα συζευχθεὶς τὴν Ἀγγελίναν Βερνάρδου, ὠνομάσθη πρόξενος εἰς Ἱσπανίαν.

Ἡ δὲ Κυρία Δὲ Λὰ Βουρδονναὶ, καὶ ἡ Ἰνδός; Ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τὴν μνήμην αὐτῶν, τὰς ὁποίας τὸ παράδοξον πάθος των ἀνεμίγνυεν ἐντὸς τῆς καρδίας του, ὁ Ῥενὲ ἐδοξάζετο καθ' ὅλας τὰς θαλάσσας. Ἐντὸς δύο ἐτῶν, ἐκυρίευσε τριάκοντα πλοῖα καὶ ἐπέκεινα Ἀγγλικὰ καὶ Ὁλλανδικά. Ἐγένετο τὸ καύχημα τῆς πατρίδος του, ὁ θαυμασμὸς τῶν ἀντιζήλων του, καὶ ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας.

Μετὰ πᾶσαν νίκην του, ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ φύλακος ἀγγέλου ἔλεγε πρὸς αὐτόν· « Θαῤῥεῖς! σὲ θαυμάζω καὶ σὲ ἀγαπῶ! Ἐγγίζεις εἰς τὸ τέλος τῶν δοκιμασιῶν σου. »

Αἰχμαλωτισθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ἠλευρεθώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ὡραίαν τινὰ πωλήτριαν, δελεάσασαν τὸν ἀξιωματικὸν ὅστις τὸν ἐφύλαττε. Καὶ τοῦτο ἔτι ὀφείλετο εἰς τὴν ἄγνωστον, ἥτις εὗρισκε παντοῦ ὄργανα τῶν ἐπιθυμιῶν του!

Ἐν τοσούτῳ ὁ Ῥενὲ ἐπροσδόκα πάντοτε τὴν βασιλικὴν ἀμοιβὴν, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ ἄλλη ἀμοιβὴ γλυκυτέρα.

— *Ὅταν θὰ γίνῃς πλοίαρχος πρώτης τάξεως!* Ἐπανελάμβανε συνεχῶς ἀτενίζων τὸ περίαπτον τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν τύχην του.

Τὸ ἔφερε δὲ πάντοτε, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τοῦ χοροῦ, ἐπὶ τῆς καρδίας του, κρεμάμενον ἀπὸ τῆς χρυσῆς ἁλύσεως τῆς Κυρίας Δὲ Λὰ Βουρδονναί.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῷ διέμενεν εἰς Μακλοβιούπολιν, ὅπου ἐθεράπευεν ἐν τραῦμά του, ὁ ἀδελφός του Λουκᾶς, ὁ μόνος πιστός του, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του μετὰ τῆς Ἀγγελίνης, καὶ ἑνὸς ὡραιοτάτου τέκνου των· ὁ Ῥενὲ, ὅστις τοὺς ἐνόμιζεν εἰς Ἱσπανίαν, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας των.

— Σ' εὑρίσκομεν καὶ ἡμεῖς ἔξαφνα, εἶπεν ὁ Λουκᾶς· ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, ὅπως καὶ σὺ ἤρχεσο ἄλλοτε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐπέρασα ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ ἴδα τὸν Λοδοβίκον ΙΔ' εἰς Βερσαλλίας. Ἰδοὺ τί μ' ἔδωκε διὰ νὰ σ' ἐγχειρίσω.

Ὁ Ῥενὲ ἤνοιξε μακρὰν θήκην χρυσῆν, φέρουσαν τὸν ἥλιον τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ εὗρηκεν ἐντὸς αὐτῆς σπάθην μεγαλοπρεπεστάτην, περιτυλιγμένην ἐντὸς διπλώματος πλοιάρχου πρώτης τάξεως.

— Τέλος πάντων! τέλος πάντων! ἀνέκραζεν ἐνθουσιωδῶς.

Καὶ ἐκβαλὼν ἀμέσως τὸ περίαπτον, ἐξεκόλλησε τὸ ἐπικάλυμμα αὐτοῦ.

Καὶ εὐθὺς ἀτῆκε φωνὴν θαυμασμοῦ, χαρᾶς, καὶ παραφροσύνης.

Ἴδε τὴν εἰκόνα τῆς Κυρίας Δὲ Λὰ Βουρδονναί!

Ἡ κόμησσα λοιπὸν καὶ ἡ Ἰνδὸς ἦτο μία καὶ ἡ αὐτή· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ λαμπρὸν τοῦτο αἴνιγμα;

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Λουκᾶς, θὰ εὕρῃς τὴν λύσιν του ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τὴν ὁποίαν ἡ Κ. Δὲ Λὰ Βουρδονναὶ μ' ἔδωκε διὰ σέ.

Καὶ λαβὼν αὐτὴν ὁ Ῥενὲ ἀνέγνωσε πάλλων τὰ ἑξῆς·

Παρίσιοι 8. *Ἰανουαρ.* 1692.

« Ἡ ζωή μου σὲ ἀνήκει ἀφοῦ τὴν ἔσωσες εἰς Δινάρ· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ τὴν δώσω ὡς χάριν. Σ' ἐσπούδασα διπλασίως εἰς τὸν χορὸν τοῦ πατρός σου, πρῶτον μὲν προσποιηθεῖσα ὅτι δὲν σ' ἐγνώριζα, καὶ δεύτερον, κρυφθεῖσα ὑπὸ ἔνδυμα ἐνδικὸν ἐνῷ μ' ἐνόμιζες ἀναχωρήσασαν. Σὲ ἤνοιξα τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ σὲ τὴν ἔδειξα ὡς σκοπόν· σὺ δὲ τὴν διέτρεξας καὶ τὴν ὑπερέβης. Εἰς σὲ ἀνήκει σήμερον νὰ μὲ ἀνυψώσῃς μέχρι σοῦ... Σὲ περιμένω.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΗ.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Ῥενὲ διέτρεχε τὴν πρὸς Παρισίους· ἀλλὰ τόση εὐτυχία ἀπέβη εἰς φρικώδες τέλος!

Ὁ μέλλων σύζυγος τοῦ Κ. Δὲ Λὰ Βουρδονναὶ τὴν εὗρεν ἀποθνήσκουσαν ἀπὸ πλευρίτιδα.

— Μὴ μὲ λυπῆσαι, εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐκρύωσα ὅταν ὑπῆγα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν βασιλέα τὸ δίπλωμά σου. Ἡ Μεγαλειότης του ἔνευσε νὰ μὲ παραλάβῃ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν, καὶ ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτά. Τὸ ψῦχος μὲ κατέλαβε καὶ ἀποθνήσκω διὰ σέ. Ἂν δὲν ἠμπόρεσα νὰ σὲ δώσω τὴν γυναῖκα ἥτις σὲ ἠγάπα τόσῳ πολὺ, ἔδωκα τοὐλάχιστον εἰς τὴν Γαλλίαν ἕνα τῶν μεγαλητέρων ἡρώων της. Ὁρκίσου με, εἶπε μειδιῶσα, νὰ ζήσῃς ἐνθυμούμενός με, καὶ νὰ συζευχθῆς μόνην τὴν θάλασσαν, ὡς ὁ δόγης της Βενετίας.

Καὶ ἀσπασμὸς τελευταῖος ἐπεσφράγισε τὸν ὅρκον του, τὸν ὁποῖον ὁ Ῥενὲ ἐτήρησε μέχρι θανάτου.

Γνωστὸν ὁποῖοι νίκαι ὑπῆρξαν οἱ ἀξιόλογοι καρποὶ τοῦ μετὰ τῆς θαλάσσης γάμου του. Ἐκυρίευσε τὸ Ῥίον Ἰανείρου, καὶ διὰ πολιτείας ἐναρέτου ἀπέπλυνε τὰς παρεκτροπὰς τῆς νεότητός του. Τέλος ἀπέθανεν ἔνδοξος, καταλιπὼν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ λαμπρότερον, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀγνότερον ὄνομα τοῦ μεγάλου αἰῶνος τοῦ ΙΔ'. Λουδοβίκου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστοριῶν εἶναι ἁπλῶς τέρψεως πρόξενος, ἢ καὶ διδακτικὴ, καταδεικνύουσα τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ διαῤῥυθμίζουσα τὴν καρδίαν ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον καὶ συμπαθητικώτερον; Βεβαίως ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματα ἔχουσιν αἱ μυθιστορίαι, ἐὰν ὁμοιάζωσι τὰς τοῦ Καρόλου Δίκενς. Ὁπουδήποτε καὶ ἂν εἰσδύσῃ ὁ παρατηρητικὸς αὐτοῦ ὀφθαλμὸς, ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ χαρακτῆρες οἵτινες παρουσιάζονται ἐνώπιόν του, αὐτὸς ἀνακαλύπτει μετὰ πολλῆς εὐφυΐας τὰ ὡραιότερα, ἢ τὰ ἀγενέστερα μέρη, καὶ τὰ περιγράφει μετὰ μεγίστης τέχνης καὶ ἀληθείας. Ἄλλος Σαμαρείτης, ἐλεεῖ τοὺς πάσχοντας, καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ ἐμπνέει τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Φίλος εἰλικρινὴς τῶν ἐγκαταλελειμένων καὶ τῶν πτωχῶν, ζητεῖ νὰ διορθώσῃ τὰς ἐλλείψεις των, καὶ ἐξυμνοῖ τὰς ἀρετάς των, τὰς ὁποίας θαυμάζει καὶ ζωγραφεῖ μετὰ πολλῆς συγκαταβάσεως. Ὁ συμπαθητικός του ὀφθαλμὸς εἰσχωρεῖ εἰς ὅλα τὰ καταγώγια τῆς δυστυχίας, καὶ ἀνευρίσκει ὑπὸ αὐτὰ τὰ ῥάκη τὴν εὐγένειαν, τὴν ἐνέργειαν, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἀγάπην, τὰς ἀρετὰς λέγω ταύτας αἵτινες ὡς πολύτιμα μέταλλα, ἢ ὡς ἀδάμαντες ἀνεκτίμητοι, μένουσι κεκρυμμέναι ὑπὸ τὸ εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν τῆς πενίας ἔνδυμα.

Εἰ καὶ πεζογράφος, ἀνήκει ὅμως εἰς τὴν ὀλιγάριθμον ἐκείνην τάξιν τῶν ποιητῶν, οἵτινες ἀνεκάλυψαν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ποίησιν τοῦ οἰκειακοῦ βίου. Καὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν παλατίων δὲν θέλει πώποτε ἑλκύσει τὴν προσοχήν μου, ὅσον ἡ ταπεινὴ καλύβη τὴν ὁποίαν θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὁ Βρεταννὸς μυθιστοριογράφος. Ἐνθυμοῦμαι τὴν περιγραφὴν τῆς πενιχρᾶς κατοικίας πλυντρίας τινός. Ἡ τάξις, ἡ ἐργασία, ἡ εὐθυμία, ἡ ἀγάπη, ἡ μητρικὴ φιλοστοργία πρὸς υἱόν, ἔχοντα πάσας τὰς χάριτας τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸν σύζυγον, ἰδοὺ τὰ κυριώτερα κοσμήματα τῆς κατοικίας αὐτῆς.

Τὰ πρῶτα δοκίμια τοῦ Δίκενς ὑπῆρξαν σκηναὶ κεμονωμέναι, δημοσιευόμεναι δι' ἐφημερίδος ἐκδιδομένης ἅπαξ τοῦ μηνός· ἐδείκνυον δὲ συγγραφέα σατυρικὸν καὶ φιλοσκώμμονα, στηλιτεύοντα τὰ γελοῖα, καὶ ἐρεθίζοντα εἰς γέλωτα· μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνεφάνη ἡ συμπαθητικὴ καὶ τρυφερὰ καρδία του. Ἀναγνῶθι μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν Πίκουϊκ. Κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ συγγραφεὺς, ἀκάθεκτος σκώπτης, χλευάζει τὴν ματαιότητα τοῦ ἥρωός του, τὰς ἀξιώσεις του

ὡς σοφοῦ περιηγητοῦ, τὰς ὁδοιπορικὰς ἀναμνήσεις του, τὰς ἐπουσιώδεις παρατηρήσεις του, τὴν μωρίαν τῶν φίλων του· ἀλλ' ἔπειτα, καθόσον συνεξοικειοῦται καὶ συζῇ μετ' αὐτοῦ, ἀνακαλύπτει τὰ προτερήματά του, καὶ αἰσθάνεται κλίσιν πρὸς τὸν Πίκουϊκ.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ τάσις αὕτη τοῦ πνεύματος τοῦ Δίκενς εὑρίσκεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰς ὅλα του τὰ ποιήματα. Ἡ καρδία του οἰκειοποιεῖται πάντοτε ὅ,τι προητοίμασε τὸ πνεῦμα καὶ ἡ φαντασία του. Ἐντεῦθεν προέρχεται ἀναμφιβόλως ἡ ἀλληλοδιάδοχος διάθεσις τοῦ ἀναγνώστου πρὸς δάκρυα καὶ πρὸς γέλωτα. Καὶ ἐνῷ ἀναγινώσκοντες τὰς σκηνὰς αὐ-

Κάρολος Δίκενς.

τὰς αἰσθανόμεθα ἀνέκφραστον ἡδονὴν, δὲν βιαζόμεθα ὅμως νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν καταστροφήν. Εἰς τὰ ποιήματά του δὲν φυλάττει τοὺς ὅρους ἐκείνους τῆς ἀρχαίας ποιήσεως, ἀξιούστης ὥστε πάντα ν' ἀποβλέπωσι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ὁ Δίκενς δὲν συνειθίζει νὰ κατασκευάζῃ πυραμίδα ἧς τινος νὰ συναρμολογῶνται ὅλοι οἱ λίθοι οὕτως ὥστε νὰ φθάνωσιν, ἐρρύθμως μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἐξ ἐναντίας ξέει ἀγάλματα ὡραιότατα, τῶν ὁποίων τὰς ὄψεις ὅλας ἀρέσκεται νὰ βλέπῃ ὁ ὀφθαλμὸς, χωρὶς ἡ θέα τῆς μιᾶς αὐτῶν νὰ ἀπαιτῇ ἐξ ἀνάγκης καὶ τὴν θέαν τῶν ἄλλων.

Ἀλλ' εἶναι ἄρα τοῦτο ἐλάττωμα; ἀμφιβάλλομεν· διότι, ἀφοῦ ἡ φύσις εἶναι τόσῳ ποικίλη, διὰ τί ἡ ποίησις, ἡ φιλολογία, καὶ ἡ τέχνη αἵτινες μιμοῦνται αὐτὴν, νὰ μὴ ἔχωσιν ἐπίσης ποικίλας μορφάς;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

τοῦ ἰατροῦ Ἰ. Δε-Κιγάλλα, πρὸς τὸν ἀρχιατρὸν τῆς Α. Μ. Κύριον Ἰ. Βοῦρον, περὶ τερατομόρφου τινος βρέφους.

—o—

Ἀξιότιμε φίλε καὶ συνάδελφε!

Τὴν 18 τοῦ λήγοντος ἐγεννήθη ἐν Κοντοχωρίῳ Θήρας ὥριμόν τι καὶ τερατόμορφον θῆλυ βρέφος, ὑπαγόμενον κατὰ τὸν Γεωφρουὰ Σαιντ' Ἱλαῖρον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν *ἀνεγκεφάλων* (anencephaliens) καὶ τὴν τάξιν τῶν *ἐγκεφαλοθλίπτων* (thlipsocephals), καθότι ἡ ἀνωμαλία αὐτοῦ συνίστατο εἰς τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἄνω μέρους τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν ὕπαρξιν τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον χαρακτηριστικοῦ τῆς τάξεως ταύτης ἐρυθροῦ ἐξογκώματος· ἑπομένως δὲν ἔχει μέτωπον, τὸ δὲ πρόσωπον ἐξέχει παρὰ τὸ σύνηθες πρὸς τὰ ἔμπρὸς, καὶ κεῖται ἐγκαρσίως πως ἔχον τὴν χροιὰν ὑποπέλιδνον, ὡς ἔχουσιν αὐτὴν καί τινα ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ οἱ ὦμοι καὶ οἱ βραχίονες. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰσὶν εὐάριθμοι, καὶ ἐν εἴδει στεφάνου κείμεναι περὶ τὴν βάσιν τοῦ ἐρυθροῦ ἐξογκώματος. Ἔχει προσέτι τὴν ῥίνα πλατεῖαν καὶ συντεθλιμμένην, τὸ δὲ στόμα ἡμίκλειστον, καὶ τὰ ἄνω οὖλα ὑπὲρ τὸ σύνηθες ἀνεπτυγμένα καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐξέχοντα· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκωμένους καὶ ὑπὸ ὑδροφθαλμίας προσβεβλημένους· τὰ ὦτα παραμεμορφωμένα, καθότι αἱ κόγχαι αὐτῶν εἰσὶν οὐ μόνον ὀλίγον τι ὀγκωδέστεραι τοῦ συνήθους, ἀλλὰ καὶ ὁριζοντίως συντεθλιμμέναι καὶ ὡς ἐκ τούτου πρὸς τὰ ἔξω τείνουσαι· ἄνω δὲ ἑκάστης αὐτῶν ὑπάρχει μικρά τις τριχοσκεπὴς ἀπόφυσις, συγκειμένη πιθανῶς ἐκ τῶν παραμεμορφωμένων καὶ μήπω ἀνεπτυγμένων βρεγματικῶν ὀστῶν, ὁμοιάζουσα εἰς μόλις ἀναφυόμενα ἐριφοκέρατα. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπάρχουσα σαρκώδης καὶ στρογγυλοειδὴς ἐξόγκωσις ὁμοιάζουσα κατὰ τὸ σχῆμα εἰς ἄμισχον μύκητα, ἐπεκτείνεται ἐγκαρσίως ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ αὐχένος, ὅπου ἀποτελεῖ μικράν τινα κοιλότητα, καὶ κατὰ τὸ χρῶμα ὁμοιάζει εἰς ἐρυθρὸν μεταξόπτιλον ὕφασμα (κατυφέν). Ἡ δὲ οὕτω παραμεμορφωμένη κεφαλὴ κεῖται σχεδὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἕνεκα τῆς παντελοῦς σχεδὸν ἐλλείψεως τραχήλου, ἢ μᾶλλον τῆς ἀτελοῦς ἀναπτύξεως τῶν αὐχενικῶν σπονδύλων· ἔλλειψις ἰδιάζουσα, ὡς κάλλιστα γνωρίζετε, εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν τεράτων καὶ οὗ ἕνεκα τινὲς τῶν φυσιολόγων παρωμοίασαν αὐτὰ μετὰ τῶν φρύνων, ἐνῷ ἄλλοι ὡς ἐκ τῆς ἐξογκώσεως τοῦ προσώπου τὰ πορωμοίασαν πρός τινα εἴδη πιθήκων. Τοιούτου εἴδους τεράτων ποιοῦνται μνείαν πλεῖστοι τῶν συγγραφέων, ἰδίως δὲ ὁ Ἀλδοβράνδος, Ῥαϋγέρος, Δένυσος, Λιττρέος, Μαρίγυέσος, Δολίγνων, Ῥόσσης, Γράνδης, Σανδειφόρτιος, Μαλακάρνιος, Βάττα Πρωτολόγγος, Δοβστέϋνος, Μέκελος, Γεωφρουὰ Σαιντ' Ἱλαῖρος, Βρέων, Βλανδῖνος, Σπέσας, Γαλβάγνιος, Δεβαρδείγγος, Ἀλράνος, Ῥουαῦτος, Εὐσχάμος καὶ Ἴλλος, καὶ λ. ἐκ τῶν ὁποίων παρατηρήσεων ἐξάγεται, ὡς δὲν σᾶς λανθάνει, ὅτι ὅσον ἀφ' ἑνὸς τὰ τοιαύτης φύσεως τέρατα ἀπαντῶνται συνεχῶς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, τόσον ἀφ' ἑτέρου σπανίζουσιν εἰς τὰ ζῶα.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τέρας μόλις γεννηθὲν ἀπεβίωσεν οὐδὲν ἄλλο δεῖξαν, ὡς ἐβεβαιώθην παρὰ τῆς παρευρεθείσης μαίας, σημεῖον ζωῆς, ἢ σπασμωδικάς τινας κινήσεις καὶ καρδιοπαλίαν. Ταῦτα συνήθως, ὡς καλῶς γνωρίζετε, μόλις ὀλίγας τινὰς ὥρας ἐπιζῶσι, καὶ σπανίως ὑπὲρ τὰς 24 ὥρας μετὰ τὸν τοκετόν· τὸ δὲ μακροβιώτερον πάντων ὑπῆρξε τὸ παρὰ τοῦ Εὐσχάμου καὶ Ἴλλου ἀναφερόμενον, ὃ παρήγαγε τὸ ζῆν μέχρι τῆς ἕκτης ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἡμέρας.

Τερατόμορφον βρέφος.

Εἶναι δὲ σημειώσεως ἄξιον, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ νέα 20 ὡς ἔγγιστα ἐτῶν, εὐεκτοῦσα καὶ καλῶς ἔχουσα κατεσκευασμένον τὸ σῶμα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δυνατῆς κράσεως, τεκνοποιήσασα τρὶς, ἔτεκε πάντοτε τερατόμορφα βρέφη, διότι τὸ πρῶτον εἶχε λελοξωμένα ἅπαντα τὰ ἄρθρα αὐτοῦ, τὸ δεύτερον ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κυστοειδές τι ἐξόγκωμα περιέχον τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἑπομένως ὑπαγόμενον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν *ἐξεγκεφάλων* (exencephaliens), τὸ δὲ τρίτον εἶναι τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἐνταῦθα ὁ λόγος, καὶ τὸ ὁποῖον θέσας εἰς ἀνάλογον φιάλην οἰνοπνεύματος μετὰ σωσίκρεω, παρέδωκα πρὸς τὸ Β. ἐπαρχεῖον ἵνα ἀποσταλῇ πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις μουσεῖον, τὴν δὲ εἰκόνα αὐτοῦ σᾶς ἐπισυνάπτω ἐνταῦθα.

Εἰμὶ δὲ μ' ὅλην τὴν ὑπόληψιν

Ἐν Θήρᾳ τῇ 24 Ἰαννουαρίου 1855.

ὁ φίλος καὶ συνάδελφος ὑμῶν

Ἰ. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΚΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΦΡΑΓΙΔΟΛΙΘΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ,

ὑπὸ

Γ. Γ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐν Ἀθήναις

1855.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. ΡΙΣΤ'.).

—o—

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Α) Ἐκ τῶν δώδεκα Ὀλυμπίων Θεῶν.

1) Ζεύς.

1. Κεφαλὴ Διὸς δρυοστεφὴς πρὸς δεξιάν· ὡς πρὸς τὸ ἦθος παράβαλε τὰ νομίσματα τῆς Ἠπείρου. ε. Δ'.—τ. γ'.—μ. 19 π. 16 1/2.

2. Κεφαλὴ Διὸς δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιὰν, καλῆς τεχνοτροπίας καὶ εὐρύθμου ἀπεργασίας. ε. ς'.—τ. γ'.—μ. 9 π. 7.

3. Κεφαλὴ Διὸς δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιάν. ε. Η'.—τα. Ζ'.—μ. 10 π. 9 1/2 λ. σάρδιος.

4. Ζεὺς ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, κρατῶν τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ δὲ ἑτέρᾳ σκῆπτρον ἐφ' οὗ ἀετός· πέριξ ΔΙΙ Π·· ΛΙΤΤ (Διί... ;)· ἡ σφραγὶς εὑρεθεῖσα ἐν Κύπρῳ εἰκονίζει ἴσως τὸν Σαλαμίνιον Δία. ε. Ζ'.—τ. ς'.—μ. 16 π. 13—λ. ἴασπις (τοῦ Ν. Σαριπόλου).

5. Ζεὺς ἐπὶ θρόνου καθήμενος πρὸς ἀριστερὰν· ἄνωθεν γυμνὸς, τὸ δὲ ἱμάτιον περιζωννύει τὴν ὀσφύν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ Νίκην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ σκῆπτρον· ὄπισθεν τοῦ θρόνου ΝΕΙ—; Νείσου, ὅπερ διὰ τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων ἀναγινώσκεται ἐπὶ ἑτέρου καλλίστου λίθου εἰκονίζοντος τὸν τιτανομάχον Δία (Μυλλέρ. Πιν. μερ. Β'. πιν. 2. ἀρ. 24). Ὡς πρὸς τὸ ἦθος παράβαλε τὰ νομίσματα τῆς Ἠλιδος τὰ παριστῶντα τὸν ὀλύμπιον Δία, (αὐτόθι μερ. ἁ. πιν. 20. ἀρ. 103) ε. ς'.—τ. γ'.—μ. 14. π—11 1/2.

6. Ζεὺς ἐπὶ δίφρου καθήμενος πρὸς ἀριστερὰν· κρατεῖ Νίκην καὶ σκῆπτρον, παρὰ τοὺς πόδας του δὲ ἵσταται ὁ ἀετός. ε. Η'. τ. ς'.—μ. 14 π. 12.—λ. σάρδιος.

7. Ζεὺς ἐπὶ δίφρου καθήμενος πρὸς ἀριστερὰν· κρατεῖ Νίκην καὶ σκῆπτρον, παρὰ τοὺς πόδας του ἵσταται ὁ ἀετός. ε. Ζ'. τ. δ'.—μ. 12. π. 10.

8. Ζεὺς ἐπὶ δίφρου καθήμενος πρὸς ἀριστεράν.

κρατεῖ τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ σκῆπτρον παρὰ τοὺς πόδας του ὁ ἀετός· ε. Ζ'.—τ. δ'.—μ. 12. π. 11.—λιθ. κρύσταλ.

9. Ζεὺς ἐπὶ θρόνου καθήμενος πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ σκῆπτρον, κάτωθι ὁ ἀετός. ε. Ζ'.—τ. δ'.—μ. 14. π. 10.—λ. κρύσταλ.

10. Ζεὺς ἐπὶ θρόνου καθήμενος πρὸς δεξιάν. κρατεῖ τῇ δεξιᾷ σκῆπτρον, τῇ δὲ ἑτέρᾳ ἀετόν. ἐπ. Η'.—τάξ. ἑ.—μ. 14 π. 12—λ. σμάραγδ. (plasma).

11. Ζεὺς, ἐπὶ δίφρου καθήμενος πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ σκῆπτρον καὶ φιάλην, πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀστήρ. ἐπ. Η'.—τάξ. ἑ.—μ. 13. π. 11.

12. Ζεὺς ἐπὶ δίφρου καθήμενος πρὸς ἀριστερὰν, κρατῶν φιάλην καὶ λόγχην, πρὸ τῶν ποδῶν ὁ ἀετός· ἄνωθι δὲ ἑκατέρωθεν ἀστὴρ καὶ σελήνη. ἐπ. Ζ'.—τάξ. δ'.— μ. 11 π. 10—λ. ἀχάτ.

13. Ζεὺς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν· κάτωθι ὁ ἀετός· ἔμπροσθεν δὲ τοῦ Διὸς ἡ Παλλὰς ἱσταμένη προσφέρει αὐτῷ Νίκην ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ὄπισθεν δὲ παραζώνιον. ἐπ. Η'. τάξ. ς'.—μ. 14 π. 19.—λ. ἴασπ. ἐρυθρ.

Σημ. Ζεὺς καὶ Ἀιδα 312, Ζεὺς καὶ Φθία, ἴδε 307, Ζεὺς Ἄμμων, ἴδε 263. Ζεὺς Σέραπις, ἴδε 265 καὶ ἐρίζῆς. Ζεὺς μὴν 241.

Ἡ παράστασις τῆς Ἥρας ἡ τόσον κοινὴ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀπαντᾶται σπανιώτατα ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν σφραγιδολίθων.

2) Ἥρα

14. Ἥρα ὀρθία ἀντωπὸς, μοδιοφόρος, φοροῦσα πέπλον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὄπισθεν μέχρι ποδῶν καταπίπτοντα, τῇ μὲν δεξιᾷ ὑψουμένῃ κρατοῦσα σκῆπτρον καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πέπλου, τῇ δ' ἑτέρᾳ ἐκτεινομένῃ τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ πέπλου, ἐπ. ς. τάξ. γ. λίθ. ἀχάτης εὑρεθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τοῦ Κ. Κουντουριώτου.

3) Ποσειδῶν.

15. Ποσειδῶν πετραῖος.ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν· ἐξερχόμενος τῆς θαλάσσης ὑψόνει τὸν δεξιὸν πόδα καὶ πατεῖ δι' αὐτοῦ ἐπὶ πέτρας, κρατεῖ δὲ τῇ δεξιᾷ δελφῖνα καὶ τῇ ἑτέρᾳ τρίαιναν (παράβ. Μύλ. μερ. Α'. πιν. 6 ἀρ. 74).

— Ὁ λίθος δεξιόθεν κάτωθι ὀλίγον ἐφθαρμένος. ἐπ. Ζ.—ταξ. δ.—μ. 11 1/2 π. 9.—

16. Ἀμφιτρίτη γονυπετὴς πρὸς δεξιάν· κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ τρίαιναν, φέρει δὲ τὴν δεξιὰν πρὸς ἀγγεῖον μόνωτον κάτωθι. ἐπ. Ζ.—ταξ. ς. μ. 13 π. 13.—λίθ. σάρδ.

17. Ἀμφιτρίτη καθημένη ἐπὶ δελφῖνος πρὸς ἀριστεράν, κρατοῦσα τὸν πέπλον κυμαινόμενον περὶ τὴν κεφαλήν· ἔμπροσθεν αὐτῆς Σάτυρος καθήμενος ἐπὶ πέτρας πρὸς δεξ. κρούει λύραν· παρ' αὐτῷ δὲ μεταξὺ αἴξ. ἐπ. Ζ.—τάξ. δ'.—μ. 10 π. 14.—λίθ. σάρδ.

4) Δημήτηρ.

18. Δημήτηρ ἀντωπὸς, ὀρθία,κρατεῖ τῇ δεξιᾷ στάχυν, τῇ ἑτέρᾳ κανοῦν. ἐπ. Θ'. ταξ, Ζ—μ. 9. π. ;—λ. ἴασπ.

19. Ἐν τῷ μέσῳ Πλούτων ἀντωπὸς, ὄρθιος, μοδιοφόρος· δεξιόθεν Δημήτηρ ὁμοίως κρατοῦσα κέρας Ἀμαλθείας, ἀριστερόθεν Ἀγαθοδαίμων ὁμοίως κρατῶν στάχεις καὶ ἀμφίβολον τι σύμβολον. ἐπ. Ζ.—ταξ. Ε'.—μ. 12 π. 14.—λιθ· σάρδιος.

20. Κόρη ὀρθία πρὸς δεξιάν, ἔμπροσθεν ὀκλαδίου δίφρου, κρατοῦσα σκῆπτον καὶ τῇ δεξιᾷ ἀγγεῖον ἐξ οὗ βλαστάνουσι φυτά· κάτωθεν ὄφις σφυσπειραμένος ὑψόνει τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ ἀγγείου. ἐπ. Η'.—τοξ. ἑ.—μ. 13. πλ.11—λ. ἴασπ. ἐρυθρ. τοῦ Κ. Πρόκες· Σημ. Βλέπε Πολύμορφα Βακχ. 144, 145.

5) Ἀπόλλων.

21. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος δαφνοστεροῦς πρὸς δεξιάν· ἐπ. Ζ'.—ταξ. δ'.—μ. 10 πλ. 10—λίθ. ὄνυξ τοῦ Κ. Φιλλάϋ.

22. Προτομὴ Ἀπόλλωνος δαφνοστεφοῦς πρὸς δεξιάν· φαίνεται μέρος τοῦ ἱματίου, ὅπερ χαρακτηρίζει αὐτὸν ὡς πύθιον κιθαρῳδόν. ἐπ. Ε'.—ταξ. γ'.—μ. 14. π. 13.—

23. Προτομὴ Ἀπόλλωνος δαφνοστεφοῦς πρὸς δεξιάν, ὁμοίως. ἔμπροσθεν λύρα· ἐπ. Ε'.—ταξ. γ'.—μ. 11 π. 10—ὄνυξ—τοῦ Κ. Ἰβάνοφ.

24. Προτομὴ Ἀπόλλωνος πρὸς δεξιάν, ὄπισθεν φαρέτρα. ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 14 πλ. 13.

25. Ἀπόλλων, ὄρθιος γυμνὸς πρὸς ἀριστεράν· στηρίζεται ἐπὶ κίονος ἐφ' οὗ τρίπους, κρατεῖ δὲ τῇ δεξιᾷ δάφνην. ἐπ. Η'.—ταξ. ἑ—μ. 11—πλ. 10—λ. σάρδ.

26. Ἀπόλλων ὄρθιος πρὸς δεξιάν, μὲ πυθικὴν στολὴν, κρατῶν λύραν, τῇ δὲ δεξιᾷ πλῆκτρον· ἐπ. ς'.—τάξ. γ'.—μ. 18 π. 12—λίθ. συριακὸς (gren. orient)· ἐν ἀρχαίῳ δακτυλίῳ.

27. Ἀπόλλων δαφνοστεφής, καθήμενος πρὸς ἀριστεράν ἐπὶ βωμοῦ καὶ κρατῶν ἑκατέρωθεν δύω μεγάλους κλάδους φοίνικος· ἐπ. Η'.—τ. ἑ—μ. 12 π. 10—λ. ἴασπ. κυανοῦς.

28. Ἀπόλλων καθήμενος ἐπὶ φοίνικος πρὸς δεξιάν καὶ κρούων τὴν λύραν κατὰ τὴν δηλιακὴν παράδοσιν. ἐπ. Ζ'.—τ. δ'.—μ. 14 π. 10.—χρυσοῦς ἀρχαῖος δακτύλιος.

29. Ἀπόλλων ὄρθιος μὲ πυθικὴν στολὴν, στηρίζει ἐπιχαρίτως τὴν λύραν ἐπὶ ποδὸς (τρίποδο.) λήγοντος ἄνωθεν εἰς πρόσωπον· ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ ὁ ἔρως παίζων. ἐπ. ς'.—ταξ. γ'.—μ. 15 πλ. 13.—

6) Ἄρτεμις.

30. Κεφαλὴ Ἀρτέμιδος πρὸς δεξιάν· ἡ κόμη εἶναι διεσκευασμένη εἰς ἄμπυγα· ὡς πρὸς τὸ ἦθος παράβαλε τὰ νομίσματα τῆς ἐν Κρήτῃ Ὀλοῦντος. ἑ. Δ'.—ταξ. 6'.—μ. 21. π. 17.—

31. Προτομὴ Ἀρτέμιδος πρὸς ἀριστεράν. ἐπ. Η'.—ταξ. ς'.—μ. 15 π. 11.—

32. Ἄρτεμις γυμνὴ πρὸς δεξιάν, κύπτουσα πρὸς θηρευτικὸν κύνα, ὄπισθεν δένδρον. ἐπ. Η'.—ταξ. ἑ—μ. 14 π. 11.

33. Ἄρτεμις γυμνὴ πρὸς δεξιάν, κύπτουσα καὶ ἄγουσα θηρευτικὸν κύνα, ὄπισθεν δένδρον. ἐπ. Ζ'—ταξ. δ'—μ. 12. π. 8.

34. Ἄρτεμις ἀγροτέρα, ὀρθία πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ τόξον, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ ἱμάτιον· κάτω ἔλαφος. ἐπ. Η'. ταξ. ς. μ. 10 πλ. 7 1/2. λίθ. σάρδ.

35. Ἄρτεμις ἀγροτέρα, ὀρθία, πρὸς δεξιάν· φορεῖ ποδήρη χιτῶνα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμισέληνον, κρατεῖ τόξον· ἔμπροσθεν αὐτῆς περίσταται δένδρον καὶ κάτωθι θηρευτικὸς κύων· ὕποπτον ταξ· Δ'.—μ. 22. π. 20.—λίθ. ἀχατ.

36. Ἄρτεμις ἀγροτέρα ὀρθία, πρὸς δεξιὰν φορεῖ δώριον χιτῶνα· ἕλκει βέλος ἀπὸ τῆς φαρέτρας τῇ δεξιᾷ. τῇ δὲ ἑτέρᾳ κρατεῖ τόξον.κάτωθι κύων (παράβλ. Musée Napol 1. 52 καὶ Μυλλέρ. μερ. Β π. 15 ἀρ. 157) ἐπ. Ζ.—ταξ. δ.—μ· 15 π. 12—λιθ. σάρδ.

37. Ἡ αὐτὴ παράστασις· ἐπ. Ζ.—ταξ. Ε' μ. 11 π. 9—λιθ. σάρδ.

38. Ἄρτεμις ἔφιππος πρὸς δεξιὰν κατὰ πλευρὰν μὲ κυμαινομένην ἐσθῆτα. (παράβ. νομ. Φεραίων Μύλ. Β. πίν. 16 ἀρ. 122) ἐπ. Η'.—ταξ. ς.—μ. 10 πλ. 12.—

Σημ. Τὴν Ἐφεσίαν Ἄρτεμιν βλέπε εἰς τοὺς ξενικοὺς Θεούς.

7) Ἥφαιστος.

Τοῦ Ἡφαίστου, καί τοι τῆς λατρείας αὐτοῦ μεγάλης οὔσης τὸ πάλαι, ἡ παράστασις δὲν ἦτο πολλὰ κοινὴ, ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι σφραγιδολίθων κατήντησε σπανιωτάτη.

8) Παλλάς.

39. Κεφαλὴ Παλλάδος πρὸς ἀριστεράν, φορούσης ἀττικουργὲς κράνος. Ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι ὁ λόφος κατὰ τὰ ἄκρα κομψῶς σχηματίζεται ἐκ τῶν πλοκάμων· ἡ χαριεστάτη αὕτη κατ' ἰδέαν παράστασις τρέπεται πρός τινα εἰκονικὴν ἀτομικότητα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν πώγωνα νύμφης. ἐπ. Δ'.—ταξ. Β'.—μ. 10 π. 8.—

40. Κεφαλὴ Παλλάδος πρὸς δεξιάν, τὸ κράνος ἀττικουργὲς κοσμεῖται κατὰ τὴν στεφάνην δι' ὀκτὼ ἢ ἐννέα προτομῶν ἵππων, ἄνωθεν δὲ διὰ τοῦ Πηγάσου. Περὶ τὸν τράχηλον περιδέραιον. ἐπ: Ζ'.—ταξ δ'.—μ. 16 πλ. 13—λιθ. σάρδ.

41. Κεφαλὴ Παλλάδος πρὸς δεξιὰν, τὸ κράνος ἀττικουργὲς, τὸ ἦθος κακότεχνον. ἐπ. Ζ'.—ταξ. Ε'.—μ. 9. π. 7.—λιθ. σάρδ.

42. Προτομὴ Παλλάδος πολυτελῶς κεκοσμημένη· φορεῖ μέγα καὶ ὑψίλοφον κράνος κατὰ τὸν ἀττικὸν τρόπον, ἐνώτια καὶ πολυτελὲς περιδέραιον· οἱ δὲ πλόκαμοι ἐπὶ τῶν ὤμων κυμαίνονται. Τὸ πρωτότυπον εἶναι ἀπομίμησις τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Ἀσπασίου. ἐπ. Δ.—τάξ. Α.—μ· 34 πλ. 25— μίγμα νέον ἐξ ἀρχαίου πρωτοτύπου.

43. Προτομὴ Παλλάδος πρὸς δεξ. φορεῖ κορινθιουργὲς κράνος, καλλίστης τεχνοτροπίας. ἐπ. Δ.—ταξ. γ'.—μ. 16. π. 14.—

44. Προτομὴ Παλλάδος πρὸς δεξ. φορεῖ κορινθιουργὲς κράνος, καλλίστου ῥυθμοῦ. ἐπ. Δ'.— ταξ. γ'.—μ. 9 π. 7.—ὄνυξ—τοῦ Φ· Μαργαρίτου.

45. Προτομὴ Παλλάδος πρὸς δεξ. φορεῖ ἀττικουργὲς κράνος· τεχνοτροπία ἄνευ ἤθους μὲ συμμετρικὴν ψυχρότητα· νέον—ταξ. β—μίγμα κυανοῦν καθ' ὅλα νέον—μ. 30 π. 25.—

46. Προτομὴ Παλλάδος πρὸς δεξ. φορούσης κορινθιουργὲς κράνος, οὗ τὸ ἄνω μέρος εἰκονίζει πρόσωπον σατύρου, τὸ δὲ ὄπισθεν μετὰ τῆς κόμης πρόσωπον Σιληνοῦ (; τοῦ Μαρσύου). ἐπ. ΣΓ—ταξ. γ'—μ 13 πλ. 6.

47. Προτομὴ Παλλάδος πρὸς δεξ. φορούσης μικρὸν κράνος οὗ τὸ ἄνω μέρος εἰκονίζει πρόσωπον Σεληνοῦ (; τοῦ Μαρσύου)· ἐπ. Ε'. ταξ. γ'. μ. 11 π. 9.

48. Παλλὰς Νικηφόρος, ὀρθία, ἐρειδομένη τῇ ἀριστερᾷ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κρατεῖ τῇ ἑτέρᾳ Νίκην· ὄπισθεν ἡ λόγχη. ἐπ. Ζ—τάξ. ΣΓ.—μ. 9 π. 9.—λιθ. σάρδ.

49. Ἀθηνᾶ Νίκη πτερωτὴ, ὀρθία πρὸς δεξιάν, κρατεῖ στέφανον. ἐπ. Ζ—τάξ. δ'.—μ. 12 πλ. 10. λ. ἀχάτ.

50. Παλλὰς πρόμαχος ὀρθία πρὸς δεξιάν· φορεῖ αἰγίδα μὲ ὄφεις, ἀκοντίζει τῇ δεξιᾷ δόρυ, τῇ δ' ἑτέρᾳ κρατεῖ ἀσπίδα· πρὸ τῶν ποδῶν ὁ οἰκουρὸς ὄφις (ἡ λεγομένη Θεσσαλικὴ Ἀθηνᾶ. Παράβαλε τὰ νομίσματα τῆς Θεσσαλίας καὶ τὰ δηνάρια τοῦ Δομετιανοῦ) ἐπ. Ζ. τάξ. Ε'. μ. 10 πλ. 7 ½ λιθ. σμάραγδ. (plasma).

51. Παλλὰς ὀρθία πρὸς ἀριστερ. φορεῖ δίπλακα, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ ἀνεστραμμένον δόρυ, τῇ ἑτέρᾳ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ἣν ἀπέθετο· τὸ κράνος κορινθιουργές. Τὸ ἀρχικὸν ἦθος καλόν· ὡς πρὸς τοῦτο παράβ. τὰ νομισμ. Ἀθην. ἐπ. Ζ'.—τάξ. Δ—μ. 14. πλ. 12 λ. σάρδ.

52. Ἡ αὐτὴ παράστασις, μᾶλλον τεχνοτυπικὴ, καὶ ἡ λόγχη καὶ ἡ ἀσπὶς ὄρθιαι. ἐπ. Ζ—τάξ. δ.—μ. 14 π. 11.

53. Παλλὰς ὀρθία πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ δὲ ἑτέρᾳ λόγχην, ὄπισθεν ἡ ἀσπίς. ἐπ. Ζ. ταξ. ΣΓ. μ. 15 π. 10 λ. σάρδ.

54. Παλλὰς ὀρθία πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὴν ἀσπίδα κάτω στηριζομένην· εἰς τὸν χιτῶνα παρατηρεῖται τὸ ἀπόπτυγμα, ἤτοι αἱ ἀρχαῖαι πτέρυγες. ἐπ. ἀμφίβολος, ταξ. ΣΤ. μ. 17 π. 13, ὁ λίθος κυρτὸς, σάρδ. τὸ ὅλον ὕποπτον.

55. Παλλὰς ὀρθία πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ στάχεις, τῇ ἑτέρᾳ ; κέρας Ἀμαλθείας. ἐπ. Ζ'. ταξ. δ'. μ. 15 π. 12. ὁ λίθ. σάρδ. ἐρθαρμ.

56. Παλλὰς ὀρθ. πρὸς ἀριστερ. κρατεῖ τῇ δεξιᾷ φιάλην ἐρειδομένη τῇ ἑτέρᾳ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, ὄπισθεν ἡ λόγχη πεπηγμένη κατὰ γῆς. ἐπ. Ζ'. ταξ. δ'. μ. 12 π. 9. λ. ἴασπ. πράσινος.

57. Ἡ αὐτὴ παράστασις.ἐπ. Ζ'. ταξ.ΣΤ. μ. 8. π. 7.

58. Παλλὰς ὀρθία πρὸς ἀριστεράν κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ ἑτέρᾳ δόρυ· κάτωθι ἡ ἀσπίς· ἔμπροσθεν ἀστήρ· πρὸ τῶν ποδῶν ἡ γλαύξ· ἐπ. Ζ. ταξ. Ε'. μ. 14 π. 11.

59. Παλλὰς ὀρθ. πρὸς ἀριστ. κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ φιάλην, ἐρειδομένη τῇ ἑτέρᾳ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κρατεῖ λόγχην· πρὸ τῶν ποδῶν ὁ ὄφις (ὁ ἐριχθόνιος, ὁ οἰκουρὸς ὄφις) ἐπ. Η ταξ. ΣΤ. μ. 10 π. 8 λ. σάρδ.

Σημ. Ἴδε Ζεὺς καὶ Ἀθηνᾶ. 13.

9) *Ἄρης.*

60. Κεφαλὴ ; Ἄρεως πρὸς δεξιὰν, φορροῦντος κράνος μετὰ μεγάλου λόφου· τὸ ἔργον τυρρηνικόν. ε. ΣΤ. ταξ. δ'. μ. 10 π. 9. σάρδ. Τοῦ Κ. Ἀχ. Ποστολάκα.

61 ; Ἄρης (ἢ ἥρως) ὄρθιος, γυμνὸς πρὸς δεξιὰν, φορῶν κράνος κρατῶν δόρυ. Πέριξ ἀστράγαλος· ἡ τεχνοτροπία ἀρχαϊκή. ε. ΣΤ. τ. δ'. μ. 14 π. 12 λ. ἀχάτης λευκός.

62. ; Ἄρης ὄρθιος, γυμνὸς, φορῶν κράνος καὶ μίτραν· στρέφων πρὸς δεξιὰν κρατεῖ τῇ δεξιᾷ λόγχην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἀσπίδα. ε Η. τ. ε. μ. 13 π. 10.

63. ; Ἄρης ὄρθιος, στρέφων πρὸς δεξιὰν, κρατῶν λόγχην κάτωθεν· ἀριστερόθεν κριὸς, δεξιοθεν βωμὸς ἐπ. Θ'. ταξ. Ζ (βάρβαρον) μ. 7 1]2 πλ 6 1]2. σίληξ.

64. Ἄρης ὄρθιος, γυμνὸς πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ ξίφος ἐφ' οὗ στηρίζεται· εἰς δὲ τὸ ἱμάτιον τυλισσόμενον περὶ τὸν βραχίονα προσαρτᾶται πρόσωπον (; ἡ πόρπη) ἐπ. ΣΤ τ. γ'. μ. 20 π. 15.

65. Ἄρης ὄρθιος φορῶν πανοπλίαν καὶ κρατῶν κάτω τὴν ἀσπίδα καὶ τῇ ἑτέρᾳ δόρυ πρὸς ἀριστεράν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἡ Νίκη στεφανοῦσα αὐτόν. ἐπ. Η'. ταξ. Ε'. μ. 16 π. 13 λιθ. σάρδ.

66. Ἄρης τροπαιοφόρος (Ultor) γυμνὸς, ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, κρατῶν δόρυ καὶ τρόπαιον· παραβ. τὰ Ρωμαϊκὰ νομίσματα κάτωθι· SA. ἐπ. Η'. τ. Ε· μ. 13 π. 9. λίθ. σάρδ.

67. Ἄρης γυμνὸς, καθήμενος πρὸς ἀριστεράν ἐπὶ βράχου κρατεῖ κράνος, ὄπισθεν ἡ ἀσπὶς (Μυλ. Β. 23. 254) ἐπ. ΣΤ. τ. δ'. μ. 11. π. 10 λ. ἀχατ. λευκός.

68. Ἄρης γυμνὸς, φορῶν κράνος· χαμαὶ καθήμενος πρὸς ἀριστεράν, διευθετεῖ τὴν ἀσπίδα του. ε. Ζ'. τ. δ'. μ. 10 1]2. π. 13. λ. σάρδ. τοῦ Κ. Πρόκες.

69. Ἄρης γυμνὸς, φορῶν κράνος καὶ κρατῶν λόγχην· κάθηται πρὸς δεξιὰν ἐπὶ βωμοῦ· ὄπισθεν παραζώνιον. ἐπ. Η. τ. ζ'. μ. 14 π. 12. λ. ἀχάτ.

70. ; Ἄρης (ἢ ἥρως) γονυπετὴς, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου γόνατος· φορεῖ κράνος, κρατεῖ ἀσπίδα καὶ λόγχην· *ἀμφίβολον*. τάξ. Ζ. μ. 12 π. 10. λ. σάρδ.

Σημ. Οἱ πλαστικοὶ χαρακτῆρες τοῦ Ἄρεως δὲν εἶναι ἀκριβῶς διακεκριμένοι, καὶ διὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τοῦ ὑποκειμένου, καὶ διότι τὸ πρόσωπον τοῦτο δὲν ἦτο τόσον ἐπίσημον ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὅσον ἐν τῇ Ῥώμῃ.

Ἄρης καὶ Ὑγίεια· Βλέπ. 196.

10) *Ἀφροδίτη.*

71· Κεφ. Ἀφροδίτης φορούσης στεφάνην καὶ ἐνώτια πρὸς δεξιὰν· ἡ θεὰ σαίρει. ε. Γ. ταξ. γ. μ. 14 π 12. μίγμα κυανοῦν ἀρχαῖον.

72. Προτομὴ Ἀφροδίτης πρὸς ἀριστεράν φορούσης στεφάνην. ἐπ. Ζ. τ. δ· μ. 10. π. 6. λ. σάρδ.

73. Ἀφροδίτη ἀναδυομένη, ὀρθία, γυμνὴ, ἀντωπὸς, κρατεῖ ἑκατέρωθεν τὴν κόμην της· ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 11. π. 8. ὄνυξ. τοῦ Κ. Ἰ. Τσάτσου.

74. Ἀφροδίτη ὀρθία, γυμνὴ πρὸς ἀριστεράν, ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας καὶ φοροῦσα τὸ ἱμάτιον ὄπισθεν αὐτῆς ἀναπεπταμένον· επ. ς'. ταξ. δ'. μ. 18 π. 17. ἀχάτης λευκὸς τοῦ Κ. Πόκεσχ.

75. Ἀφροδίτη γυμνὴ, ἀπεκδυομένη τὸ ἱμάτιον καὶ κλίνουσα πρὸς ἀριστεράν ὡς παρασκευαζομένη εἰς λουτρὸν· ἐπ. ς. ταξ. γ'. μ. 11. π. 19, ἀμέθυστος τοῦ Κ. Π. Ἀδαμοπούλου.

76. Ἀφροδίτη ὀρθία πρὸς δεξ. κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ μεγάλην ἀσπίδα κάτω στηριζομένην· ἐπ. Η. ταξ. ζ. μ. 12. π. 9. σάρδ.

77. Ἀφροδίτη ἡ ἀνίκητος (ἐπί τινος σφραγιδολίθου ἐν τῷ μουσείῳ τῆς Βιέννης ἐπιγέγραπται Α. ἀνεικήτῳ) Venus victrix, ἣν παρίστανον μάλιστα οἱ Ῥωμαῖοι οἱ διὰ τοῦ Αἰνείου νομιζόμενοι ἀπόγονοι αὐτῆς, καὶ ἰδίως ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ· ὅθεν ἀπαραλλάκτως σχεδὸν ἀπαντᾶται εἰς πολλὰ ρωμαϊκὰ νομίσματα (δηνάρ. Ἰουλ. Καίσαρ· Μυλ. Β. 25. 272 κλ.) Ἡ Ἀφροδίτη στηρίζεται ἡμίγυμνος ἐπὶ κίονος πρὸς δεξιὰν, κρατεῖ τῇ εὐωνύμῳ τὴν λόγχην, καὶ τῇ ἑτέρᾳ τὸ κράνος τοῦ Ἄρεως· παρὰ τοὺς πόδας ἡ ἀσπίς. ἐπ. Ζ'. ταξ. δ'. μ. 15. π. 12.

78 Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Ζ ταξ. Ε'. μ. 15 π. 11. λ. σάρδ.

79. Ἡ αὐτὴ παράστασις ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 14. π. 10. σάρδ.

80. α) Ἔμπροσθεν, ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η'. ταξ. ΣΤ. μ. 12 π. 10.

β) Ὄπισθεν· ὁ λίθος κοῖλος· χεὶρ κρατοῦσα δακτύλιον· πέριξ ΙΑΛΙΩ ΜΝΗ | ΜΟΝΕΥΕ ΜΟΥ (Ἰλαίῳ μνημόνευέ μου.) Ἱλαῖος ἢ Εἰλαῖος ἐκαλεῖτο δελφικός τις μὴν, C. I. Gr. Τόμ. Ι. σελ. 283. ἀρ. 1710· ἴσως τὸ ὄνομα ἐνταῦθα πρῶτον ἀπαντᾶται ὡς κύριον). ἐπ. Η. ταξ. ΣΤ. μ. 12 π. 10. λιθ. σάρδ.

81. Ἡ αὐτὴ παράστασις, ἀλλ' ἡ θέσις εἶναι μᾶλλον ἄχαρις καὶ ψυχρὰ, καὶ αἱ πτυχαὶ τοῦ ἱματίου ἀκομψότεραι· ἐπ. Ζ. τ. Ε'. μ. 15 π. 12.

82. Ἀφροδίτη ἡ ἀνίκητος στηρίζεται ἐπὶ κίονος πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ κάτοπτρον, τῇ ἑτέρᾳ δὲ κλάδον φοίνικος· κάτωθι ἡ ἀσπὶς ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 13 π. 10 λ. σμάραγδ. (plasma) τοῦ Ἀδαμοπούλου.

83. Ἀφροδίτη ὀρθία, γυμνὴ πρὸς δεξιὰν, κοσμουμένη (μυρουμένη)· ἔμπροσθεν ὁ Ἔρως ὑπηρετεῖ αὐτὴν κρατῶν μυροδόχον ἀγγεῖον (πρβλ. Μυλ. Β. 273. 280. 287. 288). ἐπ. Ζ. ταξ. 10 μ. 18 πλ. 16 λ. σάρδ. τοῦ Κ. Π. Στεφανίτση.

84. Ἀφροδίτη ὀρθία, γυμνὴ, ἀντωπὸς, κοσμουμένη τὴν κόμην· δεξιόθεν Ἔρως κρατεῖ κάτοπτρον, ἀριστερόθεν ἕτερος κρατεῖ μυροδόχον ἀγγεῖον. ἐπ. Ζ. ταξ. Ε'. μ. 12 1]2 π. 10 λ. σμάραγδ. (plasma) τοῦ Κ. Κουτσικάρη.

85. Ἀφροδίτη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν, κρατοῦσα τὸν πέπλον της ὡς συνήθως· ἔμπροσθεν αὐτῆς ὁ Ἔρως· ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ κίων ἐφ' οὗ γρύψ. ἐπ. Ζ. ταξ. Ε'. μ. 20 π. 17.

86. Ἀφροδίτη καθημένη ἐπὶ βράχου πρὸς ἀριστεράν, τὸ ἱμάτιον μόλις καλύπτει μέρος τοῦ μηροῦ· ταλαντεύει ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ῥάβδον ὀρθίαν. Ἔμπροσθεν αὐτῆς ἵπταται ὁ Ἔρως ζητῶν νὰ λάβῃ τὴν ῥάβδον. ἐπ. ΣΤ. ταξ. 6' μ. 21 π. 17. ἀχατ. τοῦ Κ. Ζαμπεκάρη.

Σημ. Ἴδε 512. 513.

11) *Ἑρμῆς.*

87. Προτομὴ Ἑρμοῦ πρὸς δεξιὰν, ὄπισθεν κηρύκειον. ἐπ. Ζ. τ. γ'. μ. 10 π. 9. λ. ὄνυξ τοῦ Κ. Τσέντνερ.

88. Προτομὴ Ἑρμοῦ ἀντωποῦ, ἀριστερόθεν κηρύκειον. ἐπ. ς. τ. 6'. μ. 27 π. 21, μίγμα νέον ἐξ ἀρχαίου.

89. Προτομὴ Ἑρμοῦ πρὸς δεξιὰν φοροῦντος πτερωτὸν πίλον, ἔμπροσθεν βαλάντιον. ἐπ. ; μεσαιῶν. τ. γ'. μ. 13. π. 10. λίθ. ἀχατ. τοῦ Κ. Π. Ἀδαμοπούλου.

90. Προτομὴ Ἑρμοῦ πρὸς δεξιὰν, ὄπισθεν κηρύκειον ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ 5. π. 4 ὄνυξ τοῦ Κ· Πρόκες.

91. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, τῇ ἀριστερᾷ στηρίζεται ἐπὶ κίονος κρατῶν κλάδον· περὶ δὲ τὸν ἕτερον βραχίονα περιτυλίσσεται τὸ ἱμάτιον. ἐπ. Η'. τ. δ'. μ. 12. π. 10.

92. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, στηριζόμενος ἐπὶ κίονος τῇ ἀριστερᾷ, ἢ κρατεῖ φιάλην ἐν ᾗ κεφαλὴ κριοῦ, τῇ ἑτέρᾳ δὲ κηρύκειον. Καλὴ τεχνοτροπία ἐπ. Γ. ταξ. β'. μ. 12. πλ. 8. λ. σάρδ.

93. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς δεξ.ὰν· στηρίζεται τῇ ἀριστερᾷ ἐπὶ κίονος, κρατῶν ἐν φιάλῃ κεφαλὴν κριοῦ, τῇ δὲ δεξιᾷ κρατῶν κηρύκειον. ἐπ. Η'. τ. δ'. μ. 14 π. 11.

94. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ βαλάντιον, τῇ ἑτέρᾳ τὸ κηρύκειον. ἐπ. Ζ. τ. Ε'. μ. 8. π. 7· ἰοειδὲς ὑάλινον μίγμα.

95. Δύο σφραγιδόλιθοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σφενδόνης νέου δακτυλίου. α). Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν κρατῶν τῇ δεξιᾷ βαλάντιον. ε. Ζ. ταξ. Ε' μ. 10 π. 6. σάρδ.

β) Ἀνὴρ ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, φορῶν πέτασον καὶ κρατῶν ἀμφίβολόν τι σύμβολον. ἐπ. Ζ. τ. Ε'. μ. 10 π. 6. σάρδ.

96. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν, κρατῶν κηρύκειον καὶ βαλάντιον. ἐπ. Η. τ. ζ'. μ. 12 π. 9 λ. σάρδ. τοῦ Π. Ἀδαμοπούλου.

97. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η. ταξ. Ε'. μ. 8 π. 6. ἀχάτ.

97. (δὶς) Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν, κρατῶν τῇ δεξιᾷ κηρύκειον, τῇ δὲ ἑτέρᾳ ἀμφίβολόν τι σύμβολον (φιάλην;) ἐπ. Θ. ταξ. ζ'. μ. 11 1]2. π. 12. σάρδ.

98. Ἑρμῆς ψυχαγωγὸς πρὸς δεξιὰν, γυμνός. ὀκλάζων πρὸς πίθον, ἔμπροσθεν αὐτοῦ κείμενον, ἐξ οὗ ἐξέρχεται ψυχή. ἐπ. Θ. τ. ζ'. μ. 8 π. 7 1]2.

99. Ἑρμῆς διάκτορος, γυμνὸς, καθήμενος ἐπὶ βράχου πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ ῥάβδον. ἐπ. Ζ. ταξ. δ. μ. 10 πλ. 8. λίθ. ἀμέθυστος.

100. Ἑρμῆς καθήμενος ἐπὶ βωμοῦ γλυπτοῦ πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ κηρύκειον καὶ βαλάντιον· πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κριός. ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 12 π. 11.

101. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, ἔχων τὴν χλαμύδα περὶ τὸν βραχίονα καὶ κρατῶν στέφανον ἐπιστέφει τὴν πριαμένην Τύχην· αὕτη δὲ κρατεῖ πηδάλιον καὶ κέρας Ἀμαλθείας. (Ἴδε Τύχη). ἐπ. Θ. τ. ς. μ. 11 π. 9 σάρδ.

102. Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν, κρατῶν βαλάντιον καὶ κηρύκειον· ἄνωθεν ἡ Νίκη πρὸς ἀριστερ. κρατοῦσα στέφανον ἐπιστέφει αὐτόν. ἐπ. Ζ. τ. ΣΤ. μ. 17. π. 14. λ. ἀχατ. — Ἑρμῆς καὶ Ὑγίεια Βλέπε 197.

12) *Ἑστία.*

103. Προτομὴ Ἑστίας πρὸς ἀριστεράν φορούσης καλύπτραν, ἔμπροσθεν βωμοῦ ὑπὲρ ὃν σύμβολον ἀμφίβολον· ὄπισθεν τρίαινα. ἐπ. ΣΤ. τ. γ'. μ. 10 π. 8.

104. Ἡ Ἑστία καθημένη ἐπὶ δίφρου πρὸς δεξιὰν κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ σκῆπτρον, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἀμφίβολόν τι σύμβολον· ε. Η. τ. Ζ'. μ. 11. π. 8 λ. σάρδ.

Β) Ἐκ τῶν λοιπῶν Θεῶν καὶ δαιμόνων.

1) *Ὁ διονυσιακὸς κύκλος.*

α) Διόνυσος.

105. Κεφαλὴ νεανικὴ Βάκχου κισσοστεφοῦς πρὸς δεξιὰν, καλλίστης τεχνοτροπίας· ὡς πρὸς τὸ ἦθος παράβαλε τὰ νομίσματα τῆς Θάσου. ἐπ. Δ τάξ. Α'. μ. 17 π. 14. ἐκ Νάξου.

106. Κεφαλὴ γέροντος Βάκχου κισσοστεφοῦς· ἀπὸ τῆς κόμης ὄπισθεν κρέμανται βότρυς. ε. ὕποπτος. τάξ. δ. μ 17. π. 15. σάρδ.

107. Βάκχος νεανικὸς, ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, ἔμπροσθεν βάθρου ἐφ' οὗ μέγα ἀγγεῖον μόνωτον· ἐν τούτῳ δὲ κλάδος φοίνικος· ὄπισθεν δὲ ἄμπελος. ἐπ. Ζ'. τ. δ'. μ. 14. π. 11.

108 Βάκχος νεανικὸς, γυμνὸς, ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν· στηρίζει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ μεγάλου ἀγγείου, τῇ δὲ ἑτέρᾳ κρατεῖ βότρυν· ἐπ. ΣΤ. τ. δ'· μ. 19. π. 14.

109. Βάκχος ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, κρατῶν τῇ ἀριστερᾷ βότρυν, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὴν νεβρίδα καὶ καλαύροπα. ἐπ. Η'. τ. ΣΤ. μ. 14 π. 13. σάρδ.

110. Βάκχος ὄρθιος, ἡμίγυμνος πρὸς δεξιὰν· στηρίζεται τῷ δεξιῷ βραχίονι ἐπὶ κίονος, τῇ ἑτέρᾳ δέ κρατεῖ θύρσον. κάτωθι πανθηρ. ἐπ. ζ. τάξ. δ. μ. 14 πλ. 12.

111. Βάκχος νεανικὸς, ὄρθιος, γυμνὸς· κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ ὄπισθεν θύρσον, τείνει τὴν ἑτέραν πρὸς Σατυρίσκον παριστάμενον ἔμπροσθεν· ὄπισθεν δὲ τούτου δένδρον. ἐπ. ΣΤ. τάξ δ. μ. 13 πλ. 11.

112. Βάκχος νεανικὸς, ὄρθιος, γυμνὸς πρὸς δεξιὰν κύπτων καὶ ἀσπαζόμενος τὴν Σεμέλην ἀνατείνουσαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. ἐπ. Ζ'. τάξ. δ'. μ. 15 πλ. 11.

β) Σάτυροι.

113. Σάτυρος νεανικὸς, ὄρθιος, κατὰ γραφὴν, πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ θύρσον μὲ λημνίσκους, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἀγγεῖον· πρὸ τῶν ποδῶν του κλάδος. ἐπ. Η. τάξ. Ζ'. μ. 10 π. 8.

114. Σάτυρος νεανικὸς, ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, φορῶν νεβρίδα, τῇ δεξιᾷ κρατῶν ἀγγεῖον, τῇ δ' ἑτέρᾳ ῥάβδον ἐπ. Η. τάξ. ΣΤ. μ. 14 πλ. 9.

115. Σάτυρος γέρων, γυμνὸς· ἐπὶ ὄχθου καθήμενος πρὸς δεξιὰν ἐν βακχικῷ ἐνθουσιασμῷ κρούει λύραν. ἔμπροθεν αὐτοῦ ἐπὶ ὄχθου δένδρον, καὶ ὄπισθεν τούτου ναΐδιον· ὄπισθεν δὲ τοῦ σατύρου κορμὸς δένδρου ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 19. π. 21. λ. σάρδ.

116. Σάτυρος γέρων, παχὺς, γυμνὸς, χαμαὶ καθήμενος ἐπὶ τῆς νεβρίδος πρὸς δεξιὰν· ἔμπροσθεν αὐτοῦ

δένδρον ἀφ' οὗ εἶναι ἀνηρτημένη σύριγξ, παρὰ τὸ δένδρον ἀμφίβολον σχῆμα. ἐπ. ΣΤ. τ. γ'. μ. 17 Π. 24.

117. Σάτυρος χαμαὶ καθήμενος πρὸς δεξιὰν καὶ φορῶν νεβρίδα καλύπτουσαν τὰ μέχρι τοῦ θώρακος ἐπιψαύει τὸ γένειον τράγου ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱσταμένου. ε. Η. τ. ε. μ. 10 Π. 12. λίθος μέλας.

118. Σάτυρος καθήμενος ἐπὶ ῥίζης δένδρου πρὸς δεξιὰν ἀμέλγει αἶγα ἔμπροσθεν αὐτοῦ πρὸς ἀριστερὰν ἱσταμένην· κάτωθι τὸ ἀγγεῖον, ὄπισθεν τοῦ σατύρου, δένδρον, ἔμπροσθεν δὲ τῆς αἰγός, στάχυς. ἐπ. Η. τ. ς. μ. 12 π. 45.

119. Σάτυρος πρὸς δεξιὰν γονυπετής, στηρίζων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου γόνατος, ἀμέλγει αἶγα ἔμπροσθεν αὐτοῦ πρὸς ἀριστερὰν ἱσταμένην· κάτωθι τὸ ἀγγεῖον· ὄπισθεν τῆς αἰγὸς δένδρον. ε. Ζ. τ. δ. μ. 11. π. 12.

120. Σάτυρος γέρων, γονυπετὴς πρὸς δεξιὰν ὑπὸ δένδρον, παλαίει πρὸς αἶγα ἔμπροσθεν οὖσαν αὐτοῦ πρὸς ἀριστερὰν· ὄπισθεν τοῦ δένδρου καλαύροψ. επ. Ζ. τ. γ'. μ. 12 Π. 16. ἴασπ. ἐρυθρ.

121. Σάτυρος νεανικὸς, ὄρθιος γυμνὸς, φριξοκόμης πρὸς ἀριστερὰν, ἐν σχήματι ὀρχήσεως, κρατῶν τῇ δεξιᾷ θύρσον, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ὑπὲρ τὸν ὦμον ὑψουμένη κρόταλον. ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 10. π. 8 1]2. σάρδ. Ἀδαμοπούλου.

122. Σάτυρος γέρων, γυμνὸς, ὄρθιος, στρέφων πρὸς δεξιὰν ἐν σχήματι ὀρχήσεως· δεξιόθεν δίσκελον· φορτικὴ παράστασις διὰ βαρβάρου ἐργασίας· ἀμφίβολος ἐπ. τ. ζ'. μ. 14. π. 13. λίθ. πράσιν.

123. Σάτυρος ἔφιππος πρὸς ἀριστερὰν, φορῶν χιτῶνα καὶ κρατῶν τῇ δεξιᾷ ἀνατεταμένη θύρσον. ε. ς. τ. δ. μ. 14. π. 13. σάρδ. τοῦ Κ. Α. Ποστολάκα.

124. Σάτυρος ἔφιππος πρὸς δεξιὰν, κρατῶν τῇ ἀριστερᾷ λύραν καὶ τὴν ἑτέραν ἀνατείνων. ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 11 π. 13.

125. Σάτυρος ἔφιππος πρὸς δεξιὰν· ὑπὸ τὸν ἵππον κρατὴρ ἀνεστραμμένος· ἐπ. ὕποπτος. τ. ζ. βάρβαρος μ. 10. π. 12.

126. Σάτυρος γυμνὸς, ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, κρατῶν τῇ δεξιᾷ ἀνεστραμμένον θύρσον· ὄπισθεν αὐτοῦ Μαινὰς πρὸς ἀριστερὰν· ἐπ. ὕποπτος. τ. δ μ. 15 π. 13.

Σημ. Σάτυρος καὶ Ἀμφιτρ. βλεπ, 17.

γ) Σιληνοί.

127. Πρόσωπον Σιληνοῦ ἀντωποῦ, κισσοστεφοῦς, κερατοφυοῦς· ὁ πώγων καταπίπτει εἰς συμμετρικοὺς πλοκάμους· πέριξ ἀστράγαλος· ὡς πρὸς τὸ ἦθος παράβαλε τὰ νομίσματα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος. ἐπ. Δ. τ. γ. μ. 13 π. 10. ὄνυξ δίχρους.

128. Πρόσωπον Σιληνοῦ ἀντωποῦ, μὲ αἴγεια ὦτα ἐξέχοντα· ὁ πώγων ὡς διὰ τεχνητῶν τῶν τριχῶν· πέριξ ἀστράγαλος· ἐπ. Δ. ταξ. γ' μ. 10 π. 8. Σκαραβαῖος, λ'. σμάραγδ. (plasma).

129. Σιληνὸς γυμνὸς, ὄρθιος στηρίζει τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐπὶ κίονος πρὸς ὃν ἐρείδεται θύρσος· φέρει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς σχῆμα ἀναπαύσεως, καὶ μεταστρέφων ἀποβλέπει εἰς Σάτυρον ὀκλαζοντα πρὸς ἀριστερὰν, ὑψοῦντα τὴν δεξιὰν καὶ τῇ ἑτέρᾳ ἐρειδόμενον κατὰ γῆς ὄπισθεν θύρσου, μὲ λημνίσκους· τρίπους καὶ δένδρον· ἐπ. ς. τ. γ. μ. 15. π. 19. σάρδ.

130. Σιληνὸς ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, αὐλῶν τὸν διπλοῦν αὐλόν· ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐπὶ κίονος, κίων Ἑρμῆς σφηνοπώγων ἰθυφαλλικὸς πρὸς ἀριστερὰν· ἔμπροσθεν δὲ γυνὴ πρὸς δεξιὰν, κάτω κλίνουσα καὶ ἐκ καλάθου λαμβάνουσά τι προσφέρει· ὄπισθεν αὐτῆς δένδρον· ὄπισθεν δὲ τοῦ Σεληνοῦ κίων ἐφ' οὗ ἀγγεῖον. ἐπ. ὕποπτος. τ. δ'. μ. 14 π. 14. σάρδ.

Σημ. Σιληνὸς καὶ Ἀθηνᾶ, Βλέπε 46, 47.

δ) Πᾶνες.

131 Ὁ τραγόπους Πᾶν ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, κρατῶν τῇ δεξιᾷ βότρυν, τῇ ἑτέρᾳ δὲ καλαύροπα. ἐπ. Ζ'. τ. δ'. μ. 10 π. 8.

132. Ὁ τραγ. Π. ὄρθ. πρ. ἀριστερ. κρατῶν τῇ δεξιᾷ φιάλην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ καλαύροπα ἐπ. Η. τ. ΣΓ. (βαρβ) μ. 11. π. 8. ἴασπ. ἐρυθρ.

133 Ὁ τραγόπους Πᾶν διακερατιζόμενος πρὸς αἶγα ὀρθίαν, ἐρειδόμενος τῇ δεξιᾷ ἐπὶ καλαύροπος εἰσχωρούσης ἐν κρατῆρι κειμένῳ ἐν τῷ μέσῳ· ἐπ. Ζ'. τ. Κ'. μ 11. π. 9. σάρδ.

ε) Θυάδες.

134. Βάκχη ὀρθία, στρέφουσα πρὸς ἀριστερὰν κρατεῖ θύρσον. ἐπ. Θ'. τάξ. ΣΤ. (βάρβ) μ. 9. π. 8.

135. Μαινὰς διάστροφος πρὸς ἀριστερὰν, κλίνουσα τὸ ἕτερον γόνυ ἐπὶ ἀσκοῦ, κλασαυχενίζουσα καὶ κρατοῦσα ἄνω τὸ ἱμάτιον. ἐπ. Η. τάξ. Ζ'. μ. 10. π. 8 λθ. ἴασπις.

136. Μαινὰς περιβάδην ἐποχουμένη πρὸς δεξιὰν ἐπὶ κενταυρίδος καὶ ἐνθεάζουσα· ἡ δὲ κενταυρὶς κρατεῖ κιθάραν (πρ. Μυλ. Β. 115 καὶ 116) ἐπ. Ζ. τ. Ε'. μ. 12 π. 13. σάρδ.

137. Μαινὰς ὄπισθεν βάθρου ἀνθεμίοις κεκοσμημένου ἐφ' οὗ στηρίζει τὸ δεξιὸν γόνυ· ἐνθεάζουσα δὲ καὶ κλασαυχενίζουσα κρατεῖ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος εἰδώλιον Ἀθηνᾶς πρὸς ἀριστερὰν, αὐλούσης τὸν διπλοῦν αὐλόν· τὰ ὄπισθεν αὐτῆς μέχρι τῶν μηρῶν γυμνά· ἔμπροσθεν αὐτῆς ἐπὶ βάθρου Ἑρμῆς Πανὸς ἰθυφαλλικοῦ, κερατοφυοῦς πρὸς ἀριστερὰν· ὄπισθεν αὐτῆς Σάτυρος ἔχων τοὺς πόδας ἐν λουτῆρι ἀναγλύπτῳ καὶ εἰς τὸ ἐξέχον αὐτοῦ μέρος τὸ ἐν εἴδει ἐπικλίντρου καθήμενος πίνει (Πρβλ. Μύλ. Β. 569). Ε. νέον (παρεποιήθη ἐν Ἀθήναις) τ. δ'. μ. 20. πλ. 16 σάρδ.

ζ) Κένταυροι.

138. α) ἔμπροσθεν, Κένταυρος πρὸς ἀριστερὰν μεταστρέφων καὶ ἐκτείνων τὰς χεῖρας. μ. 18 πλ. 17.

β) ὄπισθεν δύω δελφῖνες ὑπερκείμενοι· κάτωθι σηπία. μ. 19 π. 18. ἐπ. Β. τάξ. δ'. λίθος λευκὸς ἐκ Μήλου· τοῦ Κ. Σάουβετ.

139. Κένταυρος βαδίζων πρὸς δεξιὰν, κρούων λύραν· ὄπισθεν κυματοῦται ἡ νεβρίς. ἐπ. Ζ. τάξ· Ε'. μ, 13 π. 11. σάρδ.

140. Ὁ Κένταυρος; Χείρων πρὸς δεξιὰν ἐντείνων τὸ τόξον ἐν σχήματι τοξεύσεως· ἄνωθεν πρὸς ἀριστερὰν ἀμφίβολον σχῆμα. ἐπ. ὕποπτος· τάξ. ε. μ. 10 π. 10. λιθ. ἴασπις πράσινος, ὀκτάπλευρος.

Σημ. Κενταυρὶς, βλέπε Θυάδες 136.

η) Βακχικὰ πολύμορφα.

141. Συμπεφυκότα πρόσωπα Βάκχου, Ἀριάδνης κριοῦ καὶ γυναικὸς· ἐν τῷ μέσῳ ἐξοχὴ ἐλλειψοειδὴς διὰ γραμμῶν καθέτων καὶ ὁριζοντίων διῃρημένη· ἐπ. Δ. τάξ. Β'. μ. 18 πλ. 14. λίθ. ὄνυξ ἀνάγλυφος (cameo).

142. Συμπεφυκότα πρόσωπα ἄνωθεν κριοῦ, ἀριστερόθεν Βάκχου γενήτου, κάτωθεν Σατύρου γέροντος, δεξιόθεν; Διὸς νέου Ἄμμωνος πρὸς ὃν συνδυάζονται τοῦ κριοῦ τὰ κέρατα· ἐπ Δ. τάξ. β. μ. 18 π. 14

143 Συμπεφυκότα πρόσωπα; Βάκχου πρὸς ἀριστερὰν, κάπρου πρὸς δεξιαν, κάτωθι Σατύρου πρὸς ἀριστερὰν (παράβ. τὰ νομίσματα τῆς ἐν Λατίῳ Σιγνίας ἐπ. ς. ταξ. γ'. μ. 8. π. 10 λίθ. σμάραγδ. (plasma) ἐκ Κύπρου.

144. Συμπεφυκότα πρόσωπα, ἄνωθι ἀνδρὸς γενήτου πρὸς ἀριστερὰν, δεξιόθεν ἐπίσης ἀνδρὸς γενήτου (;Βάκχου), ἀριστερόθεν δὲ γυναικὸς (; Δήμητρος) ἐπ. ς. τ. δ'. μ. 11 τ. 9 λίθ. ἀχάτ.

145. Συμπεφυκότα πρόσωπα ἀριστερόθεν Σιληνοῦ, ἄνωθεν Βάκχου, δεξιόθεν Δήμητρος· ἐπ. Ζ. ταξ. δ'. μ. 10. π. 9. λιθ. ἀχάτ.

146. Συμπεφυκότα πρόσωπα· ἀντωπὸν ἐν μέσῳ Σιληνοῦ, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν γυναικῶν, ἄνωθεν Σατύρου. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 10 π. 8.

147. Συμπεφυκότα πρόσωπα, ἄνωθι δεξιόθεν ἀνδρῶν γενητῶν, κάτωθι ῥύγχος λύκου· ἐπ. (νέα) τ. ς. μ. 15 πλ. 12.

148. Ἀμφορεὺς οὗ περ ἡ βάσις καὶ ὁ λαιμὸς μετὰ τῶν λαβῶν φαίνονται· ἑκατέρωθεν δὲ σχηματίζει δύω βακχικὰ πρόσωπα. ἐπ. Ζ'. τ. Ε'. μ. 10 πλ. 8 λ. ἴασπ. ἐρυθρός.

Σημ. Ἴδε καὶ Ἀθηνᾶ 46, 47, καὶ 356.

θ) Θίασος.

149. Θυὰς (; ἡ Ὑὰς Νύσσα) γονυπετὴς πρὸς ἀριστερὰν, πρὸς αὐτὴν προσέρχεται βακχικὸς ἐρωτίσκος, (; αὐτὸς ὁ Βάκχος) κάτωθι ἀγγεῖον καὶ Σάτυρος χαμαὶ καθήμενος πρὸς δεξιὰν. κρατῶν κύλικα· ὄπισθεν αὐτοῦ θυὰς γυμνὴ, ὀρθία πίνουσα ἀπὸ ῥυτοῦ· ἄνωθεν τοῦ συμπλέγματος βακχικὸς Ἔρως ἀνιπτάμενος καὶ τρυγῶν οἰνάδα. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν Σάτυρος καθήμενος, κρατῶν σύριγγα καὶ ὄπισθεν δύω θυάδες ὄρθιαι, κανηφόροι· ὄπισθεν δὲ τοῦ συμπλέγματος, ἀριστερόθεν, Σάτυρος ὄρθιος πρὸς δεξιὰν κρατῶν κύλικα καὶ διαλεγόμενος πρὸς τὴν παρ' ἑαυτῷ κανηφόρον. Ὄπισθεν θυὰς ὀρθία τείνει ἄνω φιάλην πρὸς ἕτερον βακχικὸν Ἔρωτα ἀνιπτάμενον καὶ ἀποτιθέντα βότρυς· οἱ δὲ δύω οὗτοι Ἔρωτες κρατοῦσιν ἑκατέρωθεν τὰ ἄκρα πετάσματος ὑπὸ τὴν οἰνάδα κειμένου. Ὄπισθεν τῆς θυάδος ταύτης δένδρον καὶ μετ' αὐτὸ ἄλλη θυὰς πρὸς ἀριστερὰν λαμβάνει κανοῦν παρὰ Σατύρου φέροντος αὐτὸ ἐπὶ κεφαλῆς· ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς εἰκόνος ἐν τῷ μέσῳ μικρὸν σχῆμα βακχικοῦ ἔρωτος. ἐπ. 5 [καὶ ὁ ῥυθμὸς καὶ ἡ ἐπεργασία φαίνονται ἀρχαία· τὸ πολυμελὲς μόνον τῆς συνθέσεως καθιστᾷ τὸ ἔργον ὁπωσοῦν ὕποπτον] τάξ. γ'. μ. 19 π. 29 λίθ. σμάραγδος (plasma) τοῦ ἐν Βουκουρεστίοις. Μιχ. Γκίκα.

2) *Ἐκ τοῦ ἐρωτικοῦ κύκλου.*

α) *Ἔρως.*

150. Προτομὴ Ἔρωτος πρὸς ἀριστερὰν, ὄπισθεν φαίνεται τὸ τόξον· ἐπ. νέα. τ. δ. μ. 15 π. 12 1]2 λίθ. σάρδ.

151. Ἔρως σφαιριστὴς, πρὸς ἀριστερὰν παίζει κλίνων τὸ σῶμα, κρατῶν σφαῖραν καὶ ἑτοιμαζόμενος νὰ ῥίψῃ αὐτὴν· ἐπ. Ζ. τ. ε. μ. 8 π. 11.

152. Ἔρως αὐλητὴς, γυμνὸς, καθήμενος πρὸς ἀριστερὰν αὐλεῖ. ε. Ζ'. τ. δ. μ. 10 π. 8. λ. σάρδ.

153. Ἔρως αὐλητὴς ὄρθιος, γυμνὸς, ἄπτερος πρὸς ἀριστερὰν· κλίνων ὀλίγον τὸ σῶμα αὐλεῖ· ἐπ. Ζ' τάξ. δ. μ. 10 π. 9. σάρδ.

154. Ἔρως ὀρνιθοθήρας ὄρθιος πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ κλωβὸν, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ῥάβδον ἣν ἀνατείνει ἐπὶ δένδρου ἔμπροσθεν αὐτοῦ κειμένου ἀγρεύων πτηνά· ἐπ. ς. τ. δ'. μ. 10. πλ. 8.

155. Ἔρως κυνηγὸς, ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ ;λαγωὸν, τῇ ἑτέρᾳ καλαύροπα, κάτωθι κύων. ἐπ. Ζ. τ. Δ'. μ. Τ. π. 5 1[2 λίθ. σμάραγδ. (plasma)

156. Ἔρως κυνηγὸς ὄρθιος πρὸς δεξιὰν· ἐπανερχόμενος ἀπὸ τῆς θήρας φέρει ἐπ' ὤμου διὰ τῆς ἀριστερᾶς καλαύροπα ἀφ' ἧς ἐξαρτῶνται πτηνά· κρατεῖ δὲ ; γυλεὸν, τῇ ἑτέρᾳ δὲ πτηνὸν· κάτωθι κύων. ἐπ. Ζ. τ. Ε'. μ. 12 π. 10. λίθ. ἴασπ. ἐρυθρ.

157. Ἔρως ἁλιεὺς, ἱστάμενος ἐν παμμεγέθει κογχύλῃ πρὸς δεξιὰν καὶ κρατῶν ὁρμιὰν ἁλιεύει· φαίνονται δὲ ἔμπροσθεν τρεῖς ἰχθύς. ἐπ. Ζ. τ. ζ'. μ. 11. π. 13.

158. Ἔρως τοξότης, ὄρθιος, γυμνὸς πρὸς δεξιὰν ἐντείνων τὸ τόξον. ἐπ. ΣΤ. τάξ. γ'. μ. 16 πλ. 12.

159. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 10. π. 8.

160. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η. τάξ. ζ'. μ. 14. π. 11.

161. Ἔρως στεφανηφόρος· γυμνὸς, φορῶν κρόνος κάθηται χαμαὶ, τῇ δεξιᾷ ἐρειδόμενος καὶ τῇ ἀριστερὰ κρατῶν στέφανον. ἐπ. Ζ. τάξ. ε. μ. 14 ½ πλ. 14 1[2.

162. Ἔρως ἁρματηλάτης, ὄρθιος, πρὸς δεξιὰν, πατῶν ἐπὶ κεφαλῆς κριοῦ κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ μάστιγα, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸν χαλινὸν ἵππου, δάκνοντος κλάδον· τοῦ δὲ ἵππου ἡ προτομὴ μόνον εἰκονίζεται, ἀντὶ δὲ τοῦ λοιποῦ σώματος, παμμέγεθες καὶ τερατῶδες ἀνθρώπινον πρόσωπον· ὄπισθεν τοῦ ἔρωτος δελφὶς, ἐπ. Η'. τ. Ζ. μ. 20 π. 25.

163. Ἔρως ἁρματηλάτης πρὸς δεξιὰν, ἐλαύνων ἅρμα ὑπὸ συνωρίδος πτερωτῶν ἵππων ἑλκόμενον, ὧν ἡ τεσσαρωδὴς προτομὴ ὁμοιάζει λεόντων, κάτωθι LIVAI. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 11 πλ. 13.

164. Ἔρως ἱππεὺς, θέων πρὸς δεξιὰν· πέριξ ER | OS·

ἐπ. Ζ. (ἢ ὕποπτος) τάξ. δ'. μ. 12 πλ. 12 λίθ. σάρδ. ἐφ' οὗ εἰδώλιον Ἀσκληπιοῦ ὄρθιον, οὗ τὸ ἄνω μόνον ἡμισυ φαίνεται. ἐπ. ς. ταξ. γ. μ. 11. π. 9. ὄνυξ.

180. Σειρὴν ὀρθία πρὸς ἀριστερὰν αὐλοῦσα τὸν διπλοῦν αὐλόν. ἐπ. Ζ. τάξ. γ'. μ. 13 πλ. 10 λίθ. σάρδ.

4) Ἐκ των θεῶν τῶν ἐφόρων τῆς Ὑγιείας

α) Ἀσκληπιός.

181. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, κρατῶν τῇ δεξιᾷ ῥάβδον πρὸς ἣν ἑλίσσεται ὄφις. ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 14. π. 12.

182. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν· φορῶν τὸ θερίστριον στηριζεται τῇ δεξιᾷ εἰς ῥάβδον περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις. ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 14 π. 10.

183. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος, γυμνὸς πρὸς ἀριστεράν· τῇ δεξιᾷ ἅπτεται τῆς λαγόνος, τῇ δὲ ἑτέρᾳ κρατεῖ τὴν ῥάβδον μὲ τὸν ὄφιν. ἐπ. Η'. τάξ. ζ. (βάρβ). μ. 14 π. 11.

184. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ τὴν ῥάβδον μὲ τὸν ὄφιν. ἐπ. Η. τ. ζ. (βαρβαρ). μ. 10. π. 8.

185. Ἡ αὐτὴ παράστασις πρὸς δεξιάν. ἐπ. Η'. τάξ. ς. μ. 10 π. 7.

186. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος, μεταστρέφων πρὸς δεξιὰν, φορεῖ θερίστριον· τὴν μὲν ἀριστερὰν φέρει ἐπὶ τῆς λαγόνος, τῇ δὲ ἑτέρᾳ κρατεῖ τὴν ῥάβδον μὲ τὸν ὄφιν. ἐπ. Η'. τάξ. ς. μ. 15 πλ. 10.

187. Ἀσκληπιὸς καθήμενος ἐπὶ ἕδρας ἐχούσης ἐπίκλινταρον πρὸς δεξιὰν, κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ ῥάβδον περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις, φέρει τὴν ἑτέραν πρὸς αὐτόν. ἐπ. Ζ'. τάξ. δ'. μ. 9 πλ. 6.

188. Ἀσκληπιὸς καθήμενος ἐπὶ θρόνου πρὸς ἀριστεράν· φέρει τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὴν κεφαλὴν, κρατεῖ τῇ ἑτέρᾳ; ῥάβδον. ἐπ. Η'. τάξ. Ε'. μ. 14. πλ. 11.

189. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, κρατῶν ῥάβδον περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις· ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἡ Ὑγίεια προσφέρει ἐν φιάλῃ τροφὴν εἰς τὸν ὄφιν. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 7 1|2. π. 5. λίθ. ἀχατόνυξ.

190. Ἀσκληπιὸς καθήμενος ἐπὶ δίφρου πρὸς ἀριστεράν· τῇ δεξιᾷ ἐρείδεται ἐπὶ ῥάβδου περὶ ἣν ὄφις, τῇ δ' ἑτέρᾳ, ἐπὶ τοῦ δίφρου· ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἡ Ὑγίεια ὀρθία· ἐπ. Ζ'. τάξ. δ. μ. 8 π. 11. λίθ. σμαραγδ. (plasma).

191. Ἀσκληπιὸς ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν κρατῶν ῥάβδον περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις. Ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἡ Ὑγίεια πρὸς δεξιὰν, ὀρθία, κρατοῦσα φιάλην καὶ ὄφιν· ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύω ὁ Τελεσφόρος ὄρθιος, ἀντωπὸς, συγκεκαλυμμένος. ἐπ. Η'. τάξ. ς. μ. 15. πλ. 8.

192. Ἀνὴρ γηραιὸς πάσχων, ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, στηρίζεται ἐπὶ βάκτρου καὶ ποδηγετεῖται ὑπὸ νεανίου πρὸ αὐτοῦ ὁδεύοντος· ἔμπροσθεν; Ἀσκληπιάδης ὄρθιος πρὸς δεξιὰν, κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς παιδίον προσερχόμενον· ὄπισθεν ποῦ Ἀσκληπιάδου στήλη.

(Εἶναι ἴσως παράστασις Ἀσκληπιείου). ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 15. πλ. 12.

β) Ὑγίεια.

193. Ἡ Ὑγίεια ὀρθία πρὸς δεξιὰν κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ φιάλην, τῇ δ' ἑτέρᾳ ὄφιν (τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς) ὃν τρέφει. ἐπ. ς. ταξ. ϛ'. μ. 12 πλ. 6. ἀχάτης πολύχρους, τοῦ Ἀδαμοπούλου.

194. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Ζ'. τάξ γ'. μ. 9. πλ. 6. λίθ. συριακὸς (grenat orient).

195. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η'. τάξ. ΣΤ. μ. 10. π. 8. λ. κρύσταλλος.

196. Ἡ Ὑγίεια καθημένη ἐπὶ δίφρου πρὸς δεξιὰν κρατεῖ ἄλθος· ἔμπροσθεν αὐτῆς ἀνὴρ νέος ὄρθιος, γυμνὸς φορῶν κράνος κρατεῖ ῥάβδον περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις (; ὁ Ἄρης)· ὄπισθεν αὐτοῦ ἀετὸς ἐπὶ βάθρου ἱστάμενος. ἐπ. Ζ. τάξ. δ. μ. 11 π. 14.

197. Ἡ Ὑγίεια ὀρθία πρὸς δεξιὰν· ἔμπροσθεν αὐτῆς ὁ Ἑρμῆς ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν κρατῶν τὴν ῥάβδον τοῦ κηρυκείου· μεταξὺ αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ ὑψοῦται ὄρθιος ἀνδρομήκης ὄφις (; ὁ Ἀσκληπιὸς, ἢ ὁ ὄφις τοῦ κηρυκείου, σημαίνων ἐνταῦθα τὴν ζωὴν, ἣν ὡς χθόνιος θεὸς διανέμει ὁ Ἑρμῆς). ἐπ. Ζ'. τάξ. δ'. μ. 14. πλ. 12 1[2. ἀχάτης.

Σημ. Εἰδώλιον Ἀσκληπιοῦ, βλέπε Μοῦσαι 179.

5) Ἐκ τῶν θεῶν τῶν ἐφόρων τῆς κοσμογονίας καὶ ἀνθρωπογονίας.

198. Προτομὴ νεανικὴ; Ἄτυος πρὸς δεξιὰν· φορεῖ μόδιον ἐφ' οὗ καλύπτρα, ἐπὶ ταύτης δὲ εἰκονίζονται ἀστέρες καὶ σελήνη. ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 11 πλ. 10. σάρδ.

199. Κάθειρος ὄρθιος, μεταστρέφων πρὸς δεξιὰν, γυμνὸς, κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ ῥάβδον, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ;σφῦραν. ἐπ. Η. τ. ζ. μ. 9. π. 8.

200. Κορύβας ὄρθιος, βαδίζων πρὸς δεξιὰν, ἐκτεταμέναις ταῖς χερσὶ· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ λόγχην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἀσπίδα. ἐπ. τ. Η. ζ'. μ. 15. πλ. 13.

6) Ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ Ἅιδου

Καὶ τοῦ Θανάτου Θεῶν.

α) Πλούτων.

201. Πλούτων [Ζ. Ἅιδης, Σέραπις] ἐπὶ θρόνου καθήμενος πρὸς ἀριστεράν· φορεῖ μόδιον, κρατεῖ; φιάλην. κάτωθι ὁ τρικέφαλος Κέρβερος (παράθ. τὰ νομίσμ. τὰ Ἀλεξανδρινά). ἐπ. Ζ. τ. α'. υ. 10. πλ. 9 σάρδ.

Σημ. Βλέπε Πλούτων, Δημήτηρ. καὶ Σέραπις.

β) Ἑκάτη.

202. Ἡ Ἑκάτη; ἀντωπὸς, κόμην ἔχουσα ἐκπεπλεγμένην, ἐν στόματι φρέατος βωμοειδοῦς μέχρι τῆς γαστρὸς, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας καὶ δεδεμένας μὲ ἁλύσεις ὧν τὰ ἄκρα συνάπτονται μὲ τὴν βάσιν τοῦ στομίου· κάτωθεν δύω θηρευτικοὶ κύνες βαδίζοντες πρὸς ἀριστεράν. ἐπ. Ζ. τ. ε'. μ. 15 1]2 πλ. 14.

γ) Μέδουσα.

203. Κεφαλὴ Μεδούσης θνησκούσης πρὸς δεξιάν· ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πτέρυξ χαλκᾶ, οἱ ὀφθαλμοὶ συγκλείουσι. ἐπ. ε. τάξ γ'. μ. 13 πλ. 12. λ. ὄνυξ.

204. Κεφαλὴ Μεδούσης ἀντωπὸς, στρέφει πρὸς δεξιὰν, ἐν τῇ κόμῃ πτέρυγες καὶ ὄφεις. ἐπ. ε. τ. γ'. μ. 17. πλ. 15. λ. σάρδ. (τοῦ K. Bénoît).

205. Κεφαλὴ Μεδούσης πρὸς δεξιὰν· πτέρυγες εἰς τὴν κεφαλήν. ἐπ. ΣΤ. τ. γ'. μ. 12 πλ. 9.

206. Κεφαλὴ Μεδούσης πρὸς δεξιὰν μὲ πτέρυγας εἰς τὴν κεφαλήν. ἐπ. Η. τάξ. ε. μ. 7. πλ. 6 σάρδ.

Σημ. τὰ γοργόνεια βλέπε ἐν τὰ εἰκονικὰ σύμβολα.

δ) Θάνατος.

207. Ὁ Ἔρως (ὡς θάνατος) πρὸς δεξιὰν, κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ ἀνεστραμμένης δᾳδὸς, ἐπὶ βάθρου στηριζομένης. ἐπ. Ζ. τάξ ε'. μ. 10. πλ. 8. λίθ. σάρδ.

7) Ἐκ τῶν Θεῶν τῶν ἐφόρων τοῦ συστήματος τοῦ Κόσμου.

α) Τύχη.

208. Τύχη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ πηδάλιον κατω στηριζόμενον καὶ τῇ ἑτέρᾳ κέρας Ἀμαλθείας. ἐπ. Ζ. τ. ε μ. 9 π. 7. σάρδ.

209. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ε. Η. τ. ΣΤ. μ. 12. π. 10.

210.	ὁμ.	»	μ. 14	π. 10	σάρδ.
211.	ὁμ.	»	9. 7 1[2	—»—	
212.	ὁμ.	Η » ΣΤ.	» 11.	10	—»—
213.	ὁμ.	»	14.	9	
214.	ὁμ.	»	9.	6	σάρδ.
215.	ὁμ.	»	16.	11.	
216.	ὁμ.	Η » Ζ	» 11.	10	
217.	ὁμ.	»	13.	11	

219. ὁμ. Ἀλλὰ τὸ πηδάλιον εἰκονίζεται. λεπτὸν καὶ ἐπικαμπὲς, ὄπισθεν πρῶρα. ἐπ. Η. τ. ΣΤ. λ. 21. 14. σάρδ.

210. Τύχη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν, μοδιοφόρος· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ πηδάλιον κάτω στηριζόμενον καὶ σεῖστρον, τῇ δ' ἑτέρᾳ κέρας Ἀμαλθείας. ἐπ. Η. τ. ΣΤ. μ. 11 πλ. 9. λίθ. σάρδ.

221. Τύχη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν μοδιοφόρος· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ πηδάλιον κάτω στηριζόμενον; τῇ δ' ἑτέρᾳ κέρας Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ἐξέρχεται σκορπίος· ἐπιγρ. Ν Ε Ι | Α Α C. ἐπ. Η'. τάξ. ΣΤ. μ. 12 πλ. 11.

222. Τύχη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ κέρας Ἀμαλθείας, τῇ δ' ἑτέρᾳ ἐκτεινομένη στάχεις· (παράθαλε τὰ Ῥωμαϊκὰ νομίσματα τοῦ Ὄθωνος). ἐπ. Η'. τ. ε'. μ 16. πλ. 12. ὄνυξ.

223. Τύχη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ κέρας Ἀμαλθείας. τῇ δὲ ἑτέρᾳ πηδάλιον καὶ στάχεις ε. (ὕποπτος) τ. Ζ'. μ. 12. π. 11. σάρδ.

224. Τύχη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, μοδιοφόρος, κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ κέρας Ἀμαλθείας, τῇ δὲ ἑτέρᾳ πηδάλιον ἐπ. Η'. τ. ΣΤ. μ. 17. π. 6. λίθος σιδηρίτης (eisenstein).

225. Τύχη ὀρθία πρὸς ἀριστεράν, κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ κέρας Ἀμαλθείας, τῇ δ' ἑτέρᾳ πηδάλιον, στάχεις καὶ μήκωνας. ἐπ. Η. τ. ε'. μ. 10 π. 9.

226. Τύχη καθημένη ἐπὶ δίφρου πρὸς ἀριστεράν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ πηδάλιον, τῇ δ' ἑτέρᾳ κέρας Ἀμαλθείας. ἐπ. Η. τ. ε'. μ. 8. π. 7. λίθ. σμαραγδ. (plasma) ἐκ Κύπρου.

227. Δύω Τύχαι ἀντικρὺ ἀλλήλων ἱστάμεναι καὶ κραποῦσαι τὰ συνήθη σύμβολα, κέρας Ἀμαλθείας καὶ πηδάλιον. ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 14. πλ. 11. σαρδώνυξ [; Τύχαι δύω ἀνθρώπων, οἷον συζύγων κτλ. κατὰ

τὴν κοινὴν παροιμίαν, δύω τύχαι ἐφορεύουσι (δουλεύουν)].

228. Τύχη ὀρθία, μοδιοφόρος πρὸς ἀριστερὰν, κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ κέρας Ἀμαλθείας, τῇ δ' ἑτέρᾳ πηδάλιον· ἔμπροσθεν αὐτῆς Ἑρμῆς μὲ πέτασον πρὸς αὐτὴν μεταστρέφων καὶ κρατῶν τῇ δεξιᾷ κηρύκειον· ὄπισθεν δὲ τῆς Τύχης Νίκη ὀρθία στεφανοῦσα αὐτήν· ἐπ. Ζ. τ. δ'. μ. 15. πλ. 20. εὑρέθη ἐν Παγκάλῃ τῆς Ἀμοργοῦ.

Σημ. Τύχη καὶ *Νίκη* βλέπε, 259.

Τύχη καὶ Νέμεσις, 235.

β) Ἀγαθοδαίμων.

229. Ἀγαθοδαίμων (Bonus eventus), ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, φορῶν ἱμάτιον τὰ ὄπισθεν καλύπτον καὶ ἔμπροσθεν ἐμπεπορπωμένον· ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀκτινωτὴν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ ἐκτεινομένῃ φιάλην, τῇ δ' ἑτέρᾳ ἀνειμένῃ δύω στάχεις. ἐπ. ΣΤ. τ. γ'. μ. 12 πλ. 10. σάρδ. (τοῦ Κ. Φιλλάϋ).

230. Ἀγαθοδαίμων ὄρθιος πρὸς ἀριστερὰν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ κανοῦν μὲ καρπούς, τῇ δ' ἑτέρᾳ στάχεις (παράβ. μὲ νομίσματα Piscenii Nigri καὶ Nervae. Τοιαύτη ὅμως εἰκονίζεται καὶ ἡ Πίστις εἰς τὰ νομίσματα τῆς Ἰουλίας Δόμνας μὲ ἐπιγρ. Fides) ἐπ. Ζ'. τ. δ. μ. 10. πλ. 8. σάρδ.

231. Ἀγαθοδαίμων ὄρθιος πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ στάχεις, τῇ δ' ἑτέρᾳ φιάλην μὲ ὀπώρας. ὄπισθεν αὐτοῦ δένδρον. ἐπ Η. τ. Ζ. μ. 13. π. 10.

Σημ Ἀγαθοδαίμων ὡς ὄφις, βλέπε 517—520.

γ) Νέμεσις.

232. Νέμεσις ὀρθία πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ κάτωθεν κλάδον ἀγριομηλέας, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ ἱμάτιον, φέρει ἐπ' ὤμων φαρέτραν· ὄπισθεν αὐτῆς τροχὸς καὶ ἐπιγραφὴ ΒΕΡΕΙΔΟΥ. ἐπ. ς. τ. δ'. μ. 13 π. 10. σάρδ.

233. Νέμεσις ὀρθία ἐπὶ βάθρου πρὸς ἀριστερὰν, κρατοῦσα τὸ ἱμάτιον. ἐπ. Ζ. τ. γ'. μ. 13 π. 9. σάρδ.

234. Νέμεσις ὀρθία πρὸς δεξιὰν, ἔχουσα πτερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ ἀνειμένῃ χαλινὸν, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἄνωθεν κηρύκειον· ἔμπροσθεν δὲ αὐτῆς ἀγριομηλέα. ἐπ. Ζ. τάξ. Ε'. μ. 14 πλ. 12. λίθ. ἴασπ. ἐλαιόχρ.

235. Δύω Νεμέσεις ὄρθιαι, ἀντικρὺ ἀλλήλων, κρατοῦσαι ἑκάστη τὸ ἄκρον τοῦ πέπλου τοῦ ἑαυτῆς. (παράβαλε πρὸς τὰ νομίσματα τῆς Σμύρνης ἔνθα ὁ Δείκιος ἑρμηνεύει τὴν μὲν, Νέμεσιν Τύχην, τὴν δὲ, Νέμεσιν Ἀδράστειαν). ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 11 1]2 πλ. 10 λίθ. σάρδ.

8) *Ἐκ τῶν Θεῶν τῶν ἐφόρων τοῦ χρόνου.*

Σημ. Τὸν αἰῶνα βλέπε εἰς τὰ σύμβολα 514, 515.

9) *Ἐκ τῶν Θεῶν τῶν ἐφόρων τοῦ φωτός.*

α) Ἥλιος.

236. Προτομὴ Ἡλίου πρὸς δεξιὰν, φοροῦντος στέφανον ἀκτινωτόν. ἐπ. Η'. τάξ. ς. μ. 10 π. 8.

237. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η. τάξ. ς. μ. 11 πλ. 8 λίθ. σάρδ.

238. Προτομὴ Ἡλίου ἀκτινωτὴ πρὸς δεξιὰν· ἄνωθεν μικρὰ Νίκη στεφανοῦσα αὐτόν· ἔμπροσθεν αὐτοῦ προτομὴ Σελήνης πρὸς ἀριστερὰν· ἄνωθεν ἡμισέληνος καὶ μικρὰ Νίκη στεφανοῦσα αὐτήν. ἐπ. ς'. τάξ. γ'. μ. 12 πλ. 12, κυκλοειδὲς τετράγωνον· εἶναι ἴσως παράστασις αὐτοκρατόρων.

239. Ὁ Ἥλιος ἀντωπὸς, ἀκτινωτὸς, ἐλαύνων τέθριππον, ἑκατέρωθεν μεταστρεφόντων δύω ἵππων. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 12 πλ. 14.

240. Ἥλιος πρὸς δεξιὰν, κρατῶν μάστιγα καὶ ἡνιοχῶν τέθριππον, φορῶν στέφανον ἀκτινωτόν· ὑπερίπταται Νίκη στεφανηφόρος πρὸς δεξιὰν ὁριζοντία. ἐπ. Η. τάξ. ς. μ. 11. πλ. 13. λίθ. συριακὸς (grenat oriental).

β) Μήν. (*)

241. (Ζεὺς) Μὴν ἀετοφόρος, καθήμενος ἐπὶ θρόνου πρὸς ἀριστερὰν· ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ Σελήνη, ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν ἀνὰ τρεῖς ἀστέρες, πρὸ τῶν ποδῶν βωμίσκος φλέγων. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 16 πλ. 12 λίθ. ἴασπ. τοῦ Κ. Π. Ἀδαμοπούλου.

Σημ. Διόσκουροι, βλέπε τὸν Ἀμυκλαῖον μύθον 312. 317. Αἱ παραστάσεις τῶν θεῶν τῶν ἐφόρων τῶν ἀνέμων εἶναι σπανιώταται ἐπὶ τῶν σφραγιδολίθων.

10) *Ἐκ τῶν Θεῶν τῶν ἐφόρων τῶν ὑδάτων.*

242. Τρίτων γενειήτης πρὸς ἀριστερὰν, ἐκτείνων τὰς χεῖρας, μὲ κάτω ἀνακαμπτομένην τὴν οὐρὰν. Τὸ σχῆμα τοῦ λίθου ἐτροποποιήθη πρὸς τὸ τῆς παραστάσεως. ἐπ. Β'. τάξ. δ'. μ. 13. πλ. 19 λίθ. κρύσταλλος.

243. Τριτωνὶς καθημένη πρὸς ἀριστερὰν, κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ ἐπ' ὤμου τρίαιναν μὲ ἓξ ὀδόντας, τῇ δὲ εὐωνύμῳ ἐκτεινομένη, ἰχθύν. ἐπ. Ζ. τ. δ. μ. 7 πλ. 11.

11) *Ἐκ τῶν δαιμόνων τῶν ἐφόρων τῆς βλαστήσεως.*

244. Ἑρμῆς ἰθυφαλλικὸς πρὸς δεξιὰν, πριαπίζων, ἐν σχήματι λορδώσεως, τὰ μέχρι τῶν μηρῶν μόνον ἀνθρώπινα ὄντα φαίνονται· ἴσως καθήμενος· ἡ γλυφὴ διαγωνίως. ἐπ. Ζ'. τ. Ε'. μ. 7 π. 5 λ. συριακὸς (grenat oriental) ἐκ Μήλου.

Σημ. Βλέπε Σιληνοὶ 130. Θυάδες 137.

12) *Ἐκ τῶν πολιούχων Θεῶν.*

245. Ἡ Ῥώμη φοροῦσα κράνος κάθηται ἐπὶ θώρακος πρὸς ἀριστερὰν, κρατεῖ τῇ δεξιᾷ Νίκην, τῇ δ' ἑτέρᾳ ῥάβδον (scipionem), ὄπισθεν παραζώνιον (παράβαλε πρὸς τὰ νομίσματα τοῦ Γρατιανοῦ, Θεοδοσίου κλπ) ἐπ. Ζ. τάξ. Ε'. μ. 16 πλ. 13. λίθ. ἴασπις. τοῦ Κ. Φιλλάϋ, εὑρέθη δὲ ἐν Ἱερουσαλήμ.

13) *Ἐκ τῶν δαιμόνων τῶν ἐφόρων τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν καὶ καταστάσεων.*

α) Νίκη.

246. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν· σημείωσαι, ὅτι ὁ χιτὼν τῆς Νίκης κάτωθεν ἐμφαίνει πτυχὰς εἰκονιζούσας τὸν ἐκ τῆς πτήσεως σχηματισμὸν αὐτοῦ. ἐπ. Ζ. τ. ε. μ. 5. πλ. 5. ἀργυροῦν δακτύλιον.

247. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας ἐν σχήματι πτήσεως. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 15 π. 13. μίγμα κίτρινον.

248. Νίκη ὀρθία πρὸς ἀριστερὰν· κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ κλάδον φοίνικος. ἐπ. Η'. τ. Ζ. (βάρβαρον, ὕποπτον). μ. 12. π. 8.

249. α) Ἔμπροσθεν Νίκη ὀρθία πρὸς ἀριστερὰν κρατεῖ τῇ δεξιᾷ στέφανον μετὰ λημνίσκων, τῇ δ' ἑτέρᾳ κλάδον φοίνικος. μ. 13 π. 8.

β) ὄπισθεν δύω, αἰγαγροι ἀντικρὺ ἀλλήλων μ. 11. π. 13.—ἐπ. Ζ. τ. δ'.

250. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ στέφανον μετὰ λημνίσκων, τῇ ἑτέρᾳ δὲ κλάδον φοίνικος. ἐπ. Η'. τ. ς. μ. 11. π. 9. λ σάρδ. τῆς Κ. Μ. Παππαδοπούλου.

251. Ἡ αὐτὴ παράστασις. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 11. π 8. λίθ. σάρδ. τοῦ Κ. Ν. Καλλισπέρη.

252. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, κρατοῦσα στέφανον. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 10. π. 7. σάρδ.

253. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ στέφανον ὑπὲρ τρίποδα ἔμπροσθεν κείμενον. ἐπ. Η'. τ. Ε'. μ. 11 π. 9. σάρδ.

254. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ τῇ δεξιᾷ στέφανον, τῇ ἑτέρᾳ κλάδον φοίνικος. ἐπ. Ζ'. τ. δ'. μ. 10. π. 7.

255. Νίκη ἐπὶ βάθρου καθημένη πρὸς ἀριστερὰν κρατεῖ τετράχορδον λύραν. ἐπ. Η'. τάξ. Ε'. μ. 13· πλ. 10 1]2. λίθ. σάρδ.

256. Νίκη ὀρθία πρὸς δεξιὰν, ἄγουσα ταῦρον ἔμπροσθεν αὐτῆς εἰς θυσίαν· ἔμπροσθεν βωμός. ἐπ. Ζ'. τάξ. Ε'. μ. 10 π. 11, λίθ. σάρδ.

257. Νίκη πρὸς δεξιὰν ἐπὶ θαλασσίου ζώου, κρατοῦσα ἀμφίθολον σύμβολον. ἐπ. Η'. τάξ. Ζ'. μ. 10 πλ. 12.

258. Νίκη κρατοῦσα μέγαν κλάδον φοίνικος, πρὸς δεξιὰν, ἐλαύνει τέθριππον, ὅπερ ἄγει ὁ Ἔρως προπορευόμενος καὶ μεταστρέφων (ῥωμαϊκὴ παράστασις). ἐπ. Η. τάξ. Ε'. μ. 9. π. 13.

259. Νίκη καθιπταμένη πρὸς δεξιὰν· κρατεῖ ἐπ' ὤμων τῇ ἀριστερᾷ κλάδον φοίνικος, τῇ δ' ἑτέρᾳ στέφανον μετὰ λημνίσκων, δι' οὗ στεφανοῖ τὴν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱσταμένην Τύχην μοδιοφόρον, κρατοῦσαν τῇ δεξιᾷ πηδάλιον, τῇ δὲ ἑτέρᾳ κέρας Ἀμαλθείας. ἐπ. Η'. τάξ. Ε'. μ. 18. π. 15. λίθ. σάρδ.

β) Ἥβη.

260. Ἥβη ὀρθία, γυμνὴ τὰ ἔμπροσθεν πρὸς ἀριστερὰν, κρατεῖ φιάλην. ἐπ. Ζ. τάξ. δ'. μ. 14. π. 11. λίθ. σάρδ.

γ) Ἐλπίς.

261. Ἐλπὶς ὀρθία, ἀντωπὸς, λεπτὸν καὶ ποδήρη φοροῦσα χιτῶνα καὶ ὑπὲρ αὐτὸν ἱμάτιον ὅπερ κρατεῖ· τῇ δεξιᾷ δὲ κρατεῖ ἄνθος. ἐπ. ς. τάξ. γ'. μ. 16. π. 12.

δ) Λύχμος.

262. Ἀνὴρ γηραιὸς, (Σάτυρος) φαλακρὸς, γενειήτης, σκελετώδης, ἔχων μέγιστον φαλλὸν καὶ ; ἵππουριν (εἰκονίζων ; τὸν αὐχμὸν ; τὸν λιμόν). Βαδίζει πρὸς δεξιὰν ἐρειδόμενος ἐπὶ βάκτρου· ὄπισθεν δὲ ἐπὶ τῆς ράχεως μεγίστη τις ἀκρὶς καταβιβρώσκει αὐτόν. ἐπ. Ζ'. τάξ. δ'. μ. 15. π. 12 λ. ; σάρδ. διὰ τοῦ Κ. Βουρσιανοῦ ἐκ Μεσολογγίου.

Σημ. Οἱ Θεοὶ τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας εἶναι σπανιώτατοι ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα εὑρισκομένων σφραγιδολίθων.

(*) Κατὰ λάθος, ἀντὶ μετὰ τὸν ἀρ. 235 ὑπὸ τὸ 8).

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑ, ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ.

—o—

Πρό τινων ἐτῶν (1845) σημαντικὸν ἐπροξένησε κρότον ἐν Λονδίνῳ ἡ ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ Στοᾷ ἔκθεσις μηχανῆς τινος, κατασκευασθείσης, ὡς οἶμαι, ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Γερμανοῦ μηχανικοῦ Κ. Φάβερ. Διὰ τῆς κινήσεως τῆς μηχανῆς ταύτης συνετίθεντο ἑξάμετροι λατινικοὶ στίχοι, ἀλανθάστου προσῳδίας. Οἱ στίχοι οὗτοι δὲν ἦσαν, ὡς τις ἤθελεν ὑπολάβει, ἀσήμαντος συλλογὴ δακτύλων καὶ σπονδείων, κατὰ κανόνας διατεταγμένων, ἢ ὅμοιοι μὲ τοὺς παρά τινων τῶν ἡμετέρων κλασικῶν σχολῶν καλουμένους *μωροὺς στίχους*· τοὐναντίον, πᾶσα γραμμὴ στίχου περιεῖχεν ἰδιαιτέραν τινὰ ἔννοιαν εἰς καλὴν καὶ ἐγγραμματίστον Λατινικὴν γλῶσσαν.

Μέγας ἀριθμὸς διαφόρων στίχων ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς ῥηθείσης μηχανῆς, ὥστε διὰ μέσου αὐτῆς καὶ ὁ πλέον ἀγράμματος ἄνθρωπος ἦτον ἱκανὸς νὰ προάξῃ μυριάδας Λατινικῶν στίχων, οἵτινες ὡς πρὸς τὴν ἐντέλειαν καὶ τὸ καθαρὸν αὐτῶν δὲν ὑπέκειντο εἰς κατάκρισιν. — Ὁ Σολομὼν εἶπεν, «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.» Ἡ παρατήρησις αὕτη, εἰ καὶ μὴ ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένη εἴς τινας ἐφευρέσεις τοῦ παρόντος αἰῶνος, δύναται ὅμως ν' ἀναφερθῇ ἐνταῦθα διὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος λατινοστιχοποιοῦσαν μηχανὴν, ἥτις εἶναι νέα ἰσχυρὰ μαρτυρία τοῦ σοφοῦ τοῦ Σολομῶντος ῥητοῦ.

Ἐπεξερχόμενος ἐσχάτως χάριν διασκεδάσεως ἀρχαίαν τινὰ ἀριθμητικὴν βίβλον, ἐν ᾧ ἐθαύμαζον καὶ διεσκεπτόμην ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀγώνων οὓς οἱ διδάσκαλοι κατέβαλον τὸ πάλαι ἵνα ὅσον ἔνεστι δύσκολον εἰς τοὺς νέους τῶν τότε ἡμερῶν καταστήσωσι τὴν ἀπόκτησιν τῆς παιδείας, εὗρον εἰς σημείωσίν τινα, ὅτι Ἰωάννης τις Πέτρου εἶχε διατάξει, εἰς πίνακας τὰ στοιχεῖα Λατινικῶν τινων λέξεων, καλέσας τὸ ἔργον του, *Τεχνητὴν Στιχουργίαν*. Διὰ τοῦ τοιούτου μέσου, οἱοσδήποτε κοινῆς ἱκανότητος ἄνθρωπος, οὐδὲ λέξιν Λατινικὴν ἐννοῶν, δύναται πάραυτα νὰ συνθέσῃ ἑξαμέτρους καὶ πενταμέτρους στίχους εἰς καθαρὰν Λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ πλήρεις ἐννοίας. Ἀγνοῶ ποῖος ἦτον οὗτος ὁ Ἰωάννης Πέτρου, οὔτε ἀπήντησά ποτε σύγγραμμά του· ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὴν

ὁδηγίαν ἐπέτυχον μετ' ὀλίγου κόπου νὰ κατατάξω τοὺς ἑπομένους πίνακας δι' ὧν πᾶς ὁ εἰδὼς μόνον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ δυνάμενος ν' ἀριθμήσῃ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τῶν ἐννέα δύναται καὶ νὰ συνθέσῃ καλοὺς καὶ ἀκριβεῖς ἑξαμέτρους καὶ πενταμέτρους Λατινικοὺς στίχους.

Τοῦτο ἀναμφιβόλως ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μηχανῆς, ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοιοῦτοι ἢ παραπλήσιοι τούτων πίνακες ἐτέθησαν ἐν χρήσει διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς.

Καί τοι στερούμενος μηχανικῶν γνώσεων δὲν διστάζω ὅμως νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ προμνησθεῖσα μηχανὴ κατεσκευάσθη ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ πνευματικοῦ ὀργάνου, ὄντων τῶν πινάκων διατεταγμένων εἰς κυλίνδρους, καθ' ὃν τρόπον οἱ μουσικοὶ τόνοι διατίθενται ἐντὸς τῶν κυλίνδρων τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου ἐργαλείου.

ΕΞΑΜΕΤΡΟΙ.

Πίναξ ά.

T	I	P	H	A	M	B	L	E	u
g	e	o	s	a	a	u	f	r	n
s	r	p	r	r	r	f	b	c	s
r	e	t	b	i	e	i	a	i	i
r	i	a	d	r	d	*	m	d	a
a	r	a	a	a	*	a	a	*	* a

Πίναξ β'.

f	s	d	b	v	s	e	s	t a
i	a	e	i	i	a	c	e	t g
m	l	n	s	s	o	l	a	n n
l	c	t	t	r	a	*	a	a a
l	r	r	t	*	*	*	*	* a
a	a	a						

Πίναξ γ'.

s	f	p	t	d	p	p	p	f	e
o	a	u	σ	a	u	a	e	q	r
t	i	m	t	t	l	r	u	i	i
s	i	e	o	a	u	i	s	*	*
*	t	*	m	n	*	*	*	*	*
*	*	*	t						

Πίναξ δ'.

p	p	p	p	p	m	p	p	p	r
r	r	r	r	o	r	r	r	æ	o
o	o	o	n	o	æ	o	m	r	m
t	d	s	g	n	m	o	i	i	e
u	t	i	a	u	n	t	t	n	e
r	g	r	l	s	a	t	d	u	a
n	r	g	t	n	u	u	n	b	e
a	a	r	t	n	n	t	u	n	n
n	a	*	t	t	*	n	t	t	t
n	*	*	*	*	t	*	*	*	t

Πίναξ έ.

t	p	p	r	l	f	a	c	s	e
o	r	e	u	œ	g	r	i	m	e
æ	r	m	d	m	i	d	p	u	l
b	i	e	i	m	e	o	l	i	e
n	r	n	i	r	r	a	a	r	a
a	a	n	a	a	*	*	a	*	*
*	a								

Πίναξ ς'.

d	s	q	a	p	m	d	n	s	u
æ	u	c	r	u	i	i	æ	r	p
æ	e	a	l	r	g	v	a	e	d
r	v	t	a	r	a	*	*	a	b
a	a	*	a	*	*	*	m	a	

ΠΕΝΤΑΜΕΤΡΟΙ.

Πίναξ ά.

T	A	P	I	S	I	T	T	N	e
r	e	m	o	m	r	u	o	t	d
r	p	r	p	i	r	x	r	u	f
r	d	i	s	p	i	i	a	i	o
i	a	t	i	a	e	*	d	b	d
*	i	a	*	a	*	a	a	a	* a

Πίναξ β'.

p	p	c	p	p	c	c	s	p	r
r	o	r	e	o	o	i	r	æ	æ
n	æ	r	n	n	g	o	s	s	e
d	f	s	g	n	c	t	c	l	i
i	u	l	i	u	a	r	u	c	c
m	o	f	r	b	i	d	u	i	m
m	i	a	u	b	u	n	u	a	e
c	n	n	u	n	t	n	n	r	a
t	t	n	t	*	t	t	a	n	*
*	t	*	*	*	*	n	t	*	*
*	*	*	*	*	t				

Πίναξ γ'.

d	a	v	v	d	f	l	a	a	u
c	i	e	i	a	a	r	s	r	t
n	r	c	c	b	m	t	a	a	a
b	t	t	r	a	r	*	*	*	a
a	a	a	*	a					

Πίναξ δ'.

d	p	p	n	c	s	m	s	m	o
u	r	e	r	u	o	i	a	l	d
o	f	u	p	l	n	l	o	e	t
a	e	e	e	i	i	s	n	e	n
n	r	s	s	g	a	d	r	d	t
b	t	t	n	*	a	v	a	a	a
a	r	a	*	*	a	*	*	*	* a

Πίναξ έ.

n	a	t	v	s	m	m	v	m	o
l	i	i	c	e	a	i	i	v	i
b	r	i	a	l	d	h	i	i	i
i	o	*	i	e	i	*	s	*	s
*	*	s	s						

Ὁ τρόπος δι' οὗ ἑξάμετροι καὶ πεντάμετροι στίχοι διὰ τῶν προσανηκόντων αὐτοῖς πινάκων συντίθενται, εἶναι ὁ ἑξῆς·

Διάλεξον ἓν ἐκ τῶν πρώτων ἐννέα *κεφαλαίων* στοιχείων τοῦ Α' Πίνακος· τὸ διαλεχθὲν αὐτὸ στοιχεῖον, μ' ἕκαστον ἐπακολουθοῦν ἔνατον στοιχεῖον τοῦ αὐτοῦ Πίνακος, θέλει σχηματίσει τὴν πρώτην λέξιν τοῦ στίχου. Εἶτα λάβε ἓν οἱονδήποτε ἐκ τῶν ἐννέα πρώτων στοιχείων τοῦ Β' Πίνακος, καὶ πᾶν ἐπακολουθοῦν ἔνατον στοιχεῖον τοῦ αὐτοῦ Πίνακος, ἵνα σχηματίσῃς τὴν δευτέραν λέξιν τοῦ στίχου· ἀκολούθησον τὸν αὐτὸν τρόπον δι' ὅλους τοὺς πίνακας, ἐν ᾧ ὁ ΣΤ' Πίναξ διὰ τοὺς ἑξαμέτρους, καὶ ὁ Ε' διὰ τοὺς πενταμέτρους, θέλουσι παρέξει τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ στίχου· οἱ ἐν τοῖς πίναξιν ἀπαντώμενοι ἀστερίσκοι πρέπει ν' ἀριθμῶνται ὡς καὶ τὰ στοιχεῖα. Σημεῖον ὅτι λαμβάνομεν τὸ πρῶτον κεφαλαῖον στοιχεῖον τοῦ Α'. Πίνακος τῶν ἑξαμέτρων, δηλαδὴ τὸ Τ, τὸ μετ' αὐτὸ ἔνατον στοιχεῖον, ἀριθμοῦντες ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι u· τὸ ἐπακόλουθον ἔνατον εἶναι r· τὸ ἐπακόλουθον ἔνατον b· καὶ προχωροῦντες οὕτω σχηματίζομεν, τὴν λέξιν Turbida. Ἂς ὑποθέσωμεν μετὰ ταῦτα ὅτι λαμβάνομεν τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Β' Πίνακος, ἤτοι τὸ f. Τῇ προσθήκῃ παντὸς ἐπακολούθου ἐνάτου στοιχείου τοῦ αὐτοῦ Πίνακος, σχηματίζομεν τὴν λέξιν fata· καὶ τοιουτοτρόπως λαμβάνοντες τὰ πρῶτα στοιχεῖα ἑκάστου, καὶ προχωροῦντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τοὺς ἐπιλοίπους πίνακας ἔχομεν τὸ στίχον·

« Turbida fata sequi prœmonstrant tempora dura. »

Ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, λαμβανομένων τῶν πρώτων στοιχείων ἑκάστου τῶν πέντε πενταμέτρων πινάκων, καταρτίζεται ὁ ἑφεξῆς στίχος·

« Tetrica prœstabunt dura dolosa novi. »

Καὶ πάλιν θετέον ὅτι λαμβάνομεν τὸ τέταρτον στοιχεῖον ἑκάστου πίνακος· ἔχομεν διὰ μὲν τοὺς ἑξαμέτρους,

« Horrida bella tuis protendunt verbera acerba. »

διὰ δὲ τοὺς πενταμέτρους,

« Improba prœdicunt verba nefanda viris. »

Ἓν παράδειγμα εἰσέτι· ἂς λάβωμεν τὸ ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Α' Πίνακος, τὸ πέμπτον τοῦ Β' Πίνακος, τὸ ἔνατον τοῦ Γ' Πίνακος, τὸ ἕκτον τοῦ Δ' Πίνακος, τὸ ὄγδοον τοῦ Ε' Πίνακος, καὶ τὸ ἕκτον τοῦ ΣΤ' Πίνακος, καὶ προκύψει ἑξάμετρος μὲν ὁ ἑξῆς·

« Barbara vincla ferunt, monstrabunt crimina multa. »

πεντάμετρος δὲ

« Tristia perficiunt astra superba mea. »

Νομίζω, ὅτι ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων ὁδηγούμενος ὁ ἀναγνώστης, δὲν θέλει ἀπαντήσει δυσκολίαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν στίχων. Οἱ ἀγνοοῦντες τὰς ἰδιότητας τῶν ἀριθμῶν θέλουσιν ἐκπλαγῆ ὅταν μάθωσι πόσοι διάφοροι στίχοι δύνανται νὰ σχηματισθῶσι διὰ τῶν μεταθέσεων καὶ τῶν συνδυασμῶν τῶν στοιχείων τῶν ἄνωθι πινάκων Ἐπειδὴ ἕκαστον τῶν πρώτων ἐννέα στοιχείων, ἑνούμενον μὲ τὸ ἐπακόλουθον αὐτοῦ ἔνατον στοιχεῖον εἰς πάντα πίνακα σχηματίζει μίαν λέξιν, καὶ ἐπειδὴ ἓξ εἶναι οἱ πίνακες τῶν ἑξαμέτρων στίχων, εὑρίσκομεν δι' ἁπλοῦ ὑπολογισμοῦ 9χ9χ9χ9χ9χ9 = 531,449, τὸν ἀριθμὸν τῶν διαφόρων στίχων, τῶν διὰ τοῦ πίνακος τούτου δυναμένων σχηματισθῆναι. Ὁ μαθητὴς τῆς Λατινικῆς δύναται ἔτι μᾶλλον νὰ ποικίλλῃ τὰς γραμμάς, διότι, ὡς εὐκόλως θέλει ἐννοήσει, πλεῖσται λέξεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἕκτου πίνακος, δύνανται νὰ μετατεθῶσιν εἰς τὸν πέμπτον καὶ δεύτερον πίνακα, καὶ τἀνάπαλιν. Καὶ αὖθις, ἐννέα οὐσῶν τῶν λέξεων ἐν ἑκάστῳ τῶν πέντε πινάκων τῶν πενταμέτρων στίχων, εὑρίσκομεν δι' ὁμοίου ὑπολογισμοῦ ὅτι περιέχουσι 59,049 διαφόρους γραμμὰς ἢ στίχους· τοῦ ὅλου συμποσουμένου εἰς 590,490 διαφόρους γραμμάς, αἵτινες δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῶν δύο σειρῶν τῶν πινάκων. Τὰ συγγράμματα τοῦ Οὐϊργιλίου περιέχουσιν οὐχὶ πλείονας τῶν 13,016 γραμμῶν· ὥστε οἱ πίνακες οὗτοι ἠδύναντο νὰ παρέξωσι 45 τόμους, ἕκαστος τῶν ὁποίων νὰ ἦναι τόσον ἐκτεταμένος, ὅσον ὅλα τὰ συγγράμματα τοῦ Οὐϊργιλίου, καὶ πλέον 4771 γραμμάς. Μοὶ φαίνεται ν' ἀκούω τὸν ἀναγνώστην ἐκφωνοῦντα· « *Cui bono? Τί τὸ ὄφελος;* » Δύναμαι μόνον ν' ἀπαντήσω ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν πινάκων τούτων συνήργησεν εἰς τὸ ν' ἀποδιώξῃ ἀπ' ἐμοῦ ὀχληράς τινας ὥρας κόπου καὶ ἀθυμίας· ὑπὸ τὴν παροῦσαν ἄρα αὐτῶν μορφὴν δύνανται ἴσως νὰ παρέξωσι παραπλήσιον εὐεργέτημα καὶ εἰς ἄλλους.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Γ. Δ. Π.

Ἐκ Κερκύρας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΟ ΑΣΤΥΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ,

καθ' ὅσον ἰσχύει νῦν ἐν Ἑλλάδι.

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ

Πέτρου Παπαρρηγοπούλου.

—o—

Τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν ἡ ἀρὰ, ἡ τῷ πρωτοπλάστῳ δοθεῖσα· « Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖς τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης, » φαίνεται ἀληθῶς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἰδίως ἐν Ἑλλάδι κοινωνικῶν σχέσεων ἐφαρμοζομένη, καὶ μέχρι κεραίας ἐκπληρουμένη. Καὶ ὄντως οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἀνατέλλει ἡ γῆ ἐν τῷ χόρτῳ τοῦ ἀγροῦ ἀκάνθας τοσαύτας καὶ τριβόλους τοσούτους, καθαιμάσσοντας καὶ διασχίζοντας τοὺς

πόδας τοῦ γεωργοῦντος αὐτὸν, ὅσους παρ' ἡμῖν, κατὰ πᾶν βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω εἴς τι νέον προσκόπτουσι κώλυμα, κατὰ πᾶσαν ἐπιχείρησιν τὸν παραλύσοντα αὐτὴν πρόχειρον ἀπαντῶσι, καὶ κατὰ πᾶσαν πρᾶξιν τὸν διαβαλόντα καὶ διαστρέψοντα αὐτὴν παρὰ πόδας ἔχουσι. Καὶ ὅμως οἱ γεωργοὶ οὐκ ἐκλείπουσιν, οὐδὲ καταλείπουσι τὸν ἀγρὸν αὐτὸν, ἔρημον, ἀλλ' ὡς ἄν ἄλλοθέν ποθεν βεβαίαν τε καὶ ἄφθονον τὴν συγκομιδὴν προσδοκῶντες, καρτερικῶς ἀροῦσιν αὐτὸν, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὰς ἐν αὐτῷ ἀκάνθας καὶ τοὺς τριβόλους. Τοιοῦτος ἀγαθὸς καὶ καρτερικὸς ἀροτὴρ παρίσταται νῦν ἐπὶ τοῦ ἀγόνου τούτου ἀγροῦ καὶ ὁ Κύριος Π. Παπαῤῥηγόπουλος, ἐκδοὺς κατ' αὐτὰς τὸ κείμενον τῶν αὐτοῦ παραδόσεων ὅπως, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ λέγει, *ἀπαλλάξῃ τοὺς φίλους ὁμιλητὰς τῆς δυσαρέστου, ἀνωφέλους καὶ πολλάκις ἐπισφαλοῦς ἐργασίας τῆς ἀντιγραφῆς αὐτοῦ*. Τὸ προοίμιον τοῦτο τοῦ Συγγραφέως χαρακτηρίζεται διὰ τῆς μετριοφροσύνης ἐκείνης, ἥτις ἐστὶν ἰδία ἀείποτε τῶν ἀληθῶς πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, συμπαραβαλλόντων τὴν ἀσθενῆ αὐτῶν ἀτομικὴν ῥώμην, πρὸς τὰς ἀκαταμαχήτους τῆς κολοσσιαίας ἐπιστήμης δυνάμεις, ἀπειλούσης κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἐξόντωσιν τοῦ παρατόλμου ἀτόμου, κατασκοπικῶς αὐτὴν οὕτως εἰπεῖν προσπελάζοντος, καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς τὴν δημοσίευσιν ἐπιχειροῦντος. Ὁ Κ. Π. Παπαῤῥηγόπουλος ἐν τῷ αὐτῷ προοιμίῳ λέγει, ὅτι ἡ βίβλος αὐτοῦ, ἧς νῦν κατὰ πρῶτον τὸ τέταρτον βιβλίον ἐκδίδωσι *διότι κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἐξαμηνίαν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου προέκειτο νὰ γείνῃ ἡ ἀνάπτυξις, εἶναι ἁπλῆ σκιαγράφησις τῶν κυριωτέρων οὕτως εἰπεῖν γραμμῶν τῆς εἰκόνος τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Δικαίου*. Ὁ ὁρισμὸς οὗτος τῆς βίβλου ἐξηγῶν τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν συνάμα αὐτῆς, ὑποδείκνυσιν ἀρκούντως τί ἐν αὐτῇ ἐπιεικῶς ὀφείλει ὁ κριτικὸς ἀναγνώστης ζητῆσαι· οἷον τὰς στοιχειώδεις καὶ γενικὰς ἀρχὰς τοῦ ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ἐξελληνισθέντος ῥωμαϊκοῦ νόμου. Ὁ Συγγραφεὺς ὅμως ἡμῶν οὐ περιωρίσθη μόνον ἐνταῦθα· τοὐναντίον δὲ ἐξετάζων τις τὸ βιβλίον τοῦτο ἐπιμελέστερον, εὑρίσκει ἐν αὐτῷ καὶ πλείστας σπουδαιοτάτας λεπτομερείας· ἴσως δὲ καὶ χάριν τούτων πολλάκις ὁ συγγραφεὺς παραλείπει αὐτὰς τὰς γενικὰς ἢ στοιχειώδεις ἀρχὰς, προτιμῶν ἀντ' αὐτῶν στοιχειωδῶς μᾶλλον ἐκπεφρασμένας λεπτομερείας καὶ μερικότητας. Ἐντεῦθεν δὲ φαίνεται ὅτι τὰς γενικὰς ταύτας κυρίως ἀρχὰς ἐπεφυλάξατο ἐν τῇ προφορικῇ ἀπὸ καθέδρας διδασκαλίᾳ, ὅπερ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ συγγραφέως ἐξάγεται, θεωροῦντος τὴν προφορικὴν *ἀνάπτυξιν συμπλήρωσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ*. Ἡ τῆς ὕλης δὲ κατάταξις τοῦ δημοσιευθέντος τετάρτου βιβλίου· τὸ παρ' ἡμῖν σήμερον καλούμενον οἰκογενειακὸν περιέχοντος δίκαιον, ἐξαρτωμένη βεβαίως ἐκ τῆς ἀτομικῆς κρίσεως τοῦ καθηγητοῦ, ἐστὶ μὲν κατ' οὐσίαν ἀνεπίληπτος· ἴσως ὅμως, εἰ προηγεῖτο τοῦ ὅλου ἡ περὶ γάμου θεωρία, εἴπετο δὲ ταύτῃ ἡ πατρικὴ ἐξουσία, ἐτελείου δὲ τὴν ὅλην διδασκαλίαν τὰ περὶ ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, ἡ βίβλος εἶχεν ὄψιν ἔτι λόγκωτέραν· καθότι παντὸς οἰκογενειακοῦ δικαίου κρηπὶς ἐστὶν ὁ νόμιμος γάμος, ἐξ οὗ κυρίως γεννᾶται ἡ πατρικὴ ἐξουσία, ἐξ ἧς παράγεται ἡ ἐπιτροπεία. Ταύτης δὲ τῆς ἀντικαταστάσεως ἕνεκεν ἐβιάσθη ἴσως ὁ συγγραφεὺς παρενεῖραι ἐν τῷ μέσῳ τῶν γενικωτέρων αὐτοῦ διαιρέσεων εἴς τινας παραγράφους μὴ αὐστηρῶς ἐμπεριεχομένους ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ οὕτως εἰπεῖν τῶν γενικωτέρων τούτων κατατομῶν· οὕτω π. χ. τὰ διάφορα εἴδη τῶν τέκνων οὐχ ὑπάγονται αὐστηρῶς τῷ τμήματι τῆς πατρικῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς. Ἴσως πρὸς τούτοις ἀντικείμενα τινὰ ὤφειλον προηγεῖσθαι, ἕτερα δὲ ἄλλοις ἕπεσθαι· οὕτω π. χ. πρότερον καθ' ὑμᾶς ὤφειλε γενέσθαι λόγος περὶ τοῦ πατρικοῦ χρηματίου τοῦ καὶ πρώτου καὶ κυρίως καλουμένου χρηματίου, εἶτα δὲ περὶ τῶν λοιπῶν, ὡς ἐξ αὐτοῦ παραχθέντων καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ δημιουργηθέντων. Ἴσως δ' ὡσαύτως ἐν παραγράφοις τισὶ παραλείπονται νομικαί τινες περιπτώσεις· ἀλλ' ἡ παράλειψις αὕτη οὐδὲν δικαίωμα δίδωσιν ὑπονοίας ἀγνοίας· « Δεῖ γὰρ τὸν ἀγαθὸν κριτὴν οὐκ ἐκ τῶν παραλειπομένων δοκιμάζειν τοὺς γράφοντας, ἀλλ' ἐκ τῶν λεγομένων· κἂν μὲν ἐν τούτοις λαμβάνῃ τι ψεῦδος, εἰδέναι, διότι κἀκεῖνα παραλείπεται δι' ἄγνοιαν· ἐὰν δὲ πᾶν τὸ λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, συγχωρεῖν, διότι κἀκεῖνο παρασιωπᾶται κατὰ κρίσιν οὐκ ἀγωνίαν. » Τῶν λεγομένων δὲ παρὰ τοῦ Κ. Π. Παπαῤῥηγοπούλου ἐπὶ τῶν νόμων ἁπάντων στηριζομένων, αἱ φαινόμεναι αὗται ἐλλείψεις εἰσὶ τοσοῦτον μικροῦ λόγου ἄξιαι ὥστε μετὰ πεποιθήσεως δυνάμεθα λέγειν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἡμῶν οὐ μόνον τοῦ κυρίου αὐτοῦ σκοποῦ πληρέστατα ἔτυχε, καὶ τὰ ἐπηγγελμένα ἀκριβῶς ἐξεπλήρωσεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν πολλῶν καὶ ἐκλελεγμένων παραβολῶν τῶν νόμων ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, μετὰ τῆς ἀμέσου ὑποσημειώσεως καὶ διακρίσεως τοῦ ἰσχύοντος ἀπὸ τοῦ ἀπηρχαιωμένου ἢ καταργημένου δικαίου, ὑπὸ τῆς νεωτέρας τοῦ βασιλείου νομοθεσίας, ἐδωρήσατο οὕτως εἰπεῖν τοῖς πᾶσι, συνέκδημον ἀναπόφευκτον.

Ὁμολογήσωμεν λοιπὸν τῷ ἡμετέρῳ συγγραφεῖ χάριτας, καὶ ἀπονείμωμεν αὐτῷ μετὰ χαρᾶς τὸν πρέποντα ἔπαινον, ὅτι διὰ νέας θυσίας προσενεχθείσης τῷ βωμῷ τοῦ Κυρίου, συνετέλεσεν εἰς κατάρτισιν τῆς πνευματικῆς ἀμπέλου Αὐτοῦ, καὶ παρέσχε τοῖς μὲν ὁμιληταῖς δεῖγμα ἀρίδηλον τῆς ἀγάπης τοῦ καθηγητοῦ, τοῖς δὲ πραγματικοῖς ἀνδράσι χειραγωγὸν ἀναγκαιότατον ἐν ταῖς πρακτικαῖς αὐτῶν καὶ δικαστικαῖς διατριβαῖς.

Κ. Φ.

—o—